

உ
தீரு சீ சிற்றம்பலம்
வீரை கவிராஜ பண்டிதர்
அருளிச் செய்த
சௌந்தரிய லகரி
மூலமும்,

சைவ எல்லப்ப நாவலர்
இயற்றிய உரையும்.

இவை

S. அனவரத விநாயகம் பிள்ளை, M. A., L. T.,
அவர்களால் பரிசோதித்துத் திருத்தப் பெற்றன.

மதராஸ் ரிப்பன் அச்சியந்திரகலைகூடம்

87, தம்புசெட்டி வீதி, சென்னை

விலை அணா 8

[All Rights Reserved]

1800

1800

1800

1800

1800

1800

1800

1800

1800

1800

மு க வு ரை

லேளந்தர்ய லஹரி என்னும் பெயரால் வடமொழியில் கிரந்தமொன்றுள்ளது. அதனை யாக்கியோர் ஸ்ரீமத் சங்கராசாரியரொன்பதே சாமானிய கொள்கை. ஆயினும், பண்டிதர்களுட் சிலர் சிறு நூல்களை ஆசாரியர்மே லேற்றுதல் பிழையென் றபிப்பிராயப்படுகின்றனர். அவ்வாறு அபிப்பிராயப்படுதல் விஷய வராய்ச்சிக்குறைவைக் காட்டு மென்பது பின் வரும் வாக்கியங்களான் வெளியாம். இவ் வாக்கியங்கள், மைசூர் ராஜாங்கத்தாரால் வெளியிடப்பட்ட லேளந்தர்ய லஹரி லக்ஷ்மீதர பாவ்யத்திற்கு அங்க்ல முகவுரையுட் காணப்படுகின்றன. “இக் கிரந்தத்திற்குப் பாவ்யம் செய்தோருட் பெரும்பான்மையர் இது ஸ்ரீ சங்கராசாரியர் இயற்றிய தென்பர். ஆயின், டிண்டிமம் என்னும் பாவ்யத்தைச் செய்தவர்காலத்து ஒரு ஐதிகம் இது சிவன் செய்ததென்றும், மற்றொன்று இது சிவாவதாரமாகிய ஸ்ரீ சங்கராசாரியர் செய்ததென்றும், மூன்றாவது இது லலிதாம்பிகை செய்ததென்றும் கூற மூன்று கொள்கைகள் இருந்தன. ஸுதாவித்யோதிகீ செய்த மற்றொரு பாவ்யகாரர் இது திரமிட அரசன் ப்ரவாஸேநன் செய்த தென்பர். இக்கடைசிக் கொள்கை விசித்ரமாயிருக்கின்றது. மற்று, ஸ்ரீ சங்கராசாரியர் தங்காலத்தில் மற்றை மதங்களைச் சீர் திருத்தியதுபோலச் சாக்த மதத்தையும் சீர்திருத்தினர் என்பதும், அத்வைத மடங்கள் எல்லாவற்றிலும் சாக்த வழிபாடு மிக முக்கியமாகக் கொள்ளப்பட்டு வருதலும், 22-வது சுலோகத்தில் ஜீவேசுவரீ தாதாத்மியம் கூறப்பட்டிருப்பதும், 84-வது சுலோகத்தில் வேதாந்தம் குறிக்கப்பட்டிருப்பதும், கிரந்தத்தினது அசாமானிய நடையும், தம்முள் முரணுடைய ஸமய கொளல மார்க்கங்களின் தொகைகளை ஒன்றுபடுத்தும் நோக்கமும், கடைசியாக லக்ஷ்மீதர ப்ரவாஸக ராஜர் முதலிய பிரபல பண்டிதர்கள் ஒரே நெறியாக ஆசிரியர் இன்றார் என்று கூறும் உண்மையும், இவையெல்லாம் கூடி இக் கிரந்தம் ஸ்ரீ சங்கராசாரியரார் செய்யப்பட்டதே என வம்புமாரென்னைச் செய்யும்.”

வடமொழிக் கிரந்தத்தி னுயர்வை இங் கெடுத்துக் கூறுதல் அநாவசியம். முற்கூறிய விஷயங்களே அதனை நன்கு விளக்கும். அன்றியும், தமிழ்ச் செளந்தரியலகரி மொழிபெயர்ப்பு நூலே யாகலான் அதன் வளத்திற் பெரும்பான்மை கடன் வாங்கினதாகத் தானே யிருத்தல்வேண்டும். தமிழ்நூலைச் செய்தவர், பாயிரங் கூறு மாறு வீரை என்னும் தலத்தினர், கவிராஜ பண்டிதர் என்னும் பெயரினர். இவர்க்கு வடநூலையும் வடநூற்பொருளையும் தெளிவு படுத்தியவர் பிரமாதிராயர் என்னும் கவிவேந்தர். இவை பாயிரத் தால் புலப்படுகின்றன. இவர் தேவீ. பக்தரென்றும், சிறந்த கவி யென்றும் நூலால் தெரிகின்றது. சேது ஸமஸ்தான வித்வான் ஸ்ரீமான் ரா. இராகவையங்காரவர்கள் தமது “சேதுநாடுந் தமிழும்” என்னும் நூலுள், “தேவியருள்பெற்ற கவிராஜபண்டிதர் இச் சேது நாட்டு வீரசோழ னென்னும் ஊரிலே நெடுங்காலம் வதிந்து, இறுதியில் துறவியாய் ஆங்கே சமாதி கொண்டனர். இவ ர்க்குச் செளந்தரியலகரி வடநூலைத் தமிழிற் பொருள் கூறிய ஆசிரியர் பிரமாதிராயர் என்பார். இவர் சத்தி யருள் பெற்றவர். இவர் மதுரை மீனாடியம்மை யடியிட்ட பூமலை திருக்கழுத்திற் றானே ஏறப் பாடித் தன்னொடு வாதித்த புலவனை வென்று, நல்லூர், கடம்பை இவ் ஆர்களைப் பரிசிலாகப் பெற்றவர். * * * சேதுபதி நாட்டு வீரசோழனில் கவிராஜபண்டிதர் சமாதி யுண்மை பல்ரு மறிவர்.” என்று கூறுவதனால் இவர் ஊர் தெளிவாவதோடு, இவரைக் குறித்து வழங்கும் கதையும் தெரிகின்றது. வீரை என்பது வீரசோழனே. நல்லூர் - நல்லூர்க்குறிச்சி; கடம்பை - கடம்பங்குளம்.

இவ்வரிய நூல் நடைப்போக்கினாலும் பொருள் துட்பத்தா ளும் புலவர்க்கும் விளங்கல் அருமையா யிருந்ததபற்றி, உரை எழு தப்பட்டதாகல் வேண்டும். உரையின் சிறப்பை விரித்துரைத்தல் சாத்திய மில்லை. ஒரு சிறு வாக்கியத்தில் அடக்கிச் சொல்லின், இவ் வுரை ஒழிவிலொடுக்கத்திற்குச் சிதம்பரசுவாயிகள் உரை போ ன்றது. பாட்டிற்கு உரை மட்டுமேயன்றி இலக்கண விசேடங் களும் ஆங்காங்கே விளக்கப்பட்ட டின்னன. சாத்த தந்திர துட்பங்க ளும் வேண்டிய அளவு எடுத்துக் காட்டப்பட்ட டின்னன.

இவ்வுரை செய்தார் சைவ எல்லப்ப நாவலரென்பது உரையாசிரியர் பெயரைக் குறிக்க எழுந்த செய்யுளான் விளங்கும். சைவ சமயத்தில் அசாமானிய அபிமானத்தோடு உழைத்தவராதலின், இவர் பெயர்க்கு முன் சைவ என்னும் மொழியைச் சேர்த்து உபசரித்தனர்போலும். திருவெண்காட்டுப் புராணத்தில் இவர்,

“செப்புமியற் றமிழ்களெலா மரியயனே
முதலாய தேவர்க் கோதி
யொப்பு விக்க வறியாம லரனிடத்தே
வளைத்துவளைத் துரையா ரின்றேன்.”

என்றுரைத்த விடத்துப் புலப்படும். தலையன்பு ஊகிக்கற் பாலதேயன்றி உரைக்கற் பாலதன்று. “சைவத்தின் மேற்சமயம் வேறிலையதிற்சார், சிவமாம் தெய்வத்தின் மேற்றெய்வ மில்லெனு நான்மறைச் செம்பொருள் வாய்மை” என்று திருவருணைக் கலம்பகத்தில் சாற்றியவரும் இம் மஹானே.

இனி, இவர் தாயழமா நகரா ரென முன் குறித்த செய்யுள் கூற, திருவெண்காட்டுப் புராணம் பதிப்பித்தோர் திவ்யகவி சைவ எல்லப்ப நாவலர் வரலாறு என்றெழுதியதுள், இவர் திருவெண்காட்டின் தென்மேற்கில் ஒரு கழிகை தூரத்தில் காவிரியின் வடகரையி லிருக்கின்ற இராதா நல்லூரிலே பிறந்தவரென்றுரைத்தார். இவ்வூர்தாலே அன்றிப் பிறிதோருரோ என்று தெளிதற் காதார மில்லை. அவ்வரலாறு, இவர் கர்க்காத்த வேளாளர் குலத்திலே காலிங்கராய கோத்திரத்திலே பிறந்தவரென்றும், தருமபுர ஆதினத்தை யடுத்துச் சாத்திரத் தேர்ச்சியுற்று மஹா சந்நிதானத்தால் தீவ்யகவி எல்லப்ப நாவலர் என்று பெயர்கொடுக்கப்பட்டவர் என்றுங் கூறும்.

உரை நூல்களுள் வேறொன்றும் இவர் செய்ததாக வழங்கக் காணுமாறில்லை. மற்று, இவர் செய்த நூல்கள்: அருணாசலப் புராணம், திருவெண்காட்டுப் புராணம், செவ்வந்திப் புராணம் என்னும் திரிசிராமலைப் புராணம், திருவிநீஞ்சைப் புராணம்,

தீர்த்தகிரிப் புராணம், திருவாரூர்க் கோவை, திருவருணைக் கலம்பகம், திருவருணையந்தாதி என்பன.

இவர் பின்னாப்பெருமா லையங்கார் காலத்தவ ரொன்றும், இருவரும் ஒரே ஆசிரியரிடத்துக் கல்வி பயின்றவ ரொன்றும், திருவாரூர்க் கலம்பகமும் திருவருணைக் கலம்பகமும் ஒரே காலத்துச் செய்யப்பட்டன வென்றும் சிலர் கூறுவதுண்டு. அஷ்டப் பிரபந்தத்திற்கு முகவுரை எழுதிய ஸ்ரீமான் குப்புசாமி முதலியாரவர்கள் வரையறுத் துரைத்தபடி ஐயங்கார் காலம் பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டி னிடைக்காலமாயின், இருவரும் ஏக காலத்தவ ரொன்றுஞ் சொற்பிழைபடும். இனி, நாவலர் பிற்காலத்தவர், பதினேழாம் நூற்றாண்டில் திகழ்ந்திருத்தல் கூடும் என்று உத்தேசமாக உரைக்கலாமே. யன்றி, வரையறுத் திதுதான் இவர் காலமென்றற்குத் தக்க ஆதாரம் அகப்பட்டிலது.

உரையோடு கூடிய இந்நூல் முதலிற் பதிப்பித்தது ஐம்பது அறுபது யாண்டுகட்கு முன்னுதல் வேண்டும். 1862-ம் ஆண்டு பதிப்பித்த ஒரு பிரதி என்னிடத் துள்ளதில் பிழைகள் நிரம்ப இருக்கின்றன. சுத்தப் பதிப்பு எங்கும் வழங்குவதாகக் கண்டதாயில்லை, கேட்டதாயில்லை யாகலானும், இந்நூலு முரையும் பலர்க்கும் உவப்பைத் தருமென்னும் நம்பிக்கையுடையே னாகலானும், இப்பதிப்புத் தோன்றுதற்குக் காரணமா யிருந்தேன்.

 S. A. P.

உ
சிவமயம்

சௌந்தரியலகரி மூலமும் உரையும்

உரைப் பாயிரம்

“தொகுத்தல் விரித்த றோகைவிரி மொழிபெயர்ப்
பெனத்தகு நூல்யாப் பீரண் டென்ப.”

என்பது கொண்டு, தேவியுடைய சரித்திரத்தையும் அவயவத்தையும் எடுத்து வடமொழியினால் முற்காலத்தில் சொல்லப்பட்ட பனுவலை மொழிபெயர்த்துத் தமிழ் மொழியில் இறக்கிச் சொல்லப்படும் பனுவல் இது ஆதலாலும், தமிழ் வழங்கும் எல்லையளவும் நடத்தலாலும், கற்போர் நாவிற்கு இனிய மொழிபடச் செய்தமையாலும், இகபரம் இரண்டினும் நல்வழிப்படுத்தும் என்பதனாலும் உரை எழுதவேண்டி, பிற்காலத்தில் சொல்லப்பட்ட பனுவல் இது என்பது கருதி, இதற்கு முற்காலத்தினும் பிற்காலத்தினும் கூறிய இலக்கண இலக்கியங்களுள் சில எடுத்துக்காட்டி, யான் அறிந்த அளவினாலே எழுதினேன். ஆகலால், இவ்வாறு எழுதிய உரைகொண்டும், தேவியுடைய சரித்திரங்களைச் சொல்லும் பிற நூல் கொண்டும், அந்தணர்முதலிய அறிவுடையோர் சொல்லும் உபதேசம் கொண்டும் இதன் விரிவெல்லாம் தெரிந்துகொள்க.

உரையாசிரியர் பெயர்

பிறைபுனைந் தருளுஞ் சிவன்றன துவகைப்
 பெருக்கின வடமொழி முனிவ
 ன்றைசவுந் தரிய லகரியைத் தமிழா
 லருள்கவி ராசபண் டிதன்ற
 னிறைமனங் கருதித் தாழைமா நகரி
 னிலைபெற வாழ்கவி யெல்லா
 னிறையள வெனினுந் தவறிலா துரைதேர்ந்
 தெழுதின நெழில்விளக் கெனவே.

பாயிரம்

அறுசீர்க் கழிநேடி லாசிரிய விருத்தம்

1. மொழிந்தமறை நூலியற்று முகபடா
மணிந்துமுது ஞான தானம்
பொழிந்துதன திணைமணியென் றிருசுடரும்
புணைகளிற்றைப் போற்றல் செய்வாம்
வழிந்துபெரும் புனல்பரந்து வடவரையிற்
றுலகேழு மேழு மொக்க
வழிந்திடினு மழியாத வபிராமி
பாடல்வள மளிக்க ளென்றே.

(உரை) கடல்களெல்லாம் தத்தம் எல்லை கடந்து மகாபிரளய சலமாகப் பார்து, வடமேருகிரியும் இறுதலை யடைந்து, அம்மேரு வால் நிலைபெற்ற கீழேழுலகும் மேலேழுலகும் அழிந்திடினும் அழியாத அபிராமியுடைய பனுவலாக யான் சொல்லும் பாட லுக்கு வளந்தருக என்று, சிவனால் சொல்லப்பட்ட வேதமாகிய நூலினால் இயற்றப்படும் முகபடாத்தை அணிந்து, முற்றுப்பெற்ற ஞானமாகிய மதத்தைப் பொழிந்து, சந்திரசூரியராகிய இரு சுடரையும் தனது இரண்டு மணியாகப் புனைந்த யானையைப் போற்றல் செய்வாம்.

(குறிப்பு) வேதநூலால் இயற்றிய முகபடாத்தை அணிந்து, ஞானமதத்தைப் பொழிந்து, சந்திர சூரியரை மணியாகப் புனைந்த களிறு எனவே, விநாயகன் என்பதாயிற்று.

முகமானது வேதமொழி யடுக்கால் துதிக்கப்படும் துதி மொழியைப் பொருந்திய வதனால், அது முகபடாமாக உருவகஞ் செய்யப்பட்டது.

உலகு என்னும் முதற்பொருளுக்குக் கடல் மேரு முதலாயின சினைப்பொருளாதலில், 'சினைவினை சினையொடு முதலொடுஞ் செறியும்.' என்பதுகொண்டு, புணல் பரந்து வடவரையிற்று என்று கருத்தாவைக் கொண்டு முடியும் வினையெச்சங்கள் சினை வினையாக நின்று அழிந்திடினும் என்ற முதல்வினையைக் கொண்டு முடிந்தன.

உம்மை சிறப்பு.

மேல் ஏழ்வுலகமாவன: பூலோகம், சுவலோகம், சிவலோகம், மகாலோகம், சனலோகம், தபோலோகம், சத்தியலோகம் என இவை.

கீழ் ஏழ்வுலகமாவன: அதலம், விதலம், சுதலம், நிதலம், ரசாதலம், மகாதலம், பாதாளம் என இவை.

இதனால், முகபடாமும் மதமும் மணியும் யானைக்கு இயைபுடையவாக உருவகஞ் செய்தலால், இயைபுருவகம் என்னும் அலங்காரம் காண்க.

இது விநாயகர் வணக்கம் கூறியது.

2 இத்தனைநா ணீயிருக்க வாயிருக்க
வியலிருக்க வருள்பா டாமன்
மத்தனையா னுங்கொடியை யிப்போதென்
வழுத்துகின்ற வாறென் பிரேற்
பித்தனையா ரேவல்கொள்வார் பித்தொழிந்தா
னூரியவர்க ளடிமை யோலைக்
கொத்தனையா ரேவல்கொள்ளார் கொள்ளும்போ
தெவனூலே சூழப்ப லாமே.

(உரை) இத்தனை நாளும் மக்களினது வடிவம் எடுத்து நீ இருக்க, உனக்கு உறுப்பாகிய வாயும் இருக்க, அவ் வாயில் தோன்றும் இயற்றமிழும் இருக்க, மத்தனை ஆளும் கொடிபோல்வானே நினைந்து அவளுடைய அருளைப் பாடாமல் இப்பொழுது வழுத்து கின்றவாறு என்கருதி என்று என்னைப்பார்த்துச் சொல்வீராயில், பித்தனை யார் ஏவற்றொழிலுக்கு உரியவ னுக்கிக்கொள்வார்? பித்து அவனிடத்து ஒழிந்தால், உரிமையாக வுடையவர்கள் அடிமை கொள்ளும் ஒலைக்கூட்டத்தை யுடையவனை எவர் ஏவல் கொள்ளார்? கொள்ளும்பொழுது எவனாலே விலக்கல் செய்யலாம்? ஒருவராலும் விலக்கல் செய்யக் கூடாது.

(குறிப்பு) எவனாலே என்பதற்கு யாது காரணத்திலே என்று பொருள் உரைப்பினும் ஆம்.

அடிமையோலை - சாதனவோலை,

ஏகாரம் - ஈற்றசை.

உலகின்மேல் வைத்துரைத்த இதனைக் கருதி இவ்வாறுபோல யானும் பித்தையுடையேன் ஆதலின் அவள் ஏவல் கொள்ளாமல் இருந்தாள்; பின்பு பித்து ஒழித்தேன் ஆதலின் ஏவற்கு உரியனாகிக் கொண்டாள். இவ்வாறு கொள்வதனை எவனாலே விலக்கல் செய்யலாம், விலக்கல் செய்யக்கூடாது என்பது வருவிக்கப் பட்டமையால், இதனுள் ஒட்டு என்னும் அலங்காரம் காண்க,

அன்றியும்,

* "ஒருமையிற் பன்மையும் பன்மையி னொருமையு மோரிடம் பிறவிடந் தழுவலு முளவே."

என்பதுகொண்டு, தன்மையைப் புடர்க்கையாகக் கூறியதெனினும் பொருந்தும்.

இது இப் பனுவல் செய்தற்குக் காரணம் கூறியது.

3. யாமனைதன் பெரும்புகழை யாசிரமறை
 நர்லின்வடித் தெடுத்த நூலை
 நாமகடன் பாடலிதென் றரனூர்க்கு
 நவிலவவர் நகைசெய் தன்றே
 பாமகளை யருகழைத்துப் பருப்பதத்திற்
 பொறித்திருந்த பரிசு காட்டுஞ்
 சேமநிகுப் பாடலையென் புன்கவியாற்
 கொள்வதவ டிறமை யன்றே.

(உரை) யாமனை என்னும் பெயரை யுடையாள்து பெரிய புகழை எல்லா நூல்களுக்கும் ஆதியாக உடைய வேதம் நான்கி னுள்ளும் வடித்துச் சாரமாக எடுத்த நூலை நாவின்மகளானவர் தனது பாடல் இதுவென்று சிவனானவர்க்குப் படித்துத்துக்காட் டச் சிவனானவர் நகை செய்து, அப்பொழுது அப் பாவின் மகளை அருகே அழைத்துக் கைலாயகிரியில் எழுதப்பட்டிருந்த முறைமை யின் அவட்குக் காட்டாரின்ற சேமஞ்செய்துவைத்த நிதிபோன்ற பாடலை என்னு பெரல்லாக் கவிதையால் கொள்வது அவள் திறமை யே, என்னுடைய திறமையல்ல.

(குறிப்பு) கைலாயகிரியில் எழுதிய பாடல், நாமகள் கலைமக ளாதலின் இவளிடையத்தில் தோன்றிற்று, அதனைச் சிவனுக்கு உவப்பு உண்டாமென்று படித்தாள் என்க.

‘மறைநூலின் வடித்தெடுத்த நூலை’ எனப்பாடம் ஒதுவாரும் உளர்.

தன் சாரியை யன்று, அசை.

* “இயற்பெயர் முன்ன ராரைக் கிளவி
 பலர்க்குரி யெழுத்தின் வினையோடு முடிமே.”

என்பது கொண்டு, அரன் என்னும் பெயரின் முன் ஆர் என்பது பொருந்தி 'அரனார்' என நின்றது; அது உயர்திணைப் பன்மை கொண்டு முடிக்கப்படும்.

இது அவையடக்கம் கூறியது.

4. அரன்கயிலைப் புறத்தெழுதப் படுறலை
யருந்தவத்துப் புட்ப தந்தன்
பார்தவட வரையழுத்த வதைக்கவுட
பாதருளம் பதித்து முற்றுந்
தரம்பெறுசொல் லமுதெனப்பின் சங்கரமர்
முணிக்கருள வந்த மேகஞ்
சுரந்துலகில் வாடுமுயிர்ப் பயிர்தழைப்பச்
சொரிந்ததெனச் சொல்வர் நல்லோர்.

(உரை) அரசனது கைலாயகிரியினிடத்து எழுதப்பட்டிருக்கின்ற நூலை அரிய தவத்தையுடைய புட்பதந்த விருடியானவன் கண்டுணர்ந்து, மேலே பார்த்திருக்கின்ற மேருகிரியில் பொறிப்ப, அந்த நூலைக் கோடபாத விருடியானவன் உள்ளத்தில் தரித்துப் பின் இந்த நூல் முழுதும் தகுதிபெற்ற சொல்லர்கிய அமிர்தமென்று உட்கொள்ளும்படிக்குச் சங்கராசாரிய முனிக்கு அருளிச் செய்ய, அந்தச் சங்கராசாரிய முனியாகிய மேகம் அருள் சுரந்து உலகில் பிறப்பு இறப்பு முதலிய துன்பங்களாகிய வெயிலினால் வாடும் உயிராகிய பயிர்கள் தழைப்ப வடமொழிக் கவியாகிய மாரியைச் சொரிந்தது என்று சொல்வர் நல்லறிவுடையோர்.

(குறிப்பு) * "பிறைதவழு மெழிறோன்றப் பிறங்குகதிர் வெண்கோட்டாற், செறிகதிர்செய் தடங்குடுமிச் செம்பொன் மால் வரைவாய்ப்ப, மறைபுகழுஞ் சவுந்தரிய லகரியினை வகுத் தெழுதும், விறல்கெழுமு வேழமுகன் விரைமலர்த்தா ளினை

* இலிங்கபுராணம், விநாயகர் வாழ்த்து.

3 சௌந்தரிய லகரி மூலமும் உரையும்

தொழுவாம்.” என்று விநாயகனே இப் பனுவலை மேருகிரியில் எழுதினான் என்பதும் உளர். இவர் வடநூலால் புட்பதந்த விருடி எழுதினான் என்பது உடன்பட்டு இவ்வாறு கூறினார்.

உயிர் என்றது மக்களை.

அந்த என்பது விரித்தல் விகாரம்; மருஉமொழி யெனினும் அமையும். “அந்த நான்முகனை யுந்தி பூத்தேனான்” என்றார் பிறரும்.

இதனுள், சிறப்பித்து உருவகஞ் செய்தமையால் சிறப்புரு வகம் என்னும் அலங்காரம் காண்க.

இது முன் இப் பனுவலை வடமொழியால் செய்தவரை வியந்து கூறியது.

எழுகீர்க் கழிநேடி லாசிரிய விருத்தம்

5. இன்ன தன்மைய நூலினைக்கவி

ராச ராசவ ரோதய

மன்ன னம்புர மாத ராயன்

வடித்த ரும்பொருள் கூறவே

கன்ன லஞ்சிலை வேளே னுங்கவி

ராச பண்டிதன் வீரையான்

சொன்ன யம்பெறு காவியக்கவி

சொல்ல வென்றுதொ டங்குவான்.

(உரை) தவிவேந்தர்க்கும் கவிவேந்தராயிருப்பார் வணங்க, னரத்தினால் உதயஞ்செய்த கவிவேந்தனாகிய நம்முடைய டிரமாத ராய ரென்னும் பெயரையுடையான் மேற்கூறப்பட்ட தன்மையை யுடைய வடநூலின் எடுத்துச் சொல்லுதற்கு அரிய பொருள் கள் எல்லாம் வடித்துக் கூற, வடிவினால் அழகிய கருப்பக் சிலை

யையுடைய வேளென்று சொல்லப்படும் கவிராசுபுண்டித னென்-
னும் சிறப்புப் பெயரை யுடையான், வீரையென்னும் ஊரையுடையான்,
நயம் பெற்ற சொல்லால் தொடுக்கப்பட்ட காவியத்துக்கு
உரித்தாகிய தமிழ்ச் கவிதையைச் சொல்லவேண்டு மென்று ஆரம்-
பிப்பான்.

(குறிப்பு) வடமொழிச் சந்தியாகலால் ரகாரம் மொழிக்கு
முதலாயிற்று.

இது இத் தமிழ் கூறிலார் இன்றொன்று பாயிரம் கூறு
தற்கு உரியார் கூறியது.

6. வடமொழி யெனும்பழைய விரிகடல் பிறந்திறைவர்

மனையிடை யிருந்து சிலைமே

விடமொடு தவழ்ந்துதன் திடுபெயர் சவுந்தரிய

லகரியென் நின்று வளர்மா

தடலரசு முன்பினுள பலமதப்ர பந்தமெனு

மடுபகை தூரந்தென் மணிநா

நடமிடு பெருங்கவிதை மதகரி டியாடும்புவியை

நகரிவலம் வந்த திதுவே.

(உரை) வடமொழியாகிய பழைய விரிந்த கடலினிடத்தப்
பிறந்து, சிவனுடைய மனையாகிய கைலாயத்தில் எழுதப்பட்டிரு-
ந்து, பின்பு அவனுடைய வில்லாகிய மேருவின்மேல் விரிவோடு
தவழ்ந்து, தனது இடுபெயர் சௌந்தரிய லகரி யென்று சொல்ல
நின்று, வளர்ந்த அழகையுடைய தேவியாகிய வெற்றியரசு முன்-
பாக உலகத்தில் உள்ள பல மதங்களுடைய பிரபந்த மென்னும்
அடுதற்கு உரிய பகையைத் தூர்த்து, அழகையுடைய எனது
நாவில் நடிக்கின்ற பெரிய கவிதையாகிய மதயானைமேல் ஏறி,
இப்புவிையை நகரியாக வலம் வந்தது இச் சரித்திரம்.

(குறிப்பு) மாதா - பண்பாகுபெயர்.

தேவியுடைய சரித்திரம் கருத்தா ஆதலின், அதற்கு ஏற்ற உருவகஞ் செய்யக் கருதினமையால் 'என் மணிநா, நடமிடு பெருங் கவிதை மதகரி' என்றது தன்னைப் புகழ்தல் அன்றென்க. * "பூமலி யசோகின் புனைநிழ லமர்ந்த, நான்முகற் றெழுதுநன் கியம்புவ னெழுத்தே." என்றார் பிறரும்.

ப்ரபந்தம் என வடமொழி தமிழ் மொழியாகத் திரியாது கூறியது, முடுகு சந்தம் நோக்கி. "சக்ரவா ளத்தினம் பேடைகா ணைகாள்" என்றார் மேலோரும்.

இங்கே இந்த துலுக்குப் பெயர் சௌந்தரிய லகரி யென்று சொல்லப்பட்ட தாயினும், "சிவம்" என்னும் கவிமுதல் "நீந்தும்" என்னும் கவியளவும் தேவியின் இன்பப்பெருக்கைச் சொல்லுத லால் ஆநந்த லகரி யென்றும், அப்பால் அவளழகின் பெருக் கைச் சொல்லுதலால் சௌந்தரிய லகரி யென்றும் வழங்கு மென்றறிக.

லகரி என்பது பெருக்கு.

இதனால், பிறந்து இருந்து தவழ்ந்து நின்று பகைதூர்த்து மதகரிமேலேறி வல்லம் வந்தது என்றதனால், தொழில் பற்றிய தன்மை என்னும் அலங்காரமும், ஒன்றை உருவகித்தும் ஒன்றை உருவகியாமலும் உரைத்தமையால் வியனிலையுருவகம் என்னும் அலங்காரமுங் காண்க.

இது தேவியுடைய சரித்திரத்தின் திறம் கூறியது.

பாயிரம் முற்றிற்று.

ஆநந்தலகரி

எழுசீர்க் கழ்நேடிலடி யாசீரிய விருத்தம்

1. சிவமெ னும்பொருளு மாதி சத்தியோடு
சேரி னெத்தொழிலும் வல்லதா
மிவள்பி ரிந்திடி னியங்கு தற்குமரி
தரிதெ னுமறை யிரைக்குமா
னவபெரும் புவன மெவ்வ கைத்தொழி
னடத்தி யாவரும் வழுத்துதா
ளவனி யின்கணுரு தவமி லார்பணிய
லாவ தோபரவ லாவதோ.

(உரை) சிவமென்று சொல்லப்படும் மெய்ப்பொருளும் ஆதி சத்தியோடு சேரில், எத்தொழிலும் நடத்த வல்லதாம்; இச் சத்தி பிரிந்திடில் அப் பொருள் அசைதற்கும் அரியது அரியது என்று வேதங்கள் முழங்காநிற்கும். ஆதலால், ஒன்பது விபூகமாக இருக்கின்ற பெரியபுவனத்தைப் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் முதலாய எவ்வகைப்பட்ட தொழிலையும் நடத்துகின்ற யாவரும் துதிக்கும் அவளுடைய பாசத்தை இவ் வுலகினிடத்து அநேகந் தவம் செய்தவர்களன்றி ஒரு தவமும் செய்யாதவர்கள் மெய்யினால் வணங்கக் கூடுமோ? வாக்கினால் புகழ்தல் செய்யக் கூடுமோ? கூடாது.

(குறிப்பு) இதனால் அவளை யன்றி எவ்வகைப்பட்ட உயிர்கட்கும் ஓர் செயல் இல்லை என்பது பெற்றும். சந்திரகிரணமும் சந்திரகாந்தமும் சேரும்பொழுது நீர் தோன்றியும், பிரியும்பொழுது

கீர் ஒழிந்தும் இருப்பதுபோல, மெய்ப்பொருள் சத்தியொடு சேரில் உலகத்தைப் படைத்தல் முதலாகிய தொழில்கள் உளவாயும், பிரியில் அப் பொருள் அசைவின்றி இருப்பதினால் அத் தொழில்கள் இவ்வாயும் இருக்கும் ஆதலால் இவ்வாறு கூறினர். வாய்மேகேகா நந்திரத்தில் “சத்திகோணம் ஐந்துடனே சிவகோணம் நாலும் கூடுவது முத்தொழிலும் உண்டாதற்குக் காரணம்” என்று சொல்லப்பட்டிருப்பதினாலும் இப் பொருள் கொள்கை ஆண்பெண் கூடி உலகத்தில் தொழில் நடப்பதற்கும் இதுவே காரணம்.

‘எத் தொழிலும் வல்லவாம்’ என்பது பாடமாயின், புன்மை மெய்ப்பொருள்மேல் ஏறுது; தொழில்மேல் ஏற்றினும் இயங்குதற்கு மரிதரிது என்பதனாலும், உம்மைகளினாலும், இதற்கு முற்பனுவலாகிய கிரந்தப்பொருட்கு மாறுபடுதலாலும் பொருந்தாது என்பது நோக்கி அது பாடம் அன்றென்க.

நவ வியூகமாவன: கால வியூகம், குல வியூகம்; நாம வியூகம், ஞான வியூகம், சத்த வியூகம்; நரத வியூகம், விந்து வியூகம்; கலா வியூகம், சிவ வியூகம் என இவை. இவற்றுள், நிமிடம்முதல் கற்பமளவும் காலவியூகம்; ஆதலால், சூரிய சந்திராதிக்கள் எல்லாம் அடக்கின. அவ்வாறு நவ வியூகங்களுள்ளும் உலகமெல்லாம் அடங்கும். வியூகம் - கூட்டம்,

ஆல் - அசை.

பொருளும் என்பதன் உண்மை உயர்வு சிறப்பு.

இயங்குதற்கும் என்பதன் உண்மை இழிவு சிறப்பு.

எத்தொழிலும், யாவரும் என்பவற்றின் உம்மைகள் முற்றும் ஓகாரங்கள் இரண்டும் எதிர்மறை. [மை.

இது சத்தியையன்றிச் சிவத்துக்கு ஓர் செயல் இல்லை எனக் கூறியது.

2. பாததாமரையி னுண்டு கட்பரம
 வணுவி னிற்ப்பல வியற்றினால்
 வேத நான்முகன் விதிக்க வேறுபடு
 விரித லைப்புவன மடையமான்
 மூத. ராவடி வெடுத்த னந்தமுது
 கணப ண்டவி பரிப்பமே
 னாத னார்பொடி படுத்து நீறணியி
 னமு ரைத்தெனவள் பான்மையே.

(உரை) தேவியுடைய பாதாரவிந்தத்தில் பொருந்திய துண்ணிய துகளாகிய பரமரணுவைக்கொண்டு பலவகை இயற்றுக்களினால் வேதங்கையுடைய நான்முகன், வேறுபட்டிருக்கின்ற விரிந்த இடத்தையுடைய புவனம் அடங்கலும் படைக்க, அப் புவனங்கள் யாவையும் திருமாலர்னவர் பெரிய பாம்பின்வடிவு எடுத்து அனேகம் பெரிய படக்கூட்டமாகிய அடவியினால் தாங்க, அதற்குமேல் உருத்திரானவர் அவற்றைப் பொடிபடுத்து விபூதியாக மெய்யில் பூசிக்கொள்வாரெனில், நாம் உரைத்ததினால் அவள் சரித்திரம் யாது அடங்கிற்று? ஆதலால் அடங்காது.

(குறிப்பு) இதனால் அவள் பாதாரவிந்தத்தையே கருதுதல் வேண்டும் என்பது பெற்றாம்.

‘அனந்தம்’ என்பது பன்மைப்பட நின்றது.

“அணுவினாலே புவனங்கள் விதிக்கப்பட்டன” என்றே ஆகமங்கள் துணிந்தன. ஆலம்வித்தினால் பெரிய ஆலமரம் உண்டாக்குவது போல், அணுக்களினால் புவனங்களை நான்முகன் உண்டாக்குவான்.

ஒருலகத்தின்கண் உள்ள உயிர்கள் ஒருலகத்தின்கண் இன்மை யானும், உணவுமுதலாயின வேறுபட்டமையானும், இடம் வேறு

பட்டமையானும் 'வேறுபடு புவனம்' என்றும், காக்குந்தொழி லுடையவர் திருமால் ஆதலால், 'மான், மூத ராவடி வெடுத்த னந்த முது கண்ப னூடவி பரிப்ப' என்றும் கூறினார்.

இது தேவியுடைய பாததூளியே முத்தொழிற்கும் காரணம் எனக் கூறியது.

3. அறிவி லர்க்கிதய தீமிர மீருமள

வற்ற வாதவ ரளப்பிலா
 வெறிக தீர்ப்பரை குழைத்திழைத்தனைய
 தீவி யாமனை நினைப்பிலார்
 செறிம திக்கணரி னொழுகு தேனருவி
 தெறுக லிக்கருண் மணிக்குழாம்
 பிறவி மைக்கடல் விழாதெ டுப்பதொரு
 பெருவ ராகவெண் மருப்பரோ.

(உரை) யாமனையானவன் அறிவில்லாதவர்க்கு அவருடைய நெஞ்சத்திலே உள்ள அந்தகாரத்தை அறுக்கின்ற அநேகஞ் சூரிய ருடைய எண்ணிறந்த எறிக்கின்ற கதிரினுடைய காந்திகளை ஒன்று படக் குழைத்துச் செய்ததுபோன்ற தீபமாய் விளங்காநிற்கிறான். தாமதகுணத்துடனே கூடியிருக்கின்றவருடைய மடிக்கும் உள் எத்துக்குப் பூங்கொத்திலே நின்று ஒழுகும் தேன் பெருக்காய் இருக்கிறான். ஒருவரை நெருக்கும் வறுமைக்கு அவ் வறுமை தீர விரும்பியவைகள் எல்லாம் கொடுக்கும் சிந்தாமணிக் கூட்டமாய் இருக்கிறான். ஒருவரைப் பிறவியாகிய இருட்கடலினிடத்து விழாது எடுப்பதற்குத் திருமால் அவதாரஞ்செய்த ஒப்பற்ற பெரிய காராகத்தினுடைய வெள்ளிய கோடாக இருக்கிறான்.

(குறிப்பு) இதனால் அவனையன்றி ஒர் நன்மை அடைவதில்லை என்பது பெற்றாய்.

தாமத குணத்தினுடனே கூடி இவளை நினையா திருக்கின்ற வர்களை ஆட்கொள்ளவேண்டி அவர்கள் உள்ளத்துக்குப் பூங்கொத்திலே நின்று ஒழுக்கும் தேன்பெருக்காய் இருக்கின்றபடியினாலே 'நினைப்பிலார், செறிய திக்கணரி னேழுகு தேனருவி' என்றும், ஒருகாலத்தின்பூமி கடலுள் தாழ்ந்து போதலினால் திருமால் பன்றியினுருவம் எடுத்துத் தன்னுடைய கொம்பினால் அதனை எந்தி நிறுத்தினதுபோலப் பிறவியாகிய கடலினின்றும் கரையேற்றுதற்குப் 'பெருவ ராகவெண் மருப்பு' என்றும் உருவகஞ் செய்தார்.

தீவு - மண்டலம்.

அரோ - அசை.

இதனுள், யாமளை என்னும் ஒரு பொருளைப் பல பொருளாக உருவகஞ் செய்தமையால் அற்புதவுருவகமும், அவ்வொரு பொருளைப் பலவிடத்தும் நின்ற சொற்களோடு பொருந்திப் பொருந்தா, உரைத்தமையால் தீவகமும் தோன்றவே, அற்புத வுருவக தீவகம் என்னும் அலங்காரம் காண்க.

இது நன்மைகளெல்லாம் தருவதற்குத் தேவியே காரணம் எனக் கூறியது.

4. தேவெ னப்புக்கழ வதினி மிர்ந்துநிகர்

செப்பு வாரபய வாதமாம்

பாவ கத்தபின யத்தோ டுற்றகை

பரப்பி யென்பய மொறுக்குமே

யாவ ருக்குமலி தரிது நிற்பத

மிரப்ப யர்வையு மளிக்குமான்

மூவ ருக்குமொரு தாவ ரப்பொருளென்

மூல மேதழையு ஞாலமே.

(உரை) ஆயன் அரி. ஆன் என்னும் மூவருக்கும் உற்பலிக்கும் காரணப்பொருளென்று சொல்லப்பட்ட வேரானது வளரும்.

ஓர் பூமியானவளே! உன்னையல்லாத் தெய்வங்களையும் தெய்வமென்று புகழ் அதனால் இறுமாந்து உனக்குத் தாமும் நிகரென்று சொல்லும் அத் தெய்வங்களுடைய அபயமும் வாதமுமாகிய பாவகத்தினால் அபிநயத்தோடு உற்றகைகளானவை, அவ்வாறு விரித்து யாது பயத்தைப் போக்கும்? உன்னையல்லாத யாவர்க்கும் பயத்தைப் போக்குதற்கு அரிது. அவை அப்படியாக, நின்னுடைய பாதங்களே ஒருவரால் இரக்கப்படுவன யாவையும் கொடுக்கும்.

(குறிப்பு) இதனாலும் உன்னையன்றி ஓர் நன்மை அடைவது இல்லை என்பது பெற்றும்.

நிகர் செப்புவாருடைய கை எனக் கூட்டுக.

'பயம்' என்றது அபயவாதத்துக்கு ஏற்பப் பகையினால் வரும் அச்சமும், வறுமையினால் வரும் அச்சமும் ஆம்.

'இரப்பு' என்றது பகையினால் வரும் இரப்பும், வறுமையினால் வரும் இரப்பும் ஆம்.

உற்பவிக்கும் காரணப்பொருள் என்று சொல்லப்பட்ட வேர் மூக்குணங்கள்; அது வளரும் ஓர் பூமியானவள் என்க.

ஏகாரம் - பிரிநிலை.

'தாவரப்பொருளின், மூலமே தழையு ஞாலமே' என்று பாடமாயின், 'உற்பவிக்கும் காரணப்பொருளினுடைய வேரானவளே! விரிந்திருக்கும் உலகின்வடிவாய் இருக்கின்றவளே!' எனப்பொருளுரைக்க.

ஆல் - அசை.

இது தேவியுடைய பாதமே இச்சித்ததெல்லாம் கொடுக்கும் எனக் கூறியது.

5. தொடுக ரச்சிலை தொடப்பொ ருமலர்
 சுருப்பு நாணிடுவ தைந்துகோ
 லடுப டைத்தலைவ னர்வ சந்தமலை
 தென்ற நேருருவ மருவமா
 முடுகு கொற்றமத னொருவ னிப்புவன
 முற்றும் வெற்றிகொள முடிவிலா
 நெடும லர்க்கணருள் சிறித ளித்தனைகொ
 னீவி யேகரக பாவிடீய.

(உரை) நீலநிறத்தை உடையவனே! காத்திலே கபாலத்தை உடையவனே! அம்பு தொடுக்குங் கையிற் பிடித்த வில்லானது கையினால் தொடுத்தும் பொருத மலர், அதற்கு வண்டே நாண், எய்வதும் ஐந்தம்பே, அடுந்தொழிலயுடைய படைத்தலைவனான வர் வசந்தகாலம், போரிற் செலுத்துகின்ற தேர் மெல்ல இயங்குகின்ற தென்றற் காற்று, உருவமும் அருவமே, இவ் வறுப்புகளை யுடைய யாவரையும் முடுகுகின்ற வீரத்தைப் பொருங்கிய காணும் வேரோர் துணை யில்லாத ஒருவனே; இப்படி நொய்வாயிருக்கின்றவன் இப்புவன முழுதும் வெற்றிகொள்ளும்படிக்கு, நெடிய மலர்போலுங் கண்ணினின்று ஒழியாத அருளிற் சிறிது அவனுக்குக் கொடுத்தனையோ? எனக்கு அறியப்படுவதாய் இருக்கவில்லை, நீ சொல்வாயாக!

(குறிப்பு) இதனால் நின்னருளன்றி ஒருவர்க்கும் வலி இல்லை என்பது பெற்றும்.

நீ சொல்வாயாக என்பது எஞ்சி நின்றது.

சுருப்புச் சிலை மறையப் பூமலை சுற்றியிருக்கப்படுதலால், ஒற்றுமை நயம்பற்றி 'மலர்' சிலை எனப்பட்டது.

விகாரத்தால் சுரும்பு 'சுருப்பு' எனவாயிற்று.

* “உருவக வுவமையிற் நினைசினே முதல்கள்
பிறழ்தலும் பிறவும் பேணினர் கொளவே.”

என்பது கொண்டு, படைத்தலைவனார் என்னும் உயர்திணைப்
பெயர் வசந்த காலம் என அஃறிணைப் பெயராயிற்று.

ஐந்து அம்பர்வன: தாமரை, சூதம், அசோகம், முல்லை,
நீலம் இவை.

கொல் - ஐயம்.

அருளில் சிறிது அளித்தனை ஆகலால் உனது பெருமையே
பெருமை என்று பொருளுரைத்து, கொள்க என்பதை அசை
யாக்கினும் பொருந்தும்.

ஒருவனுக்குக் கேடுதானே ஆக்கம் என்றாற்போல, அருவந்
தானே உருவம் என்றார்.

† “குணந்தொழின் முதலிய குறைபடு தன்மையின்
மேம்பட பொருபொருள் விளம்புதல் விசேடம்.”

என்பது கொண்டு, மதன் என்னும் ஒரு பொருள் உறுப்புகளினால்
குறைபட்டும் அப்பொருள் மேம்படுவதாக உரைத்தமையால், இத்
துள் உறுப்புக்கூறல் விசேடம் என்னும் அலங்காரம் காண்க.

‡ “யானை யிரதம் பரியா ளிவையில்லைத்
தானு மனங்கன் றனுக்கரும்பு - தேனார்
மலரம்பா வென்று வடுப்படுத்தான் மா
னுலகங்கண் மூன்று மொருங்கு.”

* நன்னூல், 410. † தண்டியலங்காரம், 78.

‡ ரெடி ரெடி உரை.

இஃது அவ் வலங்காரத்துக்குப் பிறர் காட்டிய பாட்டு இருத்த
லானும் அறிக.

இது தேவியருளின் செய்கை கூறியது.

6. மாயன் வணங்கியுள் மால்வடி வங்கொள
வாடு மரன்றுயர் போதாதோ
தூய மதன்றொழி வான்வடி வம்புணர்
தோகைகண் வண்டயி ரேனேபோன்
மேய வழங்குமு ரூபம தென்சொல
மேலிது கண்டவர் வாழ்வாரோ
நீயதி ரஞ்சகி மோகன வஞ்சகி
நீசெய்வ தொன்றல் மர்தாவே.

(உரை) தாயே! திருமாலானவன் உன்னைப் பூசித்து வணங்
கிய வதனால் பண்டு மயக்கத்தைச் செய்யும் உன்னுடைய பெண்
வடிவைக் கொள்ள, அப்பொழுது சிவன் வாடுத் துயரம் அமையா
தோ? தூய்மையுடைய காமனானவன் உன்னைப் பூசித்துத் தொழ,
அவனுக்கு ஆண்வடிவத்தினுள் அவனோடு புணரும் இரதியுடைய
கண்களான வண்டுகள் உண்கின்ற பூந்தேன்போல உண்ணும்படி
க்கு நீ அப்பொழுது கொடுக்கின்ற அழகின் பெருமைகைய எவ்வாறு
உரைப்பேன்? சிவனும் இரதியும் இவ்வாறாயினர் என்றால், இவ்
ரன்றி இவ் விருவகை வடிவையுங் கண்டவர்கள் உயிருடன் இருந்து
வாழ்வாரோ? ஆகலால், நீ மிகவும் பிரியம் பண்ணுகின்றவள்,
மோகனத்தினாலே வஞ்சிக்கின்றவள், நீ செய்விது ஒரு செய
லல்ல.

(குறிப்பு) இதனால் உன்னைப் பூசித்தவர்கள் அடையப்படாத
வரமெல்லாம் அடையலாம் என்பது பெற்றும்.

செய என்னும் வினையெச்சத்தைத் தன்மை யொருமை
வினைமுற்றாக்குக.

பூவில்லும், பூவம்பும், சைத்தியம், செளரப்பியம், மாந்தியம் என்கின்ற முக்குணங்களோடு கூடிவருகின்ற தென்றற்றேரும், அமுத கிரணங்களையுடைய திங்கட்குடையும், பூஞ்சோலையாகிய பாசறையும் உடையவனாதலால் 'தூய மதன்' என்றும், சிவனால் வரம் பெற்ற ஓரிருடி அச் சிவனைக் கொல்லக் கருதிச் செல்லும் பொழுது திருமாலானவன் தேவியுடைய வடிவை யெடுத்து அவ் விருடியை வஞ்சித்துக் கொன்றான். அதனை யறிந்து "அவ் வடிவைக் காட்டுவாயாக" என்று சிவன் அத் திருமலைக் கண்டு சொல்ல, மீண்டுந் தேவியினுடைய வடிவங் கொண்டபடியினாலே சிவன் விரகத்தை யடைந்தான் என்பது முற்கதை யாகலால், 'வாடு மரன்றுயர் போதாதோ' என்றும் கூறினார்.

மேய்தல் - உண்ணுதல்.

'அது' என்பது பகுதிப்பொருள் விசுதி.

ஓகாரங்கள் இரண்டும் எதிர்மறை.

இதனுள், உருவத்திற்குத் தேனையும் கண்ணிற்கு வண்டையும், உவமையுக்கியவதனாலும், வண்டு உண்பதைக் கண் உண்பதற்கு உவமையாக்கியவதனாலும், பண்புந் தொழிலும் பற்றிய வுவமை என்னும் அலங்காரமும், மோகனவஞ்சகி என்று இகழ் வதுபோலப் புகழ்ந்தமையால் புகழாப் புகழ்ச்சி-யலங்காரமும் காண்க.

இது தேவியை வந்தித்துப் பெற்றோர் பயன் கூறியது.

7. மேகலை பொங்கம தாசல சும்பமெ

னாமுலை கண்டிடை சோராநீர்

மார்கவ ளங்கெழு நாணிறை யம்புளி

வாண்முக மம்புளி லேடார்போ

தேகநெடுங்கழை பாசுமொடங்குசு
மேர்பறவந்தருள் காபாலி
நீகமலந்திகழ்தாள்வருடென்றா
னீர்மையின் விஞ்சிய கோமாதே.

(உரை) கபாலத்தை யுடையவளே! அரணது நீர்மையினும் மிகுந்த ஒளியையுடைய மாதே! கமலம்போல் விளங்குகின்ற என்னுடைய தாள்களை அடிமைத் தொழிலை உடையானென்னும் உரிமையால் நீ வருடு என்று, என்முன், மதத்தையுடைய யானையினது மத்தகந்தானே என்று முலையைக் கருதி அச்சமுற்று மருங்கு துடங்க, அதன்மேல் கிடக்கின்ற மேகலை அசைய, நீருண்ட மேகங்கள் வளம் பொருந்துகின்ற நாளில் பதினாறு கலையும் நிறைந்த அம்புலிபோலும் ஒளி பொருந்திய முகத்தோடு கூடி இதழ் பொருந்திய பூவம்பும் ஒப்பற்ற நெடிய கருப்புவில்லும் பாசும் அங்குசமும் நாலு கையினிடத்தும் அழகுபெற வந்தருள்வாயாக.

(குறிப்பு) இதனால் நீ என்முன் வரின் எல்லா இன்பங்களையும் அடைவேன் என்பது பெற்றும்.

‘கோமாதே’ என்பதற்குத் ‘தெய்வ மகளிர்க்கெல்லாம் இராசமாதே’ என்று பொருள் உரைப்பினும் அமையும்.

என்னுடைய தாளே வருடு என்று என்முன் இவ்வண்ணம் வந்தருள் எனக் கூட்டுக.

மதத்தையுடைய அசலம் எனவே, யானே என்பதாயிற்று.

* “சொற் நிரியினும் பொருடியிரியா வினைக்குறை.” என்பது கொண்டு, ‘சோரா’ என்னும் வினையெச்சத்தைச் சோரா எனக் கொள்க.

'நீர், மாகவ னங்கெழு நாணிறை யம்புலி' என்றது சாற்காலத் துச் சந்திரனை; அஃது ஒளி விளங்கி இருக்கும்.

அம்பும் வில்லும் பாசமும் அங்குசமும் சொல்லவே, நாலு கைகள் என்பது வருவிக்கப்பட்டது.

இதனுள், அம்பும் வில்லும் நிரலே நிறுத்தி, முறையே போது கழை யெனப் பொருள் கொண்டமையால், நிரலிறை என்னும் அலங்காரம் காண்க.

இது தேவியை நோக்கி என்முன் வந்தருள் எனக் கூறியது.

8. ஆரமு தின்கடல் வேலி செழுந்தரு
வாய்மணி பம்பிய தீஜூடே
பாரக டம்படர் கானி லருங்கொடை
பாய்மணி மண்டப வீடூடே
கோரகி வன்பா மேசனுள் மஞ்சமொர்
கூர்பரி யங்கமெ னுமேலே
சீரட ரும்பா ஞான முறுங்களி
தேவர ருந்துவர் பூமாதே.

(உரை) ஆரியம் இதழையுடைய தாமரைப்பூவிலே இருக் கின்ற மாதே! அரிய அமுதத்தினையுடைய கடலின் நடுவே செழுமையையுடைய கற்பக தருக்கட்டங்கள் வேலியாக, அதன் நடுவே மணிகள் நெருங்கிய ஓர் தீபம், அதன் நடுவே பருத்த அரையையுடைய கடப்பமரங்கள் செறிந்த வனம், அதன் நடுவே அரிய கொட்டையையுடைய கிரணங்கள் பத்திபாய்கின்ற சிந்தா மணிகளால் செய்ததோர் மண்டபமாகிய வீடு, அதன் நடுவே கோரத்தையுடைய சிவஞானவன் மேற்கவித்திருக்கின்ற உனது மஞ்சம், அதன் நடுவே பாமேசானானவன் உனது கட்டிலென்று அதன்மேலே மேற்பட்ட ஞானத்தினால் நீ யோக நித்திரையாக

இன்புரூநின்ற செறியும் மகிழ்ச்சியை அரிய தவத்தை யுடையவர் அனுபவிப்பர்.

(குறிப்பு) இதனால் இவ்வாறு உணரப்பெறும் உவகை என்பது பெற்றும்.

இதனால், செல்வத்தின் உயர்ச்சியை மிகுத்துச் சொன்னமை யால் உதாத்தம் என்னும் அலங்காரமும், கிரவே நிறுத்திப் பொருள் கொண்டமையால் நீரானிறை என்னும் அலங்காரமும் காண்க.

இது தேவி யோகநித்திரை கொள்ளுந் தானம் கூறியது

எண்சீர்க் கழ்நெடி லாசிரிய விருத்தம்

9. மூலமணி பூரகத்தோ டிலிங்க மார்பு
முதுகளம்விற்புருவநடு மொழிவ தாறு
ஞாலமுமென் புனலுமனற் பிழம்புந் காலும்
நாதமுறு பெருவெளியு மனமு மாக
மேலணுகிக் குளபதத்தைப் பின்னிட்டுப்பான்
மென்கமலக் தாபிரந்தோட்டருண பீடத்
தாலவிடம் பருகியதன் மகிழ்ந ரோடு
மான்ந்த முறும்பொருளை யறிய லாமே.

(உரை) மூலாதாரமும், மணிபூரகமும், இலிங்கத்தானமாகிய சுவாதிட்டானமும், மார்பிடமாகிய அனுகதமும், பெருமையை யுடைய கழுத்தாகிய விசுத்தியும், விற்போன்ற புருவ நடுவாகிய ஆக்கினையும் என மொழியப்படுவதான ஆராதாரமும் முறையே பூமியும், மெல்லிய புனலும், அன்றசெறிவும், காற்றும், ஓசையுந் திருக்கின்ற பெரிய ஆகாயமும், மனமுமாய் இருக்க, அப்படியிருக்கின்ற ஆராதாரங்களை மூலாதாரத்திலும் இருந்து பேதித்து மேற்சென்று இவற்றைப் பின்னிட்டு ஆராதாரத்துக்கு மேலாய் இருக்கின்ற ஆபிர மிதழையுடைய மெல்லிய கமலமாகிய சிவந்த

பீடத்திலே பாம்பின் விடத்தை உண்ட தன்னுடைய கணவராகிய சதாசிவனானவருடனே கூடி மகிழ்ச்சியைப்பெறும் பொருளாகிய குண்டலி சத்தியை அவ்விடத்திலே யோகத்தினால் அறிவலாம்.

(குறிப்பு) இதனால் அதனை அறிவதே வீடு என்பது பெற்றும்.

ஆலம் - ஆகுபெயர்.

தாமரைக்கிழங்குபோன் றிருக்கும் மூலாதாரத்தைப் பற்றிப் புஷ்டியோடு பொருந்திய இடை, பிங்கலை, சுழுமுனை என மூன்று நாடி எழுந்துநிற்கும். அவற்றுள், இடையும் பிங்கலையும் நாசி யிரு பக்கமாக வந்து நிற்கும்; சுழுமுனை, ஆறாதாமாகிய ஆறுகமலத் தையும் கோத்துக்கொண்டு அவற்றின் மேல் ஆயிர விதழ்க் கம லத்தை துனியிலே கொண்டு நிற்கும். அச் சுழுமுனை நாடியி னூடே அனேகங் காந்திகளுடனே பாம்பின்வடிவாய் இருக்கின்ற குண்டலிசத்தி உடலை வளைத்து, மூலாதாரத்தின் மேலே படத்தை வைத்துக்கொண்டு யோகரித்திரை செய்யும். அதனால் இம் மூன்று நாடியையும் மலமூத்திரங்கள் அன்னம் முதலானவை வாயுவைப் பூரிக்கவொட்டாமல் நெருக்காதபடிக்கு அவற்றை நீங்கச் செய்து வாயுவைப் பூரித்தால் ஒடுங்கிய நாடி தாமரை நாளம்போல நிமிரும். இப்படிச் செய்தவரும் யோகப்பயிற்சி யால் அபாணத் துவாரவழி காற்றுச் செல்லாமல் இடக்காற் குதியைக் குதத்தில் ஊன்றி, வலக்காற் குதியை இலிங்கத்தானத்தில் ஊன்றி ஆதனமாக இருந்து, இடை பிங்கலை என்னும் நாசித்துவாரம் இரண்டினுள் ஒன்றை அடைத்து, ஒரு துவாரத்தால் வாயுவைப் பூசுஞ் செய்யுமளவில், அதனிடையிரம்பி மூலாதாரத்தை முட்டிப் பின்பு மற்ற நாடி வழியே செல்லும். அதுவும் நிரம்பப் பூரிக்குமளவில் அவ் வாயு மீண்டும் மூலாதாரத்தை முட்டிச் சுழு முனை நாடி வழியே செல்லும். அதுவும் நிரம்பப் பூரித்து அவ் வாயுவைக் கும்பிக்குமளவில், சுவாதிட்டானத்தில் இருக்கின்ற

அக்கினி மூண்டு சுடர்விடும். அப்பொழுது, மூலாதாரத்திலே தலை வைத்துக்கொண்டு இருக்கின்ற குண்டலிசத்தி அவ் வெப்பத்தினாலே மேல்நோக்கிச் சுழுமுனை நாடியின் வழியே ஆரூதாரத்தையுங் கடந்து, ஆயிர மிதழையுடைய தாமரையில் இருக்கின்ற சதாசிவனுடனே சையோகமாம்; அதலை இவ்வாறு கூறினார். இதற்குச் சகாயம் வாயுவும் அக்கினியும் ஆம்.

பூதம் ஐந்தும்; தன்மாத்திரை ஐந்தும், ஞானேந்திரியம் ஐந்தும், கன்மேந்திரியம் ஐந்தும், மனமும் ஆகத் தத்துவம் இருபத்தொன்று. இவற்றோடு மாயை, சுத்தவித்தை, மகேசுவரன், சதாசிவன் இவர்களைக் கூட்ட இருபத்தைந்தாம். இதனுள் இருபத்தொரு தத்துவமும் மாயையுடனே பொருந்துகையினாலே, இவை பிரகிருதி என்னப்படும். மகேசுவரன் எப்பாற்படுமெனில், அவனும் மாயையுடனேகூடுகையினாலே அவனையுங்கூட்டி இருபத்தாழன்று தத்துவமும் பிரகிருதி எனவாம். மாயை யாதானே கூடிற்று அவ்வளவும் பிரகிருதி என்று சொல்லப்படும். இருபத்து நான்காம் தத்துவமாகிய சுத்தவித்தை இருபத்தைந்தாந் தத்துவமாகிய சதாசிவனுடன் கூடிய கூட்டம் இருபத்தாரூந் தத்துவமாம்; அதுவே பரமான்மா. 'சிவமெ னும்பொருளு மாத்ரி சத்தியொடு சேரி னெத் தொழிலும் வல்லதா, மிவன்பி ரிந்திடி னியங்கு தற்குமரி தரிதெ ளுமறையிரைக்கும்,' என்றது இது.

தனித்திருந்தால் காரியம் இல்லை, கூடியவதன்றி காரியம் உண்டு ஆனபடியினாலே, சுத்தவித்தையும் சதாசிவனும் கூடிய கூட்டந்தானே ஒரு தத்துவம் எனப்பட்டது. ஆதலால், அக் குண்டலி சத்தியாகிய சுத்தவித்தை சதாசிவனுடனே புணரும் புணர்ச்சியை அறிவதே வீடாயிற்று.

குளபதம் என்பது ஆரூதாரம். மூலாதாரம் + குதத்துக்கும் இலிங்கத்துக்கும் ஈடு. மணிபூரகம் - உந்தியினிடம். மற்ற மூலாதார

ரத்தின் இடமும் இக்கவியினாலே அறியப்படும். மூலாதாரத்தைச் சொன்ன பின்பு சுவாதிட்டானத்தைச் சொல்லாது, மணிபூரகத்தைச் சொல்லிப் பின்பு சுவாதிட்டானத்தைச் சொன்னது, தோன்றுங் காரிய முறைமை பற்றி.

இதனால் நிரளிறை என்னும் அலங்காரம் காண்க.

இது குண்டலிசத்தி தான் இருக்குந் தானம் விட்டுச் செல்லுமாறு கூறியது.

அறுசீர்க் கழிநெடி லாசிரிய விருத்தம்

10. தாளிணைக் கமல மூறித்

தருமமிழ் துடல மூழ்க

மீள்வப் பதங்கள் யாவும்

விட்டுமுற் பழைய மூலம்

வாளர வென்ன வாசம்

வளைத்துயர் பணத்தி னேடு

நாளுமைக் கயற்கண் டிஞ்சு

ஞானவா னந்த மின்னே.

(உரை) சிரத்திலே ஆயிரம் இதழுடனே கூடியிருக்கும் தாமரையின் நடுவே வீற்றிருக்கின்ற ஞானமகிழ்ச்சியை யுடைய மின்போன்ற குண்டலிசத்தி, தன்னுடைய இரண்டொத்த கமலங்களிலும் உள்ளிருந்து ஊறிப் புறப்படும் அமுதம் உள்ளண்ணத்தின் வழியே நாதுனியைச் செலுத்திப் பருகுதலால் உடலிலே பார்து எழுபத்திராயிரம் நாடிகளையும் நனைப்ப, அதன் பின்பு கும்பித்த வாயுவை ரேசிப்ப அதனால் மீண்டு அவ்விடங்களை எல்லாம் அடைவிலே விட்டுக் கீழ் இறங்கித் தான் முன் இருந்த பழைய மூலாதாரத்திலே ஒளியையுடைய பாம்பென்ன உடல் வளைத்து மேற்கொண்டிருக்கின்ற படத்தை யுடையதாய் நாடோறும்

மையையுடைய கயல்போன்ற கண்ணினால் யோக நித்திரா செய்யாநிற்கும்.

(குறிப்பு) இதனால் அப்படித் துஞ்சுஞ் சத்தியைக் காண்பதே காட்சி என்பது பெற்றும்.

இவ்வாறு உடம்பில் அமுதம் பரக்கும்பொழுது அனவிற்றத் தின்பமும் அண்டத்திலே உள்ளவையும் அநேகங் காட்சியும் பிண்டத்திலே தோன்றும்.

உலகத்தில் பாம்பு ஆளியிற் புகுந்தபொழுது உடல் வளைத்து உடம்பின்மேல் படத்தை வைக்கும், அது பாம்புக்கு உள்ள தொழில். அதுபோலக் குண்டலிசத்தியும் உடல் வளைத்து உடம்பின் மேல் படம் வைக்கும். குண்டலியுடைய மகடே வடிவையே நோக்கித் 'தாளிணைக்கமலம்' என்றும், 'கயற்கண்' என்றும் கூறினார்.

ஏகாரம் - ஈற்றசை.

அன்றியும், 'மின்னே' என்பதனை விளியாக்கி, 'மின்போன்றவளே! மேற்கூறிய குண்டலிசத்தி துஞ்சும்' என்று பொருள் உரைப்பினும் பொருந்தும்.

இதனுள் தன்மை என்னும் அலங்காரம் காண்க.

இது குண்டலிசத்தி தான் இருக்குந் தானத்தை மீண்டு அடையுமாறு கூறியது.

எழுகீர்க் கழிநெடி லாசிரிய வீருத்தம்

11. சிவகோண முற்பகர்வ தொருநாலு சத்திரெறி
செறிகோண மத்தொடரு மருவுகோ
ணவகோண முட்படுவ தெழுமு விரட்டியொரு
நவில்லகோண முற்றதாவும் வலயமா

யிவரர் நிரைத்ததள மிருநாலு மெட்டிணையு
 மெழிலாய வட்டமொடு சதுரமா
 யுவமான மற்றதனி தனிமூ வகைக்கணுமெ
 னுமைபாத முற்றசிறு வரைகளே.

(உரை) மூன் சொல்லப்படுவதாகிய சிவகோணம் நான்கும், சத்திகோணம் ஐந்தும் ஆகிய இவ்வொன்பது கோணத்தினுள்ளும் உண்டாவது நாற்பத்து முக்கோணம்; இப்படி நாற்பத்து முக்கோணமாக உற்றதுவும், அதற்குமேல் வட்டமாக எழுதி நிரைத்த எட்டிதழும், அதற்குமேல் வட்டமாக எழுதி நிரைத்த பதினாறிதழும், அதற்குமேல் அழகு பொருந்திய மூன்று வட்டத்தினிடமும், அதற்குமேல் மூன்று சதுரத்தினிடமும் என்னுடைய உமைபாதம் பொருந்திய இரேகைகள்.

(குறிப்பு) இதனால் இவ் விரேகைகளையுடைய சக்கரத்தைப் புகிக்கவேண்டும் என்பது பெற்றாம்.

‘சத்திரெறி செறிகோண மத்தொடரு மருவுகோண்’ என்பது, சத்தியினுடைய முறைமைபொருந்திய கோணம் அந் நான்கு கோணத்துடன் கூடிய ஒரு கோண மெனவாம்; எனவே ஐந்து கோணம் எனவாயிற்று.

‘எழுமூவிரட்டியொரு நவில்கோணம்’ என்பது எழுமூவிரட்டியுடன் கூடப் புகல்கின்ற ஒரு கோணம் எனவாம்; எனவே நாற்பத்து முக்கோணம் எனவாயிற்று.

‘வட்டமொடு சதுரமா யுவமான மற்றதனி தனிமூ வகைக்கணும்’ என்பது ‘வட்டத்துடன் சதுரமாய் ஒப்பற்ற தனித்தனி மூவகையினிடமும் எனவாம்; எனவே, மூன்று வட்டத்தினிடமும் மூன்று சதுரத்தினிடமும் எனவாயிற்று.

வலமாய் என்பதனை இரண்டிடத்தும் கூட்டுக.

கோண் - விகாரம். * “விண்பாலியோகெய்தி வீடுவர்” என்றார் மேலோரும்.

‘வலயமாய்’ என்பதனுள் ‘ஆய்’ என்னும் வினையெச்சத்தை ஆக எனக் கொள்க. அது என்னுஞ் சுட்டுப்பெயர் விகாரத்தால் ‘அத்து’ என விரிந்தது. † “இத்தை மெய்யெனக் கருகிரின் றிடர்க் கடற் சுழித்தலைப் படுவேனை” என்றார் மேலோரும்.

சிவகோணம் நான்கும் கீழ்நோக்கியும், சத்திகோணம் ஐந்தும் மேல்நோக்கியும் தம்முள் புணரவே முக்கோணமும், அதனைச் சூழ்ந்த எண்கோணமும், எண்கோணத்தைச் சூழ்ந்த பதின்கோணமும், பதின்கோணத்தைச் சூழ்ந்த மற்றொரு பதின்கோணமும், அவற்றைச் சூழ்ந்த பதினாற்கோணமும் ஆக நாற்பத்துமுக்கோணம் ஆகின்றபடியினாலே, கௌளமதத்துக்குச் சிவகோணம் நான்கும் சத்திகோணம் ஐந்தும் என்பதனையே வேண்டி அவற்றால் வருங் கோணங்களைப் பதினெட்டு வன்மமும் இருபத்துநாலு சந்தியும் ஆகவே கொள்ளப்படுதலால் ‘முற்பகர்வது’ என்றும், ‘நவகோண முட்படுவது’ என்றும் கூறினார்.

சமய மதத்துக்கே நாற்பத்துமுக்கோணம் என வேண்டுவது. வன்மமாவது மூன்றிரேகை சந்தித்தது.

சந்தியாவது இரண்டிரேகை சந்தித்தது.

நான்குபுறத்தும் வாயில் விட்ட மூன்று சதுரம் இட்டு, அதன் நடுவே மூன்று வட்டம் இட்டு, அதன் நடுவே சூழப் பதினாற்தழ் இட்டு, அதன் நடுவே சூழ எட்டிதழ் இட்டு, அதன் நடுவே ஒரு வட்டம் இட்டு, அதன் நடுவே ஒன்பதிரேகை ஒன்றுக்கொன்று அளவு பெற எழுதித் துடைக்கும் இரேகை அளவு அறிந்து துடைக்க,

* திருவாசகம், திருச்சாழல், 9.

† ஷ அகிசயப்பத்தி, 7.

துடைத்த பின் ஒன்பதிரோகையும் ஞாயிறு திங்கள் செவ்வாய் புதன் வியாழம் வெள்ளி சனி இராகு கேது என ஒன்பது கோளின் பெயரும் முறையே பெரும். அவற்றுள், ஞாயிற்றைச் சனியுடனும், திங்களைக் கேதுவுடனும், செவ்வாயை வட்டத்துடனும், புதனை இராகுவுடனும், கேதுவைப் புதனுடனும், இராகுவை ஞாயிற்றுடனும், சனியை வட்டத்துடனும், வெள்ளியைத் திங்களுடனும், வியாழத்தைச் செவ்வாயுடனும் கூட்ட, நார்பத்து மூன்று கோணமாய் இருக்கும். இம் முறை எழுதுவது சங்கராக்கிராமம் எனவாம்.

ஓர் முக்கோணமும், அதற்குமேல் எண்கோணமும், அதற்கு மேல் பதின் கோணமும், அதற்கு மேல் மற்ரொரு பதின் கோணமும், அதற்குமேல் பதினாற்கோணமும், அதற்குமேல் வட்டமும் எட்டிதழும், அதற்குமேல் பதினாறிதழும், அதற்குமேல் மூன்று சதிராமும் ஆக முறையே எழுதுவது சீருட்டிக்கிராமம் எனவாம்.

விர்துவை முக்கோணத்தில் எழுதுவது கோளமதம் என்றும், முக்கோணத்தின் கீழாக ஓர் சதிராம் இருக்கும், அதன் நடுவே விர்துவை எழுதுவது சமயமதம் என்றும் கூறுவர்.

விர்து சிவன் வடிவும், முக்கோணம் சத்தி வடிவும் ஆம். இவ்வாறு எழுதிய விர்துவும் முக்கோணமும் சந்திரகண்டம் என்றும், எண்கோணமும் இரண்டுபத்துக்கோணமும் பதினாற்கோணமும் அக்கிரகண்டம் என்றும், அதற்குமேல் இருக்கின்ற நால்வகையும் சூரியகண்டம் என்றும் பெயர் பெறுதலின், இது திரிபுர சக்கிரம் என்று சொல்லப்படும். ஆதலால், மகாதேவிக்குத் திரிபுர சந்திரி எனப் பெயராயிற்று.

இச் சக்கரத்தின் வகைமை மேல் வரும் 'பசுபதித னீதி கொண்டு' என்னுங் கவியுரையில் உணர்ச.

இது தேவியிருக்குஞ் சக்கரத்தைக் கூறியது.

கலநீலைத்துறை

12. ஆதி சுந்தரி வடிவினை யயன்முதற் புலவோ
ரேது கண்டள விடுவது தமையிக ழிமையோர்
மாத ரிங்கிவண் மகிழ்நரோ டிறைகு வ மெனினோர்
பேதை கொங்கைகள் பெறுகு வ மெனமறு குவரால்.

(உரை) எப்பொருட்கும் ஆதியாகிய திரிபுரசுந்தரியை நோக்கித் தம்மைத் தாங்களே இகழும் இமையோர் குலத்தில் பிறந்த மாதரானவர் இவ்விடத்திலே இருக்கின்ற இவளுடைய கணவரோடு சாயுச்சியத்தைத் தவத்தினால் அடைய யாம் பெறுவேர்மாயின் ஒப்புற்ற இம் மடமையுடையாள் கொங்கைகளை அணையப் பெறுகுவம், அவ்வாறன்றியிலே அணைதற்குக் கிட்டா என்று மனம் மறுகுவர். ஆதலால், அவளுடைய திருவழகை நான்முகன் நாயாயணன் இந்திரன் முதலாய புலவோர் யாது கண்டு அளவிடுவது? அதன் பெருமையை அளவிட மாட்டார்கள்.

(குறிப்பு) - இதனால் உணர்விற்கே யன்றிக் கண்ணிற்கும் இன்பந் தருபவள் என்பது பெற்றும்.

அழகினால் மிக்க தெய்வமகளிரும் இவ்வாறு எண்ணிய சாமுத்திரிக லக்கணங்களினாலும், நுண்ணிய அழகினாலும், ஒளியினாலும் உருவம் அகிசயத்தைத் தருகின்றமையால் 'ஏது கண்டள விடுவது' என்றும், நாணம் மடம் அச்சம் பயிப்பு என்பன மகளிருடைய நற்குணங்கள் ஆதலால் 'பேதை' என்றும் கூறினார்.

தெய்வமகளிர் யாவர்? இந்திராணி, அரம்பை, உருப்பசி, திலோத்தமை, மேனகை இவர்கள் முதலாயினார்.

இதனுள், பெண்வடிவிற்குப் பெண்வடிவையுடையார் ஆகைப்படுதலால் துணவதிசயம் என்னும் அலங்காரம் காண்க.

இது தேவியுடைய திருவழகை வியந்து கூறியது.

எண்சீர்க் கழ்நெடி லாசிரிய விருத்தம்

13. அறக்கிழவன் மனிதன்விர கில்லாக் கொச்சை
 யழகிருந்த ஹரிவிருந் தறியா னேனு
 முறக்கருணை கொழிக்குமுன தமுத வாரி
 யூடணுகி னவணையர மகளி ரெல்லா
 நறைக்குழலுஞ் சரிந்திடவுத் தரீயஞ் சோர
 நாணழிய வளைசிதற வுடுத்த வாடை
 புறத்துவிழ மயலோடும்பின் ரொடர்வ ரென்றூற்
 பொற்கொடிநின் புதுமையெவர் புகழ வல்லார்?

(உரை) ஒருவன் நெடுங்காலம் மூப்பையுடைய கிழவன், தெய்வமல்லன், மனிதன், அதுவுமன்றிக் காம விரகில்லாத கொச்சையன், அதுவுமன்றி அழகிருந்த ஹரிவிருந் தறியாதவறையினும், மிகக் கருணை கொழிக்கும் உனது அமுதவாரியினிடத்து அடைந்தால் அவனைத் தெய்வமாதரெல்லாம் கற்பகமலர் நாற்றத்தை யுடைய குழலும் சரிந்திட, முலைமேல் தாங்கப்பட்ட உத்தரீயம் சோர, நாணம் அழிய, கையினில் அணிந்த வளைகள் கழன்று பல விடத்தும் விழ, உடுத்த ஆடை இடையைவிட்டுப் புறமே அகல, மயலோடும் பின்னே தொடர்வரென்று ஆகமங்கள் சொல்லுமென்றால், பொன்னொலாகிய கொடிபோன்றவளே! நீ செய்கின்ற அதிசயமான காரியங்களை உலகத்தில் யாவர் புகழ வல்லார்? ஒரு வரும் புகழமாட்டார்.

(குறிப்பு) இதனால் உன் கருணைக்குரியவராவாரே எழிலுடையார் என்பது பெற்றும்.

தெய்வமகளிர் மயலோடும் பின்ரொடர்வர் எனவே, மானிட மகளிர் படுக காதலைச் சொல்ல முடியாது என்பதாயிற்று.

அவனுக்கு மிகுந்த இழிவினைப் பொருத்தவேண்டிக் 'கொச்சை' என்னும் மொழிபடக் கூறினார்.

உம்மைகள் இரண்டும் இழிவு சிறப்பு.

இதனுள் உறுப்புக்குறை விசேடம் என்னும் அலங்காரம் காண்க.

இது தேவியுடைய கருணையை வியந்து கூறியது.

எழுசீர்க் கழ்நெடி லாசிரிய விருத்தம்

14. பணைபார் புனற்கனலி வளிவான் மனத்திலறு

பதினொலொ ழித்ததுமு னடைவிலே

யிணைநா லொழித்தகிரு ககிரேற வுற்றதுமு

விணைபோய தெட்டினெடு கதீர்கண

லணையா நிரைத்ததுறு கதீர்நா லடுத்ததத

னளவாயி லக்கமறு வகையின

லுணரா வுரைத்தகதீர் களின்மே லிருக்குமென

துமைபாத செக்கர்விரி கமலமே.

(உரை) பணைத்த பாறும் புனலும் நெருப்பும்காற்றும் ஆகாயமும் மனமும் என்று சொல்லப்பட்ட இவ்வாறு தாரத்தினிடத்து முறையே அறுபதென்னு மெண்ணை வைத்து, அவ் வெண்ணிலே நான்கு ஒழிக்கப்பட்டதாகிய ஐம்பத்தாறு கிரணமும், முன் வைத் தொழித்தபடியே அறுபதென்னு மெண்ணில் எட்டு ஒழிக்கப்பட்டதாகிய ஐம்பத்திரண்டு கிரணமும், அறுபதென்னு மெண்ணில் இரண்டு கூட்டப்பட்டதாகிய அறுபத்திரண்டு கிரணமும், அறுபதென்னு மெண்ணில் ஆறு ஒழிக்கப்பட்டதாகிய ஐம்பத்தினொலு கிரணமும், அறுபதென்னு மெண்ணில் பன்னிரண்டு கூட்டப்பட்டதாகிய எழுபத்திரண்டு கிரணமும், அறுபதென்னு மெண்ணில் ஒளிமிருந்த கிரணம் நான்கு கூட்டப்பட்டதாகிய அறுபத்து நான்கு கிரணமும், அதனத னளவாக இங்ஙனஞ் சொல்லிய அறுவகையினுல் உணர்ந்துரைத்த கிரணங்களின் மேலாயிருக்கும் என்

னுடைய உமையினது பாதமாகிய சிவப்பையுடைய விரிந்த கமலம்.

(குறிப்பு) இதனால் இப்படி யிருக்கின்ற பாதாவந்தத்தையே தரிசிக்கவேண்டும் என்பது பெற்றும்.

‘எட்டிஒடு கதிர்களு லணையா றிரைத்தது’ என்பது, எட்டுக் கதிர்களோடு நான்கு கதிரை அணைத்து றிரைத்ததெனக் கொள்ளப்படும்.

இதனிற் போந்த பொருள்: மூலாதாரத்தில் ஐம்பத்தாறும், மணிபூகத்தில் ஐம்பத்திரண்டும், சுவாதிட்டானத்தில் அறுபத்திரண்டும், அனுகதத்தில் ஐம்பத்து நான்கும், விசுத்தியில் எழுபத்திரண்டும், ஆக்கினையில் அறுபத்து நான்குமாகிய முந்நாற்றறுபது கிரணங்களின்மேலே உமையுடைய பாதம் இருக்கும் என்பதாம்.

மூலாதாரமும் சுவாதிட்டானமும் அக்கினிகண்டம் என்றும், உருத்திரகிரந்தி என்றும் ஆம். மணிபூகமும், அனுகதமும் சூரியகண்டம் என்றும், விட்டுணு கிரந்தி என்றும் ஆம். விசுத்தியும், ஆக்கினையும் சந்திரகண்டம் என்றும், பிரமகிரந்தி என்றும் ஆம்.

சுவாதிட்டானத்தில் அக்கினி யிருப்பதனால் உருத்திரகிரந்தி என்றும், அனுகதத்தில் சூரியன் இருப்பதனால் விட்டுணுகிரந்தி என்றும், ஆக்கினையில் சந்திரன் இருப்பதனால் பிரமகிரந்தி என்றும் சொல்லப்பட்டன.

கிரந்தியாவன: சுழுமுனை நாடியின் மூன்று கட்டிருக்கும். அவை, குண்டலிசத்தி இக் கட்டைக் கடக்குந்தோறும் ஒரோ ழுவத்தையாக மூன்றவத்தை யுண்டாம்: இவ் வகையுடைய ஆறு தாரத்தினுள், சுவாதிட்டானத்திலே இருக்கிற அக்கினியின் சுவாலைகள் நூற்றெட்டினுள் கீழ்முகமாக மூலாதாரத்திலே ஐம்

பத்தாறும், மேன்முுகமாக மணிபூரகத்திலே ஐம்பத்திரண்டும் சென்றிருக்கும். அனாகதத்திலே இருக்கிற சூரிய கிரணங்கள் நூற்றுப்பதினானுள் கீழ்முுகமாக மணிபூரகத்தைக் கடந்து சுவா திட்டானத்திலே அறுபத்திரண்டு சென்றிருக்க, இதய ஸ்தானமாகிய அவ்வனாகதத்திலே ஒழிந்த ஐம்பத்தாநான்கும் இருக்கும். ஆக்கினையிலே இருக்கிற சந்திரகலகள் நூற்றுப்பத்தாறனுள் கீழ் முுகமாக விசுத்தியிலே எழுபத்திரண்டு சென்றிருக்க, அவ்வாக்கினையிலே ஒழிந்த அறுபத்து நான்கும் இருக்கும். இம் முச்சுடரின் கிரணங்களை ஆறுதாரமும் அடைந்திருப்பதினால் அதனதன் கிரணமென வாயின. ஒரு பொருளின் குணம் ஒரு பொருளினுடையதாமோ வெனில், சூரியனுடைய காந்தி மேகத்தினிடத்தில் பத்திபாய அதனை மேகத்தினிறமென்றும், இந்திரவில்விறமென்றுஞ் சொல்லப்படுவதால், ஆமென்க.

இக்கிரணங்க ளெல்லாவற்றையுந் கடந்து மேற்பட்டிருக்கிற படியினாலே, 'கதிர்களின்மேலிருக்குமென துமைபாதம்' என்றார்.

என்னை அடிமைகொள்ளும் பாதம் என்பது பெற, எனது என்பதுடன் உமையைக் கூட்டாமல் பாதத்தைக் கூட்டுக.

'அளவாய்' என்னும் வினையெச்சம் அளவாக எனவாம்.

இதனுள், நீரவிறை என்னும் அலங்காரம் காண்க.

இது சடாதாரத்தின் கிரணங்கள் மேல் தேவி பாதாரசவிர்தம் இருக்கும் எனக் கூறியது.

எண்சீர்க் கழிநேடி லாசிரிய விருத்தம்

15. உனதுசரற் காலமதி யணைய மெய்யு

முடல்குழைத்த பிறைச்சடையுந் கரங்க ணைஞ்
மனவரத முறுமபய வரத ஞான
வருட்பளிங்கு வடமொடுபுத் தகமு மாக

நினைகிலர்முன் வழத்திலர்பின் வணங்கா ரொன்று
 னிறைத்தபசுந் தேனுமடு பாலுந் தூய
 கனியுமென மதுரம்விளைந் தொழுகு பாடந்
 கவிதைபொழி வதுகயிலைக் கடவுள் வாழ்வே.

(உரை) கயிலையிலே இருக்கின்ற கடவுளுடைய செல்வமா யிருக்கின்றவளே! சாற்காலத்திலே விளங்குகின்ற மதிபோன்ற உன்னுடைய மெய்யும், உடலை யுள்வளைத்த பிறையை அணிந்த சடையும், காங்கள் நான்கினும் நாடோறும் உற்ற அபயமும் வரத மும் ஞானவருளைத் தருகின்ற படிமாலையும் புத்தகமும் முன் னிற்பதாக முன் மனத்தினால் நினையார், பின் வாக்கினால் வழத் தார், அதன் பின் மெய்யினால் வணங்கார்; இப்படிப்பட்டவர் நிறைத்த பசுந்தேனும் குறுகக் காய்ந்த பாலும் தூய வாழைப்பழ மும் கலந்தால் ஒத்த மதுரம் விளைந்து ஒழுகும் பாடலாகிய கவிதை யை நாவினால் பொழிவது எவ்வாறு? பொழியமாட்டார்.

(குறிப்பு) இவ்வாறு செய்வாராயின் இப்படிப்பட்ட கவிதை யை உலகமெங்கும் பொழிவர் என்பதாயிற்று.

கனியை முந்திரிகைப்பழ மெனினும் பொருந்தும்.

நாலு கையினும், அபயமும் வரதமும் படிமாலையும் புத்தக மும் ஆகத் தியானிப்பது மேல் வரும் இரண்டு கவிக்கும் ஒக்கும்.

இதற்கு வாக்கீதுகீ சிந்தி தந்திரம் என்று பெயர் சொல்லப் படும்.

இது மதுரகவி பாட வேண்டினோர் தியானிக்கும் இயல்பு கூறியது.

எழுகீர்க் கழநேடி லாசிரிய விருத்தம்

16. வாரின்ப முலைமலை மடந்தைகவி நாவலர்
 மனக்கமல வனம லரநீ

பேரின்ப விளவெயி றழைக்கும்ப்ர பைச்செய்ய
 செவ்விற முணரு முரவோர்
 தாரின்ப நறவொழுகு சுருளோதி யிருள்வீரவு
 தவளநிற வாணி கலைதேர்
 பேரின்ப மதூரவலை யெறியமுத கவிதைகொடு
 பேருலகை மகிழ்விப்பரே.

(உரை) கவிகளை நாவினாற் சொல்ல வல்லாருடைய மன
 மாகிய கமலவனம் அலரும்படி நீண்ட தேரிலே மகிழ்ச்சியை
 அடைந்திருக்கின்ற இளஞாயிற்றினுடைய வெயில்போல விரிக்
 குங் காந்தியையுடைய கச்சினால் இன்பத்தைப் பெற்றிருக்கின்ற
 முலையாகிய மலையைச் சுமந்த மடந்தையின் அழகு தருகின்ற
 சிவந்த நிறத்தை உணரும் அறிவுடையோர், மலையிலே நின்று
 மதூரத்தை உடைய தேன் ஒழுகுகின்ற சுருண்ட குழலாகிய இருள்
 கலந்திருக்கின்ற வெண்மை நிறத்தையுடைய நாமகள் கூறிய கலை
 யிலே தேர்ந்தறிகின்ற பேரின்பச் சுவையாகிய திரை எறியும்
 அமுத கவிதையாகிய வெள்ளத்தைக் கொண்டு பெரிய உலகத்
 தில் உள்ளாரை மகிழ்விப்பர்.

(குறிப்பு) கமலவனம் அலரும்படி விரிக்குங் காந்தியை
 யுடைய மடந்தையினது சிவந்த நிறத்தை உணரும் அறிவுடை
 யோர் எனக் கூட்டுக.

‘ஒதியிருள் விரவு’ என்பதற்குக் ‘குழவிடத்து இருள் கலந்த
 என்று பொரு ளுரைப்பினும் பொருந்தும்.

‘நீ பேரின்ப விளவெயில்’ எனவே இளஞாயிறும், ‘பேரின்ப
 மதூரவலை’ என்று ஏகதேச உருவகஞ் செய்தமையால் வெள்ள
 மும் வருவிக்கப்பட்டன.

இப்படி அருண நிறத்தை யுடையவளாகத் தியானிக்கு மள
 வில், பாசம் - அங்குசம் - கருப்புவில் - பூக்களை - வாதம் - அப

யம் - புத்தகம் - படிசுமலை இவைகளினாலே விளங்குகின்ற எட்டுக் கைகளுடனே தியானிக்கவேண்டும் என்று உரைக்கும் நூலும் உள.

கவிநாவலர் - வியாசர் முதலானோர்; அவர்கள் பலர் ஆதலால் 'கமல வனம்' என்றார்.

இதற்குக் காமராசகூட தந்திரம் என்று பெயர் சொல்லப்படும்.

இஃது இன்பச்சுவைபெறும் கவிதை பாட வேண்டினோர் தியானிக்கும் இயல்பு கூறியது.

17. இந்துசிலை யைப்பிளந் துண்ணிறம் வகுத்தனைய.

வெழில்வசனி யாதி மடவா

ரந்தவிணை நால்வர்புடை சூழ்மலை மங்கைதன

தருணவடி வுணர் வறிவோர்

கொந்தவிழ விரிதவள மலர்மங்கை முககமல

கோலபரி மளக விதையாற்

செந்தமிழின் வடகலையின் முதுமொழிக் காவியத்

தெளிபாடல் செய்யு மவரே.

(உரை) சந்திரகாந்தத்தை யுடைத்து உண்ணிறத்தை எடுத்து வகுத்தார் போன்ற அழகு பொருந்திய வடிவையுடைய வசனி யாதியாகிய மடவார் எண்மரும் பக்கத்திலே சூழ்ந்திருக்க மலை யறையன் பெற்ற மங்கையினது அருண வுருவினை உணர் அறிவோர், மணம் உள்ளிருந்து புறப்பட அலர்கின்ற வெண்மையை யுடைய தாமரைமலரிலே யிருக்கின்ற வாக்கின் செல்வியுடைய முகமாகிய கமலத்திலே யிருக்கும் அழகும் பரிமளமும் உடைய கவிதையினாலே செந்தமிழினும் வடகலையினும் முதுமொழியைப் பொருந்திய காவியமாகிய தெளிந்த பாடலைச் செய்யுமவர்.

(குறிப்பு) உணர்வறிவோர் செய்யுமவர் எனக் கூட்டுக.

வசனிமுதல் எண்மரும் தேவியைப்பேரல் நாறு கையினும் அபயமும் வரதமும் படிக்கமாலையும் புத்தகமும் உடையவர்களாகத் தியானிக்கவேண்டிய வதனால், 'உணர்வறிவோர்' என்றார்.

“தேவியையும், வசனிமுதல் எண்மரையும்: பாசம் - அங்கு சம் - கருப்புவில் - பூங்கணை - வரதம் - அபயம் - புத்தகம் - படிக்க மாலை இவைகளினாலே விளங்குகின்ற எட்டுக் கைகளுடனே தியானிக்கவேண்டும்” என்று உரைக்கும் நூலும் உள்.

எண்மராவார்: வசனி, காமேசுவரி, மேரகினி, விமலை, அருணை, சயினி, சர்வேசுவரி, கௌளினி என இவர்கள். இவர்கள் வடிவமாய் இருக்கின்ற எழுத்தாவன: ஐம்பத்தோ ரெழுத்தில் கூட்டெழுத்தாகிய கடையெழுத் தென்றும் தள்ளி, முறையே பதினாறு ஐந்து நான்கு ஐந்து இவை. இவ்வகையை யுடைய எண்மரையும் முக்கோணத்தைச் சூழ்ந்த எண்கோணங்களினும் சூழப்பட்டிருக்கின்றவர்களாகத் தியானிக்க:

இதற்குச் சந்திக்கூட தந்திரம் என்று பெயர் சொல்லப்படும்.

இது காவியஞ் செய்ய வேண்டினோர் தியானிக்கும் இயல்பு கூறியது.

18. உனதுநிற மெனுமினைய கதிரிவ விவையின்முழுக்கு

முல்கடைய வெனநினைகுலோர்

வினைகெழுமு கொலைமறவி யுணையவிழி யுருவசீமுன்

விரவிமர மகளிர் விழைவோ

ரனவரத மெனதமுது பொழிகவியு முனதநூநூ

மெனதுடனு முயிரு முயிர்சூழ்

மனமுமதி லுணர்வுமவரு களியுமென நினைவுருக

மலையரைய னுதவு மயிலே.

(உரை) மலையரசன் பெற்ற மயில்போன்றவனே! நாடோறும் அமுது பொழிகின்ற எனது கவியும், கவியின் பொருளாகிய உனது அருளும், எனது உடலும், உடலுட் பொருந்திய உயிரும், உயிரினால் சூழப்பட்ட மனமும், மனத்துடன் கூடிய அறிவும், அவ் வறிவுடன் கலந்த மகிழ்ச்சியும் ஆகிய இவை ஒன்றினுடன் ஒன்று எப்படிக்க் கலந்திருக்கின்றன அப்படி யென் னினைவு பரவசப்பட்டு உருகும்படி உனது நிறமென்று சொல்லப்பட்ட கதிரை யுடைய இனிய இரவியினது வெயிலிலே மூவுலகும் முழுகுமென நினைவோர், கொலைத் தொழிலோடு கூடிய மறல யனைய விழியையுடைய உருவகிமுதலாகப் பொருந்துகின்ற தெய்வமகளிரால் விரும்பப்படுவர்.

(குறிப்பு) நினைவு பரவசப்பட்டு உருகும்படி நினைவோர் எனக் கூட்டுக.

தெய்வமகளிரால் விரும்பப்படுவர் எனவே, மாணிட மகளிரும் நாக மகளிரும் விரும்புதலைச் சொல்ல முடியாது என்பதாயிற்று.

முழுகுதல் - உள்ளும் புறமும் அக் காங்கியினால் நிரம்பப்பட்டிருத்தல்.

இதற்குச் சமரிட தந்திரம் என்று பெயர் சொல்லப்படும்.

இது மகளிர் வசியம் வேண்டினோர் தியானிக்கும் இயல்பு கூறியது.

எண்கீர்க் கழிநேடி லாசிரிய விருத்தம்

19. ஆகி விந்துவை முகமென வினைமுலை
கிழி ரண்டதன் வடிவென வருகுதாழ்
கோத றுஞ்சூட ரொழுவழி கொழுகுதரி
கோண மொன்றென வுனதெழி விரகிதோய்

காதலன்கலை தமதிட நினைபவர்

காணு மங்கையர் கலைகொள லரியதோ
வோதி விங்கிரு சுடர்முலை யனையவு
லோக மங்கையை மயல்செய்வர் கமலையே.

(உரை) ஆயிரம் இதழைப் பொருந்திய கமலத்தை யுடையவளே! ஓர் பெண்ணினுடைய முகத்தை எப்பொருட்கும் ஆதியாய் இருக்கின்ற வீந்தெனவும், அதன் கீழே யிரண்டு முலையும் அவ்வீந்தவின் வடிவு இரண்டு எனவும், அவற்றின் அருகு தாழ்ந்த குற்றம் நீங்குஞ் சுடர்மேலெழ அழகு ஒழுகும் முக்கோணம் ஒன்று இருப்பது எனவும், இரதியைக் கூடுகின்ற காதலனாகிய நீ கொடுத்த எழிலையுடைய மன்மதன் கலையோடு, தம்மிடத்திலே நினைபவர் தாம் காணும் மங்கையர் உடுத்த கலையைக் கொள்ளுதல் அரியதோ? தெளிந்து சொல்லின், இவ்விடத்தில் இருந்து இருசுடரும் முலைபோலப் பொருந்தப் பெற்ற உலகமாகிய மங்கையை மோகஞ் செய்வர்.

(குறிப்பு) இவ்விடத்தில் இருந்து உலகமாகிய மங்கையை மோகஞ் செய்வர் எனவே, மூவுலகிலுள்ள மங்கையாரையும் மோகஞ் செய்வ ரென்பதாயிற்று.

அல்குலைத் திரிகோணமாக நினையவேண்டி, 'அருகுதாழ் கோத றஞ்சுட ரெழவழி கொழுகு த்ரிகோண மொன்றென' என்றார்.

நீ கொடுத்த எழிலையுடைய மன்மத நென்பது முன் கூறிய 'மாயன் வணக்கி' என்னும் கவியுட் காண்க.

மன்மத கலையாவது காமவடிவாய் இருக்கின்ற எழுத்து; அது கிலீங்காரம்; அதனை முக்கோணத்தின் நடுவே அருண வடிவாகத்

தியானிக்கவேண்டும். அன்றியும், அதனை மூவகை யிடத்தும் அருணவடிவாகத் தியானிக்க வேண்டுமென்று உரைக்கும் தூலம் உள.

இதற்கு மன்மதகலாப் பிரயோகம் என்று பெயர் சொல்லப்படும்.

இது மகளிரை மோகிப்பிக்க வேண்டினோர் தியானிக்கும் இயல்பு கூறியது.

20. ஆட லம்பிகை யிமகர சிலைவடி
 வாளு நெஞ்சினுள் வழிவுறு கிரணமே
 லோடி யெங்கணு முடல்பெரு கமிழ்தென
 ஆடு மும்பரபை தமதிட முணர்சுவோர்
 நாட வுங்கொடு விடமொரு கலுழனை
 நாடும் வெங்கொலை யரவென முறியுமேன்
 மூட ருஞ்சூரம் விழிபொழி யமுதினின்
 மூழ்க வென்பொடு மழலுடல் குளிருமே.

(உரை) ஆந்த நிருத்தத்தையுடைய அம்பிகையினது சந்திர கார்த்தம்போலும் வடிவையும், அவ் வடிவின்னிறும் வழிவுறுகின்ற கிரணவழியே ஓடி உடலின்னிறும் எவ்விடமும் பெருகும் அமுத மென உள்ளிருந்து இயங்கும் ஒளியையும் வேறேரிடத்து நினை யாமல் தமதிடமாகத் தாம் ஆளும் நெஞ்சினுள்ளே நினைவோர் நோக்கவும், ஒருவனை மயக்குங் கொடிய விடமானது ஒப்பற்ற கரு டனைக் கண்ட வெய்ய கொலைத் தொழிலையுடைய பாம்புபோல முறிந்துபோம்; அதுவுமன்றி ஒருவன்மேலே மூடிக்கொண்டிருக்கின்ற அரிய சாமானது அவருடைய பார்வையிற் பொழியும் அமுத்தாரையிலே நினைக்கப்பட்ட, அச் சூரத்தா லெலும்போடு பற்றி யுழலும் உடல், குளிர்ச்சியை அடையும்.

(குறிப்பு) பிறர் அடைந்த விடமுஞ் சாரமும் போக்குவார் எனவே அவை யிரண்டுந் தம்மைவந் தடையா வென்பதாயிற்று.

தியானிக்கு மிடத்து வேறுபடாமல் தம் வயத்ததாயிருத்த லால், 'ஆளு நெஞ்சு' என்றும், சந்திர கிரணங்களைப்போல இங்ங னம் சொல்லப்பட்ட கிரணங்கள் அமுதமயமாய் இருப்பதினால் 'உடல்பெரு கமிழ்தென வுடெழும் ப்ரபை' என்றுங் கூறினார்.

அருஞ் சாரம் - விடுதற்கு அரிய சாரம்.

உம்மைகள் இரண்டும் சிறப்பு.

ஓர் உம்மையை, தசையழுவத லன்றி என்பொடும் அழுவும் உடல் எனப் பொருள் தரும் எச்ச மாக்கினும் அமையும்.

இதற்குக் காநுடப்பிரயோகம் என்று பெயர் சொல்லப்படும்.

இது விடமும் சாரமும் தீர்க்கவேண்டினோர் தியானிக்கும் இயல்பு கூறியது.

21. ஆன மின்கொடி போலுமென் முண்டக
மாறின் மண்டல மூவகை யின்கணோர்
பானு வம்புவி தீயி னிறங்கிளர்
பான்மை கொண்டித ழாயிர கஞ்சரீள்
கானி லுன்களி ஞான முறுங்கலை
காழ்ம லங்களின் மூவகை பொன்றியே
போன சிந்தையின் மாயையொ ழிந்தவர்
போத மின்புறு மாதியொ டந்தமே.

(உரை) வேதத்தினுடைய ஆதியும் அந்தமுமாக விருக்கின்ற வளே! மெல்லிய கமலங்கள் ஆறினையும் உடைய மூவகை மண்ட லத்தினிடத்தும் இருக்கின்ற சூரியன் சந்திரன் அக்கினியாகிய மூச்சுடரினுடைய ஒப்பற்ற நிறங் கிளைக்கின்ற அழகிதாகிய மின்.

கொடிபோலும் பான்மைகொண்டு அவற்றின் மேலாக விருக்கும் ஆயிர மிதழையுடைய கமலமாகிய வனத்திற் சதாசிவனோடு கூடி மகிழ்ச்சியுற் றிருக்கின்ற உன்னுடைய ஞானகலையை வைரம் பற்றியிருக்கும் மூவகை மலங்களோடு கெட்டுப்போன சிந்தையினாலே மன மரையை நீக்கினவருடைய அறிவு பேரின்பத்தையுடையது.

(குறிப்பு) இதனால் அவரோயறிவுடையோர் என்பது பெற்றும்.

மூவகை மலம் கெடவே, அவற்றுள் அடங்கிய சிந்தையும் கெட்டுப்போம். அதனாலே மனமரையை நீக்கினவர் என விசேடித்துக் கூறப்பட்டார்.

மின்கொடி, மெய் துடக்கத்துக்கு உவமை.

ஆறதாரச் சக்கரமும் முண்டக வடிவாக இருத்தலால் 'முண்டகம்' என ஆயின.

ஆறதாங்க ளிருக்கின்ற முறையே தீ பாணு அம்புலி என்று கூறாமல் முறை பிறழக் கூறியது செய்யுளாசைபற்றி என்க.

அனேகம் இது ழாதலால் 'கான்' எனவும், ஆறு கமலத்துக்கும் மேலாக விருத்தலால் 'நீள் கான்' எனவும் சொல்லப்பட்டது.

ஓர் இந்திரவில்லுப் பல நிறமுடையதுபோலக் குண்டலிசத்தியும் பல நிறம் உடையவளாய் இருப்பள். அதனால் முச்சுடர்க்குள் காந்தி உண்டாயிற்று. அப்படியிருக்கக் கண்ணாற் காணப்படுஞ் சுடராதலால், காரியத்தைக் காரணமாகக் கூறினார்.

கலை - சொருபம்.

இது சமாதியும் நிட்டையும் உடையோர் தரிசிக்கும் இயல்பு கூறியது.

22. பேருறுங்கயி லாசன் மகன்பெறு
 பேரன்னபுறு பேரனெனுஞ்சொலால்
 வாரமன்பொடு பார்வை வழங்கென
 வாய்தி றந்திட வோடி வழங்கினாய்
 வேரி முண்டகன் மான்மகுடங்களின்
 வீசருட்ப்பாபை தீப முவந்ததாள்
 சேரு நன்பெரு வாழ்வும் வழங்குவை
 தேட ருஞ்சிவ மாய மதங்கியே.

(உரை) தேடுதற்கு அரிய சிவனுடைய மாய மதங்கியே! கைலாசத்தில் வீற்றிருக்கின்ற உன்னுடைய கணவரது பெயரைப் பெருங்கைலாச நென்னும் ஒருவனுடைய மகன் பெற்ற பேரணவன் அன்புறுகின்ற பேரன் இவன் என்று என்னை யாவருஞ் சொல்லுஞ் சொல்லினால், நமக்கும் அடியான் என்னும் வாரம்பற்றிய அன்புகொண்டு உன்னுடைய கடைக்கண் பார்வையை வழங்கு என்று யான் சொல்லும்படிக்குக் கருதி வாய்திறந்திடமளவில் அது கண்டு ஓடிவந்து அதனை வழங்கினாய்; அஃதன்றி அச்சொல் முழுதுஞ் சொன்னால் தேன் பொருந்தியிருக்கும் தாமரையை யுடைய நான்முகனும் நாராயணனும் வணங்குகின்ற மகுடங்களிலேநின்று வீசப்பட்ட அரிய காந்திகளாகிய தீபாலத்தியை உவந்த உன்னுடைய தாளிலே சேர்கிற சாயுச்சியமாகிய நல்ல பெருவாழ்வையுங்கொடுப்பாய்.

(குறிப்பு) 'தான் சேரு நன்பெரு வாழ்வும் வழங்குவை' எனவே, அருத்தாபத்தியால் சொன் முழுதுஞ் சொன்னால் என்பது பெறப்பட்டது.

தம்முடைய பாட்டனுடைய பாட்டன் கைலாசன் என்பது பற்றிப் பரம்பரம் அடியார்க்கும் அடியான் என்பது பொருந்த இவ்வாறு கூறினார்.

பேரன் - பேரை யுடையவன்; அது, ஒருவன் தன்னுடைய மகனை வேறு பெயரிட்டு அழைப்பினும் தன் தந்தை பேர் இடு தற்கு உரியன் எனவாம்.

ஒடி வழங்குதல் தன்மேல் பனுவல் செய்தற்கு வாக்குக் கொடுத்தல் முதலாயின.

உம்மை - எச்சம்; சிறப்பு எனினும் பொருந்தும்.

மதங்கி - மாதங்கனுடைய மகள்; சங்கீதவித்தை வல்லவன் எனினும் ஆம்.

இது தேவி விராந்து வரங் கொடுத்தல் கூறியது.

23. ஆதி சங்கரர் பாதியு டம்பினி
தாளு மம்பிகை பாதியும் விஞ்சமோ
நீதி யன்றென நாயகர் பங்கையு
நீக வர்ந்தனை யாலவ ரெங்குளார்
சோதி செங்கதிர் மேனிநி றைந்தது
தூய கண்களு மூவகை கொங்கையோ
வீதி ரண்டுடல் கூனுமி ளம்பிறை
போப்பொ ழிந்தது நீண்முடி யெங்குமே.

(உரை) எப்பொருட்கும் ஆதியாகிய சங்கரருடைய பாதி உடம்பை இனிதாகக் கவர்ந்து ஆளுகின்ற அம்பிகையே! மற்றப் பாதி உடலுங் கவராமல் மிகுந்திருக்குமோ? இது நீதியல்ல இவன்று சங்கராகிய நாயகருடைய பாதி உடலையும் நீயே கவர்ந்தாய்; அதற்குக் காரணம் சிவந்த கதிரையுடைய சோதி உன்மேனி யாக நிறைந்தது; தூய்மையையுடைய கண்களும் மூவகையே; கொங்கையும் இரண்டே; உடல் வளைந்திருக்கின்ற இளம்பிறை நீண்ட முடியெங்கும் அழகு பொழிந்தது; ஆதலால், அவர் எவ் விடத்து உளராய் இருப்பர்?

(குறிப்பு) இதனால் நின் செயலை யாவராயினும் கடக்கமாட்டார் என்பது பெற்றும்.

சங்கரார்க்கு அருணவண்ணமும், மூன்று கண்களும், முடியில் இளம்பிறையும் உண்டு என்று சொல்லப்படும். அவற்றைத் தேவியுடையவளாய் இருத்தலின், நாயகர் பங்கையும் நீ கவர்ந்தனை என்றார். அஃதன்றித் தேவிக்கு அருணவண்ணமும், மூன்று கண்களும், முடியில் இளம்பிறையும் உண்டு என்று சொல்லப்படும்; அவற்றைச் சங்கரருடையவராய் இருத்தலின், தேவியுடைய உடலை நாயகர் கவர்ந்தா ரென்று சொல்லின் அமையாதோ என வினவுவாரை நோக்கிக் கொங்கை இரண்டு என வேண்டிற்று; அது கொண்டு இவளே கவர்ந்தாள் என்க.

மேனி - சொருபம்,

ஆலம், ஓவும் அதனை அடுத்த ஈதும் இடைச்சொல். மற்றும் ஓர் ஓகாரம் - எதிர்மறை.

உத்தர கௌளர் சத்தியில் சிவ மடங்கிற்று என்று சத்தியை உபாசிப்பார்கள். அதுபற்றி, இஃது அர்த்தபாகமா யிராமல் வேறிருக்குந் தேவியைச் சிறப்பித்துக் கூறியது.

24. ஆதி முண்டகன் மால்சிவ னண்டர்ம்
கேச னந்தச தாசிவ னைந்துபேர்
மேத சூந்தொழில் போலவ னைந்தருள்
வீறு மங்கத னூறலு முண்டென
யாது மின்றியு மேனியொ டெங்கணு
மாறைய தந்தது ஞானமி ரங்குமோர்
நீதி யுந்திரு வேபுரு வங்கொடு
நீசொ ஷிங்கித வேவல்பு ரிந்ததே.

(உரை) அழகை யுடையவளே! ஆதியாகிய கமலத்தை யுடைய நான்முகன், திருமால், சிவன், தெய்வங்களுக்கெல்லாம் மகேசன், அந்தமாகிய சதாசிவன் என்னும் இப் பெயர்பெற்ற ஐவருடைய மேம்பாட்டுத் தகுதியைப் பெறுந் தொழில்போல, முறையே உலகங்களை விதித்தருளுகின்ற வீறும், விதித்த காலந் தொடங்கிப் பரம்பரமாக உண்டு என்று சொல்லும்படிக்கு அவ் வுலகங்கள் தழையக் காத்தலும், யாதொரு பொருளும் இல்லாமல் அழித்தலும், சீவான்மாவினுடைய சொருபத்தையும் பரமான்மாவையும் அறியாதபடிக்கு மயக்கஞ் செய்யும் திரோபாவமும், அறிவினாற் பிரமன்முதல் நால்வர்க்கும் அனுக்கிரகிக்கும் ஒப்பற்ற நீதியும், உன்னுடைய புருவங்கொண்டு நீ சொல்லும் இங்கித ஏவலானது செய்தது.

(குறிப்பு) இதனால், செய்யுந் தொழிற்கெல்லாம் நீயே காரணம் என்பது பெற்றும்.

வாய்ச்சொல்லினால் நிகழும் ஏவல்போலப் புருவநெறிப்பினாலும் நிகழும் ஏவலாகலால், 'புருவங்கொடு நீசொ லிங்கித வேவல்' என்றார்.

'ஏவல்' என்னும் வினைப்பெய ரொழுவாய் புரிந்தது என்னும் வினைமுற்றுப் பயனிலை கொண்டு முடிந்தது.

'ஆதி முண்டகன்' என்றும், 'அந்த சதாசிவன்' என்றுங் கூறியது தொழில்பற்றி என்க.

இதனால், நீரனிறை என்னும் அலங்காரம் காண்க.

இது தேவி புருவத்தினால் ஏவும் ஏவலை வியந்து கூறியது.

எழுகீரீகீ கழீநேடி லாகீரிய விருத்தம்

25. மூவ ருக்குமு தற்பி ற்ப்புநின்
முக்கு ணக்கட லென்றுமுன்

சேவடிக்கணிருப்பர் சென்னிசு
வித்த சென்னக பிரிக்கிலார்
பூவெடுத்தவர் சென்னி வைத்திடு
போத முற்றவரம்மைநின்
காவ லர்ப்பொதி தாளில் வைக்கவு
மூவர் சென்னி கனிக்குமே.

(உரை) தாயே! தாங்களாகிய அயன் அரி அரன் என்னும் மூவர்க்கும் முத்திர்ப்பையுடைய காரணம் உன்னுடைய முக்குணமாகிய கடல் என்று உணக்கு முன்னகச் சேவடியின் கீழே முடிமேற் குவித்த சிவந்த கைகளைப் பிரியாதவர்களாய் இருப்பர்; ஆதலால், பூவினை எடுத்துத் தனித்தனி மூவர் முடிமேல் வைத்து அருச்சினை செய்யும் அறிவுடையோரானவர் அதனை விட்டுப் பாரிசாத வனத்தில் உள்ள அலரினால் பொதியப்பட்ட உன்னுடைய தாளில் பூவினை வைத்து அருச்சினை செய்ய, அம் மூவர் முடியும் இன்பத்தை அடையும்.

(குறிப்பு) இதனால், உன்னைப் பூசிப்பதன்றிப் பின்னும் ஓர் தெய்வத்தைப் பூசிக்கவேண்டாம் என்பது பெற்றும்.

'மூவர் சென்னி கனிக்கும்' எனவே மூவரால் தரப்படும் வரத்தையும்; தேவியால் தரப்படும் வசத்தையும் தேவியுடைய பாதத்தில் அருச்சிப்போர் பெறுவர் எனல் ஆயிற்று.

'பிறப்பு' என்பது பிறக்குங் காரணத்தை உணர்த்தினமையின் ஆகுபெயர்.

முக்துணமாவன: இராசதம், தாமதம், சாத்துவிகம் என இவை. இராசதம் சிவப்பு; அதனால் தோன்றினான் அயன். தம்மதம் கறுப்பு; அதனால் தோன்றினான் அரன்; அவன் பிரளயகால ருத்திரன். சாத்துவிகம் வெளுப்பு; அதனால் தோன்றினான் அரி.

அவன் வைகுண்டவாசி. இவ்வாறன்றிச் சாத்துவிகத்தில் உண்டானான் அரன், தாமதத்தில் உண்டானான் அரி என்பாரும் உள்.

தேவி மாணிக்க மயமாய் விளங்குகின்ற கட்டிலின்மேல் இருக்கும்பொழுது, சாம்பூனத மென்னும் பொன்னால் மும் மூர்த்திகளும் மூன்று காலாகத் தாங்கும்படி செய்த முக்காற் பீடம் எடுத்த வந்து தெய்வமகளிரானவர் பாதந் தாங்க வைப்பர். அதனால், 'முன் சேவடிக்க ணிருப்பர்' என்றார்.

இதனுள் உதாத்தீதம் என்னும் அலங்காரம் தோன்றுகின்றது.

இது தேவியுடைய பாத பூசையின் சிறப்பினைக் கூறியது.

26. வேத ரஞ்சகன் மால்பு ரந்தரன்

வேக சண்டகு பேரனே

டாதி யெண்டிசை பாலர் பொன்றவு

மாதி யந்தமி லாததோர்

நாதர் பொன்றில ரேதுன் மங்கல

நாணு றுந்திற மாதலா

னீதழைந்தது யோக மம்பிகை

நீலி யென்பது பாவமே.

(உரை) அம்பிகையே! வேதத்தை யிரஞ்சிக்கச் செய்பவனாகிய நான்முகன், திருமால் என்னும் இவர்களும், அல்லாமல் புரந்தரன், கடுப்பையுடைய இயமன், குபேரனேடு இவர்களாகிய யாகிய எண்திக்குப்பாலரும் மகாபிரளயங் கற்பமுதலாகிய காலங்களில் இறந்துபோகவும், தோற்றமும் முடிவும் தமக் கில்லாதனவாக நாதர் இறந்திலர். அதற்குக் காரணம் யாது? உன்னுடைய கழுத்தின் மங்கல நாண் நீங்காமல் உறப்பெறுந் திறனே; ஆதலால், நீ அவர்க்கு வதுவை செய்யப்படுங் கூட்டமே கூட்டம், அப்படியிருக்க, உன்னை உலகத்தார் நீலி யென்று சொல்லுவது பாவமாக இருந்தது.

(குறிப்பு) இதனால்; உனக்கு ஆட்பட்டவர்க்கு இடையூறு இல்லை யென்பது பெற்றும்.

‘உன் மங்கல நாணுறுந் திறன்’ எனவே, உனக்கு நாசம் இல்லை என்றவாறாயிற்று.

* “வினைமுற் றேவினை யெச்ச மாகலங்
குறிப்புமுற் றீரச்ச மாகல முளவே.”

என்பது கொண்டு, இலாதது என்னும் எதிர்மறை வினைக்குறிப்பு முற்றை வினையெச்சமாகக் கொள்க.

‘ஆதியந்த மிலாமலோர் நாதர்’ என்று பாடம் ஒதுவாரும் உளர்.

நீலி யென்பது நீல நிறத்தை உடையவளுக்கும், மனத்தின் கண் வைரத்தை உடையவளுக்கும் பெயராதலால், வைரம் உத்த மிக்குப் பொருந்தாது என்பதுபற்றி, ‘நீலி யென்பது பாவமே’ என்றார்.

ஆர் - அசை.

இதனுள், நாதர் பொன்றாதிருத்தற்கு மங்கலநாணுறுந் திறனே காரணமென ஏது எடுத்து உரைத்தமையால், ஏது என்னும் அலங்காரம் காண்க.

இது தேவியுடைய மங்கலநாண் கிறப்புக்கூறியது.

27. மொழிவ துன்செய முத்திரை பாணியின்
முயல்வ தெங்கு நடப்பன கோயில்குழ
தொழில ருந்துவ முற்றுமு னுகுதி
துயில்வ ணங்கல் களிப்பன யாவுகீ

யொழிவ றுங்களி யென்செயல் யாவையு
முனது நன்செய் பரிச்செய லாகவே
யழிவ றும்பதம் வைத்தருள் பேரொளி
யளிவி னேந்து களிப்பெழு நாதமே.

(உரை) பெரிய ஒளியையுடைய கருணை விளையப்பட்டு உவகை மிகுந்த நாதமாய் இருக்கின்றவளே! யான் வாயினால் சொல்லுஞ் சொல்லெல்லாம் உன்னுடைய மந்திரமாகவும், யான்கையினால் செய்யுந் தொழிலெல்லாம் உன்னுடைய முத்திரையாகவும், யான் எவ்விடத்தும் நடக்குந் தொழிலெல்லாம் உன்னுடைய கோயில்வலம் வருந் தொழிலாகவும், யான் உண்பன வெல்லாம் உனக்குச் செய்யும் ஆகுதியாகவும், யான் துயிலுந் துயிலெல்லாம் உன்னை முடியினால் வணங்கும் வணக்கமாகவும், யான் யாதொன்றினால் மகிழ்வன வெல்லாம் நீ யென் நெஞ்சைவிட்டு நீங்காமையினால் உண்டாகிய மகிழ்ச்சியாகவும், இங்ஙனஞ் சொல்லப்பட்ட தொழிலன்றிச் செய்யும் என்னுடைய தொழில் யாவையும் உன்னுடைய நல்ல பூசைக்கு உரிய செயல்களும், சேர்ந்த அடியார் இறுதல் ஒழிதற்குக் காரணமாகிய உன்னுடைய பாதங்களே என் தலைமேல் வைத்தருள்.

(குறிப்பு) உதாரமே குண்டமும், உதராக்கினியே ஓடிக்கினியும் எனக்கருதி, 'அருந்துவ முற்றுமு னுகுதி' என்றார்.

எகாரம் தேற்றம்; செய்யு ளீற்றினின்றி மொழி யீற்றினும் வரும் ஆதலால் சுற்றசை யெனினும் அமையும்.

முத்திரை - நவமுத்திரை. அவையாவன: சங்க்ஹோபம், திராவணம், வசியம், உன்மாதம், மகாங்குசம், கேசரி, பீசம், யோனி, திரிகண்டம் என் இவை.

இதனுள் ஆர்வந்தோன்ற உரைத்தமையால், ஆர்வமொழி என்னும் அலங்காரம் காண்க; உருவகவலங்காரமும் பொருந்தி வந்தது.

இது தேவியைப் பார்த்து என்னை அளித்தல் வேண்டும் எனக் கூறியது.

கலநிலைத் துறை

28. பிரமனிந்திரன் முற்பிற தேவர்களுணலா
நரைபெருந்திரையற்றநல் லாரமு தேகொலா
மொருவர் தங்கிலர் நின்சிவ னூண்விடம் வாழ்வன்மா
திருபெருங்கழையிட்டபொன் னோலையின் வாசியே.

(உரை) மாதே! பிரமன் இந்திரன் முதலியவர்களும், இவரல்லாத பிற தேவர்களும் உண்ணும் உணவெல்லாம் நரையும் பெரிய திரையும் போக்குதற்குக் காரணமாகிய நல்ல அரிய அமுதமே யாம். அப்படியிருந்தும், இவர்களுள் ஒருவராயினும் இறவாமல் இருந்தவர்களில்லை; உன்னுடைய கணவனாகிய சிவன் உண்ட உணவு விடமாயிருந்தும் ஒருகாலும் இறவாமல் வாழ்வான். அதற்குக் காரணம், உன்னுடைய இரண்டு பெரிய காதிலும் இட்ட பொன்னோலையின் நன்மையே.

(குறிப்பு) இதனாலும், உணக்கு ஆட்பட்டவர்க்கு இடையூறு இல்லை யென்பது பெற்றும்.

நாசம் இல்லை யென்பது இது கொண்டும் அறியப்பட்டது.

கணவனை யிழந்தோர் காதணி வாங்கப்படுவர்; அதனால், இங் குடைய காதணி வாங்கப்படுவ தன்மையின், அதனைக் காரணமாகிச் சிவன் இறவாமல் இருத்தலைக் காரியமாகக் கூறினார்.

ஒலைச் ச்ருள்போன் றிருத்தலால், 'பொன்னோலை' எனப் பட்டது.

பெருமை யிரண்டினுள் முன்னது மிகுதிபற்றியும், பின்னது வளர்ச்சிபற்றியும் வந்தன.

ஆமுது - கிடைத்தற்கு அரிய அமுது.

ஏகாரங்க ளிரண்டும் தேற்றம்.

கொல் - அசை.

இதனுள் ஏது என்னும் அலங்காரம் காண்க.

இது தேவியுடைய தோட்டின் சிறப்பினைக் கூறியது.

29. முதுமறைசொ விளவனிதை யயடுடைரி குவிசனுனை
முறைபணியு ரெறியி னிடையே
பதறியுன தருகுவரு மாணையெதிர் கொளவுனது
பரிசனமு னடிவ ளமையா
விதுபிரமன் மகுடமரி மகுடமிது குவிசன்முடி
யிதுகடின மிடறு மிருதாள்
சதியமர வமரவழி விலகிவர வரவெமது
கடவுளெனு மொழித ஐழகவே.

(உரை) பழைய மறைகள் புகழ்கின்ற எக்காலமும் இளமை யோடு கூடிய வனிதையே! அயனும் அரியும் குவிசமென்னும் ஆயுதத்தையுடைய இந்திரனும் விதி வழுவாமல் உன்னெதிர் பணிந்து கிடக்கும் வழியின் நடுவாகக் காதலினால் உன் இல்லத்தை நோக்கி வரும் அரனை விரைந்து நீ யெதிர்கொள்ள, உன்னுடைய அடியின் வளமையால் 'இது பிரமனுடைய மகுடம், இது அரியினுடைய மகுடம், இது குவிசனுடைய மகுடம், இம் மகுடங்கள் கூடினம், அதனால் இருதாள் இடறும், விரைந்து கடக்குங் கதி அமர்க, அமர்க; இடறாமல் வழி விலகி வருக, வருக, எம்முடைய

தெய்வமே' என்று உன்னுடைய ஏவல் செய்தற்கு உரிய தெய்வம்களீர் சொல்லும் மொழிகளானவை வளர்க.

(குறிப்பு) இதனால், அம் மொழிகள் என் செவிப்படச் செய்த பாவமெல்லாம் நீங்கும் என்பது பெற்றாம்.

“வினை யெஞ்சு கிளவியும் வேறுபல் குறியு.” என்பது கொண்டு, அமர அமர, வரவர என்னும் வினையெச்சங்களை வியங்கோண் முற்றாகக் கொள்க.

கணவனைக் கண்டால் விரைந் தெழுந்து வருதல் உத்தமிக்கு இயல்பாதலால், ‘பதறி யெதிர்கொள்’ என்றும், சிவப்பும் அழகும் மேன்மையும் உடைய அடியாதலால், ‘உண்டி வளமையால்’ என்றும் கூறினார்.

முறை பணிதல் - அட்டாங்கம், பஞ்சாங்கம். என்னும் விதிப்படி பணிதல்.

இதனுள் உதாத்தம் என்னும் அலங்காரம் காண்க.

இது ஏவல் செய்வோர் சொல்லும் மங்கல மொழியை எடுத்துக் கூறியது.

30. பசுபதித னீதிகொண்டறுபத்து நாலுபல
கலைஞான முங்கரு ணையால்
வசிவற நெசிம்புவன மாயையின் மயக்கியதன்
வழிவரு பெரும்ப யனெலா
மிசைபெற விளைத்ததும் பின்னுமுன தேவலா
விணையிலுன் தாக மமெலாம்
விசைபெற விளைத்தெவையு மிதுதர வளித்ததுவும்
விமலையுன துரிமை யலவோ.

(உரை) உள்ளும் புறமும் அழுக்கின்மையை யுடையவனே! பசுபதியானவன் தன்னுடைய புத்திகொண்டு அறுபத்து நான்

காசிய பல கலைஞானத்தையும் வடுவற நெடிய புவனத்தின்கண் தனது கருணையினால் மாயைகொண்டு விரவச்செய்து இக் கலையினிடமாக வரும் பெரியபயன்களெல்லாம் புகழ் பெறும்படி செய்ததும், அதுவுமன்றிப் பின்னும் உன்னுடைய ஏவலினால் அவ் வறுபத்த நான்கு கலையினிடமாக வரும் பயன்களெல்லாம் விரைவில் பெறும்படி ஒப்பில்லாத உனது கலையை உண்டாக்கி அப் பயன்களு மன்றி எவ்வகைப்பட்ட பயனையும் இக் கலைதானே தாக்க கொடுத்ததும், உன்னை அப் பசுபதியானவன் மனைவியாகப் பெற்ற உரிமையினால் அல்லவே.

(குறிப்பு) இதனால், உன்னையன்றி ஒர் சித்தி பெறுவதில்லை என்பது பெற்றும்.

எல்லாம் என்பது அறுபத்து நான்கு கலையிடமாக வரும் பயனெல்லாம் என நின்றது.

பசுபதியினுடைய அனுக்கிரகம் மாயைக்குக் காரணம், மாயை கலைகளை விரவச் செய்தற்குக் காரணம், அதனால் 'கருணையால் வசிவற நெடும்புவன மாயையின் மயக்கி' என்றும், அறுபத்து நான்கு கலையினால் வரும் பயன் இம்மைக்கன்றி மறுமைக்கில்லை, இஃது இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் பயன் தருதலால், 'இணையிலுண தாசு மடுமுவாம் வினசபெற விளைத்தெவையு மிதுதர வளித்ததுவும்' என்றும் கூறினார்.

வசிவு - மடு. "வசிந்து வாங்கு நிமிர்தோள்" என்றார் பிறரும்.

ஒகாரம் - எதிர்மறை,

அறுபத்து நான்கு கலைகளாவன: மாயா சம்பிரதம், தத்துவ சம்பிரதம், யோகினி சாலம், மாலினி வித்தை, மகா சம்மோகனம், ஐனோபேதம், தந்திரபேதம், சூய்ய தந்திரம், கலா

வாதம், கலாசாரம், குண்டிகா மதம், அஞ்சன வித்தை, பாதுகை, பாண பர்த்திரம், பரகாயப் பிரவேசம், இரசவாதம் இவை முதலாயின. இவற்றுள், மாயா சம்பிரதம் - ஒரிடத்தில் ஊர்போல வனம்போல மலைபோல நகிபோலத் தோற்றுவித்தல்; தத்துவ சம்பிரதம் - ஒரு பூதத்தில் ஒரு பூதம் தோற்றுவித்தல்; இதனை மகேந்திரசாலமென்றுஞ் சொல்வர். யோகினிசாலம் - மயானத்தில் உபாசித்து யோகினிகளைக் காண்பிப்பது. மாலினி வித்தை - சமுத்திரங் கடக்கச் செய்வது, மகா சம்மோகனம் - விழித்திருக்கின்றவர்களை மெய்ம்மறந்து நித்திரா கொள்ளச் செய்வது. மனோபேதம் - மனத்தைப் பேதிக்கச் செய்வது. தந்திர பேதம் - ஒரிடத்தும் வெளிப்படாத மந்திரத்தை வெளிப்படச் செய்வது. சூயதந்திரம் - வெளிப்பட்டதை மறைப்பிப்பது. கலா வாதம் - மன்மத வித்தை. கலாசாரம் - வருணத்தை அதிகப்படுத்துவது. குண்டிகா மதம் - குளிகையினாலே இளமை அடைவது. அஞ்சன வித்தை - மறைபட்ட பொருளைச் காண்பிப்பது. பாதுகை-செருப்பைத் தொட்டு நினைக்கில் நினைத்த இடத்தில் விடுவது. பாண பர்த்திரம் - ஒரு காகத்தில் நினைத்த பாணமெல்லாம் தருவது. பரகாயப் பிரவேசம் - பிராணனில்லாத உடம்பிலே புருவது. இரசவாதம் - உலோகத்தைப் பேதிக்கச் செய்வது. இவ்வாறே அறுபத்துநான்கு கலைகளையும் அறிக.

ஆகமமாவது ஸ்ரீவித்தை; அது மந்திரமும், சக்கரமும் என இருவகைப்படும். மந்திரம் - இனிமேல் வருங் கவியுட் காண்க. சக்கரம் - முன் 'சிவகோணம்' என்னுங் கவியுட் கூறினார்.

அஃது அர்ச்சனை செய்யும் முறமையாவன: மேருப் பிரத்தாரம், கைலாயப் பிரத்தாரம், பூப்பிரத்தாரம் என மூவகைகளாம். சோடச நித்தத்தேவதைகள் தாமே சக்கரத்தினுடைய அங்கமாக

வியாபித்திருப்பது மேரூப்பிரத்தார மென்று, வசிட்ட சங்கிதையிலே தேவியை நோக்கிச் சிவனாலே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

சோடச நித்த தேவதைகள் அக்கர உருவமாக இருப்பதனால், அவ்வக்கரங்கள் தாமே சக்கரத்தினுடைய அங்கமாக வியாபித்திருப்பது கைலாசப் பிரத்தாரமென்று, சனந்த சங்கிதையிலே இருடிகளை நோக்கிச் சனந்தராலே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

வசனிமுதல் எண்மரும், நித்ததேவதைகள் பதினறுவரும், யோகினிகள் பன்னிருவரும், ஆகருஷணிகள் நால்வரும், பாசமும், அங்குசமு மென்று சொல்லப்படும் தேவதைகள் சக்கரத்தினுடைய அங்கமாக வியாபித்திருப்பது பூப்பிரத்தாரமென்று, சனற்குமார சங்கிதையிலே சனற்குமாரரார் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

வசனிமுதல் எண்மரும் முன் கூறப்பட்டனர்.

நித்ததேவதைகள் பதினறுவ ராவார்: திரிபுரசந்தரி, காமேசுவரி, நித்தியாநித்தியை, பகமாலினி, நித்தியக்கிலினை, பேருண்டை, வன்னிவாசினி, மகர்வித்தியேசுவரி, ரொளத்திரி, த்வரிதை, குளசந்தரி, நித்தியானிலபதாகை, விசயை, சர்வமங்களை, சுவாலாமாலினிகை, சித்திரை என இவர்கள்.

யோகினிகள் பன்னிருவ ராவார்: வித்தியா யோகினி, ரேசிகா யோகினி, மோசிகா யோகினி, அமிர்தா யோகினி, சீவிகா யோகினி, விஞ்ஞான யோகினி, ஆப்பியா யோகினி, வியாப்பினி யோகினி, மேயா-யோகினி, வியோமஜூபா யோகினி, சித்தரூபா யோகினி, இலட்சுமி யோகினி என இவர்கள்.

*ஆகருஷணிகள் நால்வ ராவார்: கந்தாகருஷணி, ரூபாகருஷணி, ரசாகருஷணி, பரிசாகருஷணி என இவர்கள்.

உருத்திர யாமளம் என்னும் நூலினுள் இச் சக்கரம்: தேவர், கந்தருவர், இயக்கர், இராக்கதர், அசுரர் இவர்களாலே உபாசிக்கப் பட்டதென்றும்; நான்கு வருணத்துக்கும், நான்காசிரமத்துக்கும், உபாசிக்கத் தருமென்றும்; உபாசிக்கில் வாழ்நாளும், புகழும், நன்மக்களும், செல்வமும், வசியமும், சுவர்க்கமும் என இவைமுதலாயின நன்மைகளைத் தருமென்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இவற்றின் விரிவெல்லாம் அந் நூலிற் காண்க.

இது தேவியனுடைய வித்தை வந்தவாறு கூறியது.

31. அரியதா குஞ்சிவஞ் சத்திமத நவனிபின்.

பாதித்தன் மதிம தனவேள்

பெருகுவா னிந்திரன் பின்புபரை மதனன்மால்

பேசின்முக் கண்ட மடைவே

யுரியதா மந்தத்தின் மாயையும் முறையமைத்

துறுமெழுத் தடைய வுணர்வாற்

றெரியினு மத்தினெடு முனதுறுப் பாமென்று

செப்புநான் மறைக ளுமையே.

(உரை) உமையே! அரிய பொருளாய் இருக்கின்ற சிவத்தினுடைய எழுத்தும், சத்தியினுடைய எழுத்தும், மன்மதனுடைய எழுத்தும், பூமியினுடைய எழுத்தும், பின்பு சூரியனுடைய எழுத்தும், சந்திரனுடைய எழுத்தும், காமனுடைய எழுத்தும், ஆகாயத்தினுடைய எழுத்தும், இந்திரனுடைய எழுத்தும், பின்பு பராசத்தியினுடைய எழுத்தும், காமனுடைய எழுத்தும், திருமாலுடைய எழுத்தும் ஆகிய இவற்றை விளக்க உரைப்பின், இவ்வணம் கூறிய மூன்று கண்டமும் உரியதாகப் பெறும் இறுதியின் கண் அடைவே மாயையினுடைய எழுத்தொன்றையும் மும்முறையாக அமைத்து இப்படிப்பதினைந்தாகப் பொருந்துகின்ற எழுத்துக்கள் அடைய உணர்வினால் தெரியுமிடத்து உன்னுடைய நாமத்

தடன் அங்கமாய் இருக்கும் என்று நான்கு வேதங்களும் செப்பு
கின்றன.

(குறிப்பு) இதனால், இம் மூல மந்திரங்கொண்டு அரிய பலன்
களைப் பெறலாம் என்பது பெற்றும்.

எழுத்தென்பதனை எல்லாவற்றோடும் கூட்டுக.

கண்டங்களை அறியும்படிக்குப் 'பின்பு பின்பு' என்றார்.

கடைக்கண்டம் மூன்றெழுத்தும், முதற்கண்டம் நான்கெழுத்
தும், இடைக்கண்டம் ஐந்தெழுத்துமாகக் கண்டந்தோறும் இறுதி
யின் மாயையி னெழுத்தைப் பொருந்தி இருப்பதனால், தேவிக்
குப் பஞ்சதசாக்ஷரி என்னும் பெயர் பொருந்திற்று.

முதற்கண்டத்தும் கடைக்கண்டத்தும் சத்தியின் எழுத்தும்,
மூன்று கண்டத்தும் காமன் எழுத்தும் வருதல் பயன் கருதிய
முறைமை.

இம் மந்திரத்தினுடைய மூன்று கண்டங்களானவை, முச்
சுடரும் முச்சத்தியும் மூன்றவத்தையும் முக்குணமுமா யிருக்
கும். இதன் விரிவெல்லாம் உபதேச முறைமையால் உணர்க.

இதே தேவியினுடைய மூலமந்திரங் கூறியது.

32. மோக போக விழைவி னூருன்

மூல வித்தை தன்னின்முன்

கை மாரன் யோனி டொன்ன

ணங்க மைத்து நெய்யினால்

யோக மார்சி வத்த முற்கு

ளோம முற்று விமலையே

த்யாக மாம ணிக்கொ டக்க

வலய முட்செ விப்படு

(உரை) வீமலையே! மோகத்தைச் செய்யும் பேரகங்களை விரும்பினோர் மேற்கூறிய உன்னுடைய மூலமந்திரத் தாதியிலே மாரனுடைய எழுத்தும், சத்தியினுடைய எழுத்தும், திருமகளுடைய எழுத்தும் முறையே அமைத்து, இப்பதினெட்டு அக்கரமாக நின்ற மந்திரத்தைச் சமித்து, மக்கள் முதலிய எல்லாங் கூடி நிறைந்த சிவரூபமாய் இருக்கின்ற அக்கினியிலே காமதேனுவினுடைய நெய்யினால் ஓமஞ் செய்து, தியாகத்தையுடைய பெரிய சிந்தாமணிகளைக் கைக்கொண்டு அக்க வலயமாக அதனுட் செவிப்பர்.

(குறிப்பு) மந்திரத்தைச் செவிப்பர் எனக் கூட்டுக.

போகம் - சுவர்க்காதி போகம்.

செபமலை சிந்தாமணியெனச் சொல்லவே, நெய் காமதேனுவினுடைய தென்பது வருவிக்கப்பட்டது.

சிந்தாமணியும், காமதேனுவினுடைய நெய்யும் கிடைத்தற்கு உரியர் அல்லாதார் தாமரைமணியும் பசுவினெய்யும் கொள்வர்.

தாமரை மணியிற் செபித்தால் இச்சித்த தெல்லாம் கொடுக்கு மென்று நூல்களிற் சொல்லப்படுகையால், பொதுப்படத் 'தியாகமா மணி' என்றார்.

இதுமுன் கூறிய மந்திரத்தினுடன் எழுத்துக்கள் கூட்டிச் செபிக்கும் முறைமை கூறியது.

33. இருசுடர் முலைத்துணைச் சிவன்வடிவு நீயதனை
யானுநவ மாக நினைவே
னுருவுநிறை தன்னிலள வெரத்தபர மான்ந்த
முடையபர னெடுப ரையுமாய்
மருவுமினி தாமுங்கள் கூட்டமது சேடமு
மறுத்ததனை யுடைய துவமுந்

யருகிலிரு வர்க்குமொரு பொதுவாகி நிற்குங்கொ
லழிவற்ற ஞான முதலே.

(உரை) அழிவில்லாத ஞானவொளியா யிருப்பவளே! சந்திர சூரியரென்னும் இரண்டு சுடராகிய இரண்டு முலையையுடைய நீ சிவன் வடிவதானே. அச் சிவன் வடிவினை ஒன்பது கூறுபாடாக யானும் நினைவேன். ஆதலால், இவ் விருவருடைய வடிவும் நிறுத் தாலும் நிறைதன்னில் அளவொத்த பரமானந்தத்தை யுடைய பராசத்தியாகி இனிதாக மருவும் உங்கள் கூட்டமானது சேடமு மாய் அதனை மறுத்து அச் சேடத்தை யுடையதுவுமாய் இருவ ருக்கும் அருகில் ஒரு பொதுவாகி நிற்கும்.

(குறிப்பு) இதனால், நீயே மெய்ப்பொருள் என்பது பெற் றும்.

அளவொத்த கூட்டம் எனக் கூட்டுக.

கூட்டமென்னுந் தொழிற்பெய ரொழுவாய், நிற்கும் என் னும் வினைமுற்றுப் பயனிலை கொண்டு முடிந்தது.

‘இருசுடர் முலைத்துணை நீ’ எனவே, புவனரூபமெல்லாஞ் சத்திரூப மெனவும், ‘அதனை யானும் நவமாக நினைவேன்’ என வே, மீண்டும் அப் புவன ரூபமெல்லாம் சிவரூப மெனவும் ஆக வால், சத்திரூபமே சிவரூபம், சிவரூபமே சத்திரூப மென வாயிற்று. சத்தி சிவன் வடிவென்னுங்கால், சத்தியானவள் சேட மாகவும், சிவனானவன் சேடத்தை யுடையவனாகவும் சொல்லப் படும். சிவன் சத்திவடிவென்னுங்கால், சிவனானவன் சேடமீர்க வும், சத்தியானவள் சேடத்தை யுடையவளாகவும் சொல்லப்படும். அதனால் இருவருடைய கூட்டமும் இருவர்க்கும் பொதுவாகலால், ‘உங்கள் கூட்டமது சேடமு மறுத்ததனை யுடைய துவுமா, யருகிலிரு வர்க்குமொரு பொதுவாகி நிற்கும்’ என்றார்.

சிவன் ஒன்பது வடிவாய் இருப்பன் என்பதனை அறிவில்லாத யானும் நினைவேன் எனப்பொருள் உரைக்கின்றமையால், உம்மை-இழிவு சிறப்பு.

நவம் - நவவியுகம்; அவை முன் கூறப்பட்டன.

அது என்றது பகுதிப்பொருள் விசுதி.

ஆமும், கொல்லும் அசைநிலை.

இது சத்தி வடிவும், சிவன் வடிவும் ஒன்றெனக் கூறியது.

34. மனமுநீ வெளியுநீ வளியுநீ கனலுநீ
மறிபுனலு நீபு வியுநீ
நினையினீ பரமற வளர்ந்தொளி பரந்துவிடி
னீயன்றி யொன்று முளதோ
வுனதுமா ஞானவா னந்தவுரு வைப்புவன
வுருவென வகுத்த ருளவோ
வனையுமாய் மகவுமா மாறுபோ னீசத்தி
யருணவடி வாய துமையே.

(உரை) உமையே! மனமும் நீ, ஆகாயமும் நீ, வாயுவும் நீ, கனலும் நீ, அறியப்பட்ட புனலும் நீ, பூமியும் நீ, தெளிய நினை யமிடத்து நீ மேலற வளர்ந்து ஒளியாக எங்கும் பரந்துவிடின் நின்னையன்றி ஒர் பொருளு முளதோ? இப்படி இருக்கின்ற உன்னுடைய போறி வின்பத்தை யுடைய உருவைப் பின்பிடுபவன ருபமாக வகுத்து வேறுபட்டிருப்பதாக நீ தருவதற்கோ, அன்னையு மாய் மகவுமா மாறுபோல நீ அருண வண்ணத்தை யுடைய சத்தி வடிவாகியது?

(குறிப்பு) இதனால், உன்னை ஒழிந்து வேறொருபொரு ளில்லை என்பது பெற்றாய்.

இம் முறை கூறியது தேற்ற முறைமை கருதி.

தேவி, தன்னுடைய உருவத்தை அறுவகைப்பட்டிருக்கின்ற புவனரூபமாக வகுத்து வேறுபடுத்துத் தருதலாலும், அப்புவனம் இவளாய் இருத்தலாலும், 'அனைமாய் மகவுமா மாறுபோல்' என்றார்.

ஒகாரங்கள் இரண்டினுள், ஒன்று எதிர்மறை, ஒன்று விஞ்.

இதனுள் உண்மைப்பொருளைப் பிறிது பொருளாக உரைத்தமையால், பொருளாவது என்னும் அலங்காரம் காண்க.

"நிலனும் விசம்பா நிமிர்காலார் தீயா
மலர்கதிராம் வானூர் மதியா—மலர்கொன்றை
யெண்ணுந் தாரா நெருவ னுயிர்க்குயிரா
மெண்ணிறத்தா னெப்பொருளு மாம்."

இஃது அவ் வலங்காரத்துக்குப் பிறர் காட்டிய பாட்டு.

இது முன் கூறிய கவியில் 'இருசுடர் முலைத்துணை நீ' எனச் சூறிப்பினுற் கூறிய வதனை வெளிப்படுத்திக் கூறியது.

35. அருளுமுன தாக்கினைத் திகிரிக்கு ளுட்பட்ட

டருக்கன்மதி யனைய வடிவாய்ப்

பருவமுதிர் பரசின் மயத்தொடுறு பான்மையாம்

பரமசிவ னையப் ணிசுவா

மொருபொழுதி லிப்பரம் சிவனையெழு கதிர்மதிய

வொளிகடந் தொளிரு மொருபாற்

பெருகுபடி மாணந்த விழைவொளி நினைப்பதுகொல்

பெறுமுத்தி சத்தி யொளியே.

(உரை) சத்தியாகிய ஒளியே! இருந்து கருணை செய்யும் உன்னுடைய ஆக்கினைச் சக்கரத்துக்குள்ளாக உட்பட்டுச் சூரிய சந்திர

வடிவாகிப் பருவம் முதிர்ந்த பரஞான சத்தியுடன் கூடிய முறை மையையுடைய பரமசிவனை அங்விடத்திற் பணிவாம். பணிவது, இப்பரமசிவனை நாடோறும் எழுகின்ற சூரிய சந்திர கிரணங்களைக் கடந்து அனைகங் காந்திகளை விட்டெறிக்கின்ற ஆத்மலோகமாகிய ஓர் தவத்திற் பெருகுகின்ற மேலாகிய இன்பத்தையுடைய விருப்பந் தருகின்ற ஒளியாக ஒருபொழுது நினைப்பதுதானே பெறு முத்தி, அதனால்.

(குறிப்பு) அதனால் என்பது எஞ்சி நின்றது.

தோன்ற எழுவாயாக இருந்த யாம் என்னும் பெயரை வந்து வித்துப் பணிசுவாம் என்னும் வினைமுற்றுப் பயனிலை கொண்டு முடிக்க.

சூரிய சந்திர வடிவைப் பரமசிவனோடுங் கூட்டுக.

ஆம் - அசை.

இது ஆக்கினைக் சக்கரத்தில் தரிசிக்கும் இயல்பு கூறியது.

36. இறைவிரீன் விசத்தித் தலத்திடை பளிங்குகிற
வெழிலொடுல கருடந் தையா
யுறையுமொரு சிவனையு மவன்போலு மாரம்ப
முடையவுண் யும்ப ணிகுவா
நிறைமதி யொளிக்கொத்த நெறியேகு முமதொளியி
னிலவுண்டு பசிக ளைவகோர்
முறைபெறு சீகராமென் வலகுபா தகவிருண்
முடித்துக் களித்து றையுமே.

(உரை) எல்லா வலகங்களுக்கும் இறைவியே! நின்னுடைய விசத்தித் தலத்து நடுவே பளிங்கு நிற எழிலுடன் கூடி உலகங் களை அருளிய தந்தையே உறையும் ஒப்பற்ற சிவனையும், ஆக்

சிவன்போலும் முதன்மையையுடைய உன்னையும் அவ்விடத்திற் பணிவாம். பணிவது, இங்ஙனங் கூறிய நிறை மதியினுடைய ஒளியை நிகர்த்த நெறியாகச் சொல்லும் உங்களுடைய ஒளியினால் சந்திரனுடைய நிலவை உண்டு தம் பசியைக் களைவதாகிய ஓர் முறைமையைப் பெற்ற சகோரப் புள்ளொன, உலகமானது பாதகமாகிய இருளையெல்லாங் களைந்து மகிழ்ந்துறையும் அதனால்.

(குறிப்பு) 'அவன்போலு மாரம்பமுடைய உனையும்' எனவே பளிங்கு நிற வெழிலுடன் உலகங்களை அருளிய தாயாய் உறையும் ஒப்பற்ற உன்னையும் எனவாம்.

'உலகு' என்றது உலகில் உள்ள ஆன்மாக்களை.

இருவ ரொளிக்கும், சந்திர னொளிக்கும் உவமை. பாதக வீருட்கும், பசிக்கும் உவமை. சீவான்மாக்களுக்கும், சகோரப் புள்ளுக்கும் உவமை. களைவதற்கும், முடித்தற்கும் உவமை. ஆதலால், இதனுட் பண்பும் வினையும்பற்றிய உவமை என்னும் அலங்காரம் காண்க.

இது விசுத்திச் சக்கரத்தில் தரிசிக்கும் இயல்பு கூறியது.

37. முன்னைத் தபோதனர்த் மிதயமா னதவாவி

முதுஞான முளரி நறவார்ந்
தன்னத்தின் வடமொழிப் பெயர்பெற்று மொழிபயிலு
மறுமுன்று விஞ்சை விரிவாற்
பன்னப்பொ திர்ததி வினைநீரி னற்குணப்
பால்பிரித் துண்டு களியா
மன்னப்படுஞ்சிறைப் புள்ளிணையை நாடொறும்
வழுத்துது மலர்க்க மலையே.

(உரை) கமலத்தை யுடையவனே! நாடொறும் நிப்தை யெனடி இருந்த தபோதனருடைய இதயமாகிய மாணத வர்வியின்

கண் முற்றுப்பெற்ற ஞானமாகிய கமலத்தினுள்ளே இருக்கின்ற பேரின்பமாகிய தேனை உண்டு, அன்னத்திற்கு வடமொழியிற் சொல்லும் பெயரினைப் பெற்றுத் தாம் மொழியாகப் பயிலும் பதினெட்டு வித்தையினது விரிவினால் ஆராய உலகினுள்ள ஆன்மாக்களிடத்திற் செறிந்த தீவினையாகிய நீரிலே நின்று நல்வினையாகிய பாலப் பிரித்து உண்டு களித்து நிலக்கப்படுஞ் சிறையை யுடைய புள்ளிரண்டினையும் நடோடும் வழுத்துவோம்.

(குறிப்பு) ஆன்மாக்களிடத்துத் தீவினையும் நல்வினையும் கலந்து இருத்தலால், 'தீ வினைகீரி னற்குணப் பால்பிரித் துண்டு' என்றும், அப் புட்கள் ஒலித்த ஒலி பதினெட்டு வித்தையாகலால், 'மொழி பயிலு மறமுன்று விஞ்சை' என்றும் கூறினார்.

முதுஞான முளரியி லிருப்பதனால் நறவு பேரின்பம் என்பது பெறப்பட்டது. இது ஏகதேச வருவகம்.

அன்னத்திற்கு வடமொழிப் பெயர் ஹம்ஸம்.

பதினெட்டு வித்தையாவன: இருக்கு, யசஸ், சர்மம், அதர்வணம் என்னும் வேத நான்கும்; மந்திரம், வியாகரணம், நிகண்டு, சந்தோபிசீதம், நிருத்தம், சேரகிடம் என்னும் அங்கம் ஆறும்; மீராம்சை, நியாயசாத்திரம், புராணம், தருமசாத்திரம், ஆயுள் வேதம், தனுவேதம், காந்தருவநூல், அருத்தசாத்திரம் என்னும் எட்டும் என இவை.

இதயம் - அனுகதம்.

மானத வாவி - பிரமன் வாவி.

தம் மென்பது சாரியை, அசை எனினும் அமையும்.

கமலத்தில் இருக்கும் நறவு உண்ணுதலும், பாலோடு கலந்த நீரைப் பிரித்து அப் பால உண்ணுதலும் அன்னத்தின் தொழில்

ஆதலால், தொழில் பற்றிய தன்மை என்னும் அலங்காரமும், இயைய-உருவகந் செய்தமையால் இயைபுருவகம் என்னும் அலங்காரமும் இதனுட் காண்க.

இது சிவனையும் தேவியையும் இரண்டு அன்னங்களாக அனாக த சக்கரத்தில் தரிசிக்கும் இயல்பு கூறியது.

அறுசீர்க் கழிநெடி லாசிரிய விருத்தம்

38. விரித்தவிருள் விழுங்குசக்தி மின்னொடும்பன்
மணியிரந்தர வில்வி னேடுந்
தரித்தமறை பரவுசிவ தபனகதி
ரெறிப்பவதிற் றழன்று தீயிற்
புரித்துலகங் குளிரவொளி தழைத்தொளிரப்
பொழியமுத தாரை மாரி
பரித்தமணி பூரகத்துள் பச்சைமுகில்
பணிவனருள் பழுத்த கொம்பே.

(உரை) அருளே பழமாகப் பழுத்த கொம்பு போன்றவளே! விரிந்த இருளே வீழுங்குகின்ற சத்தியாகிய ஓர் மின்னுடனும், அணர்ந்திருக்கும் பன்மணி தாழ்வடமாகிய இந்நீர் வில்னுடனுங் கூடி எல்லா விதியையுந் தரித்த வேதங்கள் பரவுகின்ற சிவனாகிய சூரிய கிரணங்கள் பிரளயகாலத்தில் எறிப்ப, அதிலே தழன்று கருகில் அவ் வுலகங்கள் பழையபடியே பின்பு குளிரும்படிக்கு ஒளி வானது தழைத் தொளிரப் பெறுகின்ற தாரையைமுடைய மாரியைச் சுமந்து உன் கணவனாகிய பச்சை முகிலை மணிபூரகத்திற் பணிவேன்.

(குறிப்பு) இதனால், நீ அருளேச் செய்வாய் என்பது பெற்றும்.

மின்னுடனும் வில்லுடனுங் கூடி மாரியைச் சமந்த பச்சை முகில் எனக் கூட்டுக.

புரித்த உலகம் - புரித்துலகம் எனக் கடைக்குறை விகார மாயிற்று. * “புகழ்புரிந் தில்லிலோர்க் கில்லை யிகழ்வார்முன்” என மேலோர் கூறிய பாட்டினுள்ளும் உணர்க.

விரித்த, புரித்த - இவை வலித்தல் விகாரம்.

இருளை விழுங்குதல் - இருளை நீக்குதல்.

இதனுள் மின்னும் இந்திரவில்லும், மாரியும் முகிலும் தம் முட் பொருத்த முடையவாக உருவகஞ் செய்தமையால், இயை புருவகம் என்னும் அலங்காரம் காண்க.

இது மணிபூரக சக்கரத்தில் தரிசிக்கும் இயல்பு கூறியது.

39. நிலைபெறு சுவாதிட் டான

நின்சுவ வனலு நீயு

மிலகிய தன்மை நெஞ்சத்

திறைஞ்சுவ முரைக்க மாட்டே

முலகமப் பார்வை செந்தீக்

குருகினின் கருணை பொங்கி

யலையெறி யமுதப் பார்வை

யளித்தினி தருளு மம்மே.

(உரை) தாயே! அக்கினி நிலைபெற்று இருக்கின்ற சுவாதிட் டானத்திலே நின்னுடைய சிவஞ்சிய அனலும் நீயும் இருந்து ஒளிவிடப்பட்ட சொரூபத்தை வாக்கினால் உரைக்கமாட்டோம், நெஞ்சத்தினால் ஒரு வண்ணம் இறைஞ்சுவம், அச் சிவனுடைய பார்வையில் புறப்படுகின்ற சிவந்த தீக்கு உலகங்க ளெல்லாம் கிட

ந்து உருகுமிடத்துக் கருணை பொங்கி அலை யெறிதின்ற அமுதத்
தையுடைய நின் கடைக்கண் பார்வையானது அவ் வுலகங்களைக்
காத்து இனிதாகிய சைத்திய குண வுபசாரத்தைச் செய்யும்,
அதனால்.

(குறிப்பு) அம்மை என்னும் பெயரின் ஈற்றைகாரம் விளியுரு
பின்கண் ஏகாரமாயுந் திரியும். * “அன்னே நின்னையல்லால் யா
ரை நினைக்கேன்” என்றார் மேலோரும்.

இது சுவாதிட்டான சக்காத்தில் தரிசிக்கும் இயல்பு கூறி
யது.

எழுகீர்க் கழிநேடி லாசிரிய விருத்தம்

40. நீநந்து மூலவர தாரத்தி லானந்த

நிர்த்தமிடு மிறைவி நின்னோ

டானந்த தாண்டவம் விளைத்துநவ வடிவுபெறு

மாதுசிவ னைப்பர வுலாம்

வானந்தொ டித்துலக மடையப் படைத்திடுமில்

வகையின் புணர்ச்சி யலவோ

ஞானங்கொ டனைதந்தை யெனவுலகு தெளிவுந்

நடத்துவது ஞான வெள்ளியே.

(உரை) ஞானவொள்ளியாய் இருக்கின்றவனே! ஆக்கம் பெற
நிருக்கின்ற மூலாதாரத்தில் நீ ஆந்த நிருத்தம் இடுகின்ற
இறைவி. நின்னுடன் ஆந்தத் தாண்டவத்தை வருவித்து நவாத
வடிவு பெறாநின்ற எப் பெருகுட்கும் ஆதியாகிய சிவனைப் பாவு
லாம். பாவவது, ஆகாயமுதற் றெடுத்த உலகங்களை அடையப்
படைத்திடுகின்ற இவ் வகைப்பட்ட புணர்ச்சியினால் அல்லவோ

* சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் தேவாரம், திருமழபாடி.

உலகத்திலுள்ள ஆன்மாக்கள் அறிவுகொண்டு உங்களைத் தெளிவுறத் தாயும் தந்தையும் என நடத்துகின்றது, அதனால்

(குறிப்பு) உலகு என்றது இங்கே ஆன்மாக்களை.

உலகத்தில் தாய் தந்தை என நடப்பதும் இதுபற்றி.

இருவரும் ஆந்த நிருத்தஞ் செய்தற்கு இடமாய் இருத்தலால், 'நீ நந்து மூலவா தாரம்' என்றார்.

நவரதமாவன, இனிமேல், 'அரணிடத்திற் பேரின்பம்' என்றுங் கலியுட் காட்டப்படும். எண்வகைச் சுவையுடன் சாந்தமென்னும் சுவை கூட்டப்படும். அவை நிருத்தத்திற்கே பெரும்பான்மையும் உரிய.

இன் - சாரியை.

ஒகாரம் - எதிர்மறை.

இது மூலரதார சக்கரத்தில் தரிசிக்கும் இயல்பு கூறியது.

ஆநந்தலகரி மூலமும் உரையும்

முற்றுப்பெற்றன

சௌந்தரிய லகரி

எண்சீர்க் கழிநேடி லாகீரிய விருத்தம்

41. அந்தர மணித்தபனர் பலமணியின் வடிவெடுத்த
தமருமுன் தம்பொன் முடிமே
விந்துகலை நவமணியி னொழுக்குபல நிறமடைந்
திலகுமதி சயவ டிவினாற்
சந்தரகலை நன்றுநன் றென்பர்சில ரன்றன்று
சந்தரகலை யிந்த நிறமோ
விந்தரசிலை யிந்தரசிலை யென்பர்சில ராதலால்
யாதென வழுத்த வுமையே.

(உரை) உமையே! விண்மணி என்னும் ஆதித்தர் பன்னிருவரும் பலநிறங்களை யுடைய மணியின் உருவம் எடுத்தப் பொருந்துகின்ற உனது அழகிய பொன் முடிமேலே இருக்கிற இந்துவின் கலையாகிய இளம்பிறையானது அவ் வொன்பது வகைப்படும் மணியிற் புறப்படும் பல நிறங்களை அடைந்து ஒளிரும் அதிசயத்தைத் தருகின்ற வடிவினால், சிலர் சந்திரகலை இவ்வண்ணம் பெற்றது என்று நன்றென்பர்; சிலர் அன்றன்று சந்திரகலை இந்த நிறத்தை உடையதே? இஃது இந்திரசிலை இந்திரசிலை என்று சொல்வர். ஆதலால், சந்திரகலை இந்திரசிலை என்னும் இரண்டினுள் யாதென்று சொல்லிப் புகழ்வேன்?

(குறிப்பு) வழுத்த என்னுஞ் செயவென் னெச்சத்தைத் தன்மை யொருமை வினைமுற்றாகக் கொள்க.

ஆதித்தர் பன்னிருவருக்கு ஏற்பப் பன்னிருமணி என்னுது நவமணி என்றது உலகத்து இனப்பட்டது பற்றி.

ஒகாரம் - எதிர்மறை.

இதனுள், சந்திர கலையானது காண்போர் வியப்பத் தன்னிறம் வேற்றுமைப்பட்டதனாலும், இந்திர சிலையெனத் தோன்றுதலாலும், திரிபதீசயம் என்னும் அலங்காரம் காண்க. துணியாமையால், ஐயவதீசயம் என்னும் அலங்கார மெனினும் அமையும்.

42. அவர்ந்தகரு நெய்தலங் காடெனக் கடைகுழன்
 நறநெய்த் திருண்டு செறிவேர்
 டிலங்குறு மியறகைமண் மெண்டிசை யளப்பவதி
 விதழ்முழ்கு நறைவி னழவினாற்
 பொலன்கொண்முடி யாகண்ட லேசர்பொற் றுணர்விரி
 பொதும்பர்மது மலர்ப் பிவதோர்
 சிலம்பளி பார்தவுன தோதியென் மனத்திருட்
 செறிவுதெற வருளக மலையே.

(உரை) கமலையே! அவர்ந்த கரிய நெய்தற்கா டென்னும்படி கடை பயிர்க்குழைவு பெற்று மிக நெய்த்து இருண்டு செறிவுடனே கூடி விளங்க, வீசும் இயற்கைமணம் எட்டுத் திக்கையும் இவ்வள வென்று அளப்ப, அந் நூற்றம் தேவருலகனவு நாறுதலால் அத னூட் சென்று தன்னிதழ் முழுகவேண்டு மண விருப்பத்தோடு பொன்னொலாகிய முடியைச் சூடிய இந்திரருடைய கற்பகவனத் திற்பொன்னிறமாய் இருக்கும் கொத்துக்களில் விரிகின்ற தேனையுடைய மலர் வந்து படிவதாகிய ஆரவாரஞ் செய்யும் வண்டுகள் பார்த உனது ஒப்பற்ற கூந்தலானது என் மனத்திலுள்ள இருட் செறிவை நீக்க அருள்வாய்.

(குறிப்பு) மன விருப்புத்தோடு மலர் வந்து படிவதாகிய கூந் தல் எனக் கூட்டுக.

நெய்த்தல் - சருச்சுக்ர யில்லாமல் இருத்தல்.

இதனுள் தொழில்நிதியம் என்னும் அலங்காரம் காண்க.

43. மோதிய வெங்கதிர் மீளவெ ருண்டிருண்
 மூடவொ துங்கிய வாரேயோ
 சோதிமு கங்கனி னேறி வழிந்தன
 சேர்ர விடுங்கவர் காலேயோ
 வோதி பிணைந்துபின் வீழ வகிர்ந்தத
 னூடெழு தும்பரபை யாதேயோ
 கோதறு சிந்தூர ரேகை வளம்பிறர்
 கூறுவ தன்றிது மாதாவே.

(உரை) மாதாவே! உனது கூந்தல் பின்னலாகப் பிணைந்து முதுகில் வீழ வகிர்ந்து அதன் நடுவே நெடியதாக எழுதப்படும் பிரபையானது, உலகத்தில் உள்ள இருளெல்லாம் அஞ்ச முன் மோதிப் புறப்பட்ட வெய்ய கதிரையுடைய சூரியன் இருளெல்லாம் திரண்டு இருபுறமும் வந்து மூடப் பின்பு அஞ்சி நடுவே ஒதுங்கியவாரே? அஃதன்றி உன்னுடைய ஜோதி பொருந்திய முகமாகிய குளத்தினிடத்து அழகாகிய நீர் நிரம்பிப் பின்பு அது கொள்ளாமல் ஏறி வழிந்தன கழிந்துபோக விடப்படுங் கலிங்கோ? அஃதன்றி யாதோ எனக் கறியப்படுவதல்ல; ஆதலால், இப் பிரபையைக் குற்றமற்ற சிந்தூர ரேகையின் வளமென்று பிறர் கூறுவதொன்றும் என்னெஞ்சத்திற்குப் பொருத்த மன்று.

(குறிப்பு) அழகின் நிறம் சிவப்பு.

ஒவியன் படத்தில் எழுதிய ஓர் சித்திரத்தைக் கண்டு இது குளமோ, யாரே, கடலோ என்று ஐயுற்று வினாவுவதுபோல வினாவுதலால், எழுதும் பிரபை என்று உட்கொண்டும் ஐயத்தோன்றக் கூறியது குற்றமாகாதென்க.

ஏறி வழிந்தன கழிந்துபோக விடுங் கலிங்கோ என்பதனால் முகத்தைக் குளமாகவும், கவினை நீராகவும் உருவகஞ் செய்து கொள்க.

ஏகாரங்கள் - இசைநிறை.

ஒகாரங்கள் - வினா; "ஈசனை யொப்பவர் தேவர் கணத்திடை-பாரேமோ" என்றார் பிறரும்.

வெங்கடூர்-பண்புத்தொகைப் புறத்துப்: பிறந்த அன்மொழித் தொகை.

சிந்தூரம் - சிந்தூரம் எனக் குறுகியது.

இதனுள், ஐயவநீசயம் என்னும் அலங்காரமும், அவநுதி என்னும் அலங்காரமும் காண்க.

கேசாதி பாத வர்ணனையாகத் தேவியுடைய உறுப்புக்களைப் பாடியவதனால் இம் மூன்று கவியுங் கேச வர்ணனை கூறின.

எண்கீர்க் கழிநேடி லாசரிய விருத்தம்

41. கூரெயிற்றி கைவிதமுந் கொண்கர்விழி வரிவண்டுங்
குழற்படிந்த மனுகரத்தின் குழாமுந் கூடிப்
பேரியற்கை மணம்பொகிந்து புன்மூரன்முகையவிழப்
பிறமுமுன தருணமுக கமல மென்ற
லோரியற்கை வாடுமிதழ் பொறிவண்டே படிவதுமற்
ரோரியற்கை செயற்கைமணம் போது செய்யு
நீரியற்கை மலர்க்கமல மிதற்குடைந்து பங்கமுற
னீதியென்ப தியாரறிபார் நிகரின் மாதே.

(உரை) ஒப்பில்லாத மாதே! கூரிய எயிராகிய உள்ளிதழையும் உன்னுடைய கணவர் கண்ணாகிய வரியையுடைய வண்டையும் குழலிலே படிந்த வண்டினது கூட்டத்தையும் பொருந்தி இயற்கை

யாகிய மிகுந்த மணத்தையும் உடைத்தாய்ப் புன்சிரிப்பாகிய முகை அவிழ ஒளிரு முனது சிறப்பையுடைய முகமாகிய கமலமென்று யாவருஞ் சொல்லலாயிருக்க, ஓரியற்கை தன்னிதழ் முழுதும் வாடும், பிறிதோரியற்கை பொறிவண்டே மேற்படியப் பெறுவது, தனது மணமுஞ் செயற்கை மணமே, அதுவுமன்றிப் போதாகியே விரியாநிற்கும், இவ் வியல்பினையுடைய நீரின் கண் இயற்கையாக இருக்கின்ற கமலமலர் இம் முக கமலத்திற்கு உடைந்த தாழ்வுபடு தல் நீதி என்று சொல்வது யாவர் அறியார்? எல்லாரும் அறிவார்.

(குறிப்பு) பக்கமுறல் என்பதனால் சேற்றினிடத்து உறுத லென அதன் தன்மைத் தொழில் கூறியவாறுங் காண்க.

முக கமலத்தினுடைய எயிருகிய இதழ் ஒருகாலும் வாடாது என்பதுபற்றி அதற்கு மாறுபாடாக நீரின் கண் இருக்கும் கமல விதழ் வாடும் என்றும், முக கமலத்திற் பொருந்திய கணவர் கண்ணாகிய வண்டிற்கும் குழற்படிந்த வண்டிற்கும் பொறியின்மைபற்றி அதற்கு மாறுபாடாக நீரின் கண் இருக்கும் கமலத்தில் பொறி வண்டே படிவது என்றும், முக கமலத்தின் மணம் இயற்கை என்றதுபற்றி அதற்கு மாறுபாடாக நீரின் கண் இருக்கும் கமலத்தின் மணம் செயற்கை யென்றும், முக கமலம் எப்பொழுதும் குவியாமல் புன்சிரிப்பாகிய முகை அவிழாநிற்கும் என்பதுபற்றி அதற்கு மாறுபாடாக நீரின் கண் இருக்கும் கமலம் போதாகியே விரியும் என்றும் கூறினார்.

கணவர் கண்ணாகிய வண்டு பொருத்தல் - இடைவிடாமல் பார்த்தல்.

குழற்படிந்த வண்டு - பொன்னந்தம்பி; அது தாமரையிற் செல்லாது. குழற்படிந்த வண்டு முகத்திற்குப் பொருத்தமாகக் கூறியது மயிர்க்கற்றை முகத்துடன் கூடி ஒற்றுமை நயம்பற்றி இருத்தலால் என்க.

நீரின் கண் இருக்கும் கமலமலர் வாடுதல் - பழம்பூவாக உதிர் தல்.

மதுகாத்தின் குழாய் என்பது ஆறனுருபு தொகைப்பட்டு ஒன்றன் கூட்டத் தற்கிழமை கொண்டது.

போது செய்தல் - பக்குவமாய் முறுக்கவிழ்தல்.

* “காலையரும்பிப் பகலெல்லாம் போதாதி
மால மலருமிந் நோய்.”

என்றார் மேலோரும்.

முக கமலத்தின் மணம் இயற்கை யென்றது, வாயில் இயல் பாகத் தோன்றும் மணத்தினை அன்றியும், முகமும் தாமரை மணம்பேரல் இயல்பாக மணக்கும் எனினும் பொருந்தும்.

நீரின் கண் இருக்கும் கமலத்தின் மணம் செயற்கை என்றது, நீரினாலும் பருவத்தினாலும் உண்டாதலால்.

எயிற்றி நகவிதழ் என்பதனுள், இன் - அல்வழிக்கண் வந்த சாரியை.

† “காய்சின வேலன்ன மின்னியல் கண்ணின் வலைகலந்து
வீசின போதுள்ள மீனிழந்தார்.”

என்றார் மேலோரும்.

இதனுள், நீரில் இருக்கும் கமலம்போன் நிருத்தலால் முகத் தைக் கமலமாக உருவகஞ் செய்துவைத்துப் பின்பு அதற்கும் இதற்கும் வேற்றுமை செய்தமையின், வேற்றுமை யுருவகம் என்னும் அலங்காரம் காண்க.

இது முக வர்ணனை கூறியது.

* திருக்குறள், 1227. † திருக்கோவையார், 74.

கலி விருத்தம்

45. கோதை நீண்முடி கொண்டொளிர் திங்கள்சேர்
பாதி வாணுத லென்று படிந்ததோ
வீது கூடி யிரண்டு நிறைந்ததோ
சீத பூரணத்-திங்கள் சிறந்ததே.

(உரை) கோதாய்! உன்னுடைய நீண்ட முடிமேற் கொண்டு ஒளிர்கின்ற நிறைந்த திங்களின் மேலாகச் சேர்ந்திருந்த பாதியும் ஒளியையுடைய உனது துதலாக்வந்து இழிந்துபடிந்ததோ? அதுவுமல்லாமல், உவாவீற் குளிர்ச்சியோடு நிரம்பி வட்டங் கொண்ட திங்களாகச்சிறந்தது இந் துதலாக வந்திழிந்து படிந்த பாதியும் முடிமேல் இருக்கின்ற பாதியுமாகிய இரண்டுங்கூடி நிறைந்ததோ? எனக் கறியப்படுவதாய் இருந்ததல்ல; நீ சொல்வாயாக.

(குறிப்பு) ஓகாரங்கள் - வினா.

இதனுள், முடிமேற் சூடிய திங்களிற் பாதி வந்து இந் துதலாகப் படிந்ததோ என்றும், இவை யிரண்டுங் கூடி உவாமதியாகி ஆகாயத்தின்கண் நிறைந்ததோ என்றும், இயல்பாக நிகழுந்தன்மை ஒழியக் கவி கருதிய வதன்மேல் ஏற்றிக் கூறியவதனால், தந்தறிப்பேற்றும் என்னும் அலங்காரம் காண்க.

இது துதல் வர்ணனை கூறியது.

அறுசீர்க் கழிநேடி லாசிரிய விருத்தம்

46. கருவிழிச் சுருப்பு நாணுன்
கண்மல ரம்பு கன்னற்
புருவவி னடுவொ ழித்தல்
போன்றது வளைத்துப் போர்மேல்
வருமதன் பிடித்த கைக்குண்
மறைந்தது போலு மென்றார்

நிருமகள் பரவு மம்மே
சிலையிது புருவ மன்றே.

(உரை) திருமகள் பரவாரின்று தாயே! உனது சுருவியாகிய வண்டு நாணையும் கண்ணாகிய மலரம்பினையும் உடைய புருவமாகிய கருப்பு வில்லினுள் இடைவிட்டிருப்பது போலத் தோன்றியது, வலக்கையால் நாண வாங்கி அதனை வளைத்துப் போரமேல் வருங்காமன் இடக்கையினாற் பிடித்த பிடிக்குள் மறைந்தது போலும் என்று யாவரும் சொல்லலால், உன்னுடைய நெற்றியில் இருக்கும் இஃது அக் காமனுடைய வில்லே, புருவமன்று.

(குறிப்பு) கண்ணென்றது வெள்ளிய விழியுடன் இமையை.

இதனுள், புருவம் என்னும் உண்மைப் பொருளை மறுத்துச் சிலையென்னும் ஒப்புமைப் பொருளை உடன்பட்டு உருவக்ஞ செய்தமையால் அவநுதி யுருவகம் என்னும் அலங்காரம் காண்க.

இது புருவ வர்ணனை கூறியது.

கோச்சககீ கலிப்பா

47. ஒருமலர்க ணிரவிவலத் துதித்தருளு நண்பகலு
மொருமலர்க்கண் மதியமிடத் துதித்தருளும் பேரிரவும்
திருநுதற்கட பொற்கமலச் செந்நிறத்தி விளைத்தருளும்
விரவுசெக்கர் மாலையுமுன் விழைவகலா விழுப்பொருளே.

(உரை) விழுமிய பொருள் போல்வவளே! உன்னுடைய மலர்போலும். ஓர் கண்ணாகிய இரவி முகத்தின் வல்ப்புறத்தில் உதித்துத் தருகின்ற நண்பகற் பொழுதும், மற்றோர் மலர்போலும் கண்ணாகிய மதியம் இடப்புறத்தில் உதித்துத் தருகின்ற நெடிய இராப்பொழுதும், திருநுதலிலே இருக்கின்ற பொற்கமலம் போலும் கண்ணாகிய சிவந்த நிறத்தையுடைய தீ தருகின்ற விரவிய செக்கர் மாலையொழுதும் உன் மன மகிழ்ச்சியை நீங்கா.

(குறிப்பு) நீங்கா எனவே உனக்கு அழிவில்லை யென்பதும் கண்களால் ஆயிற்று.

விரவுதல் - பகலும் இரவும் சந்தித்தல்.

இதனுள், மூன்று காலங்களுங் கண்களால் தோன்றப்படுவதாக்கிக் கூறியவதனால், துணிவதீசயம் என்னும் அலங்காரம் காண்க.

எண்சீர்க் கழிநெடி லாசிரிய விருத்தம்

48. கோலநகர் விசாலையாய் நிரந்தரகல் யாணியாய்க்
 குவலயத்தா லயோத்தியாய்க் குலமதுரை தானாய்ச்
 சாலவொளிர் போகவதி யாயமுத தாரையாய்த்
 தண்ணளியா லவந்தியாய்ச் சகவிசயை யெனலாய்
 நீலவிழி புடைபரந்து நெடுநகரப் பெயர்கவர்ந்து
 நீண்டுசேந் தரிபரந்து நிகரொழிக்கு மென்ற
 லாலவிட மமுதெனக்கொண் டருந்நியவுன் மத்தர்புர
 மதனிலொரு புறங்கவர்த லதீசயமோ தாயே.

(உரை) தாயே! விசாலத்தை யுடைத்தாய் இருப்பதனால் அனேக நகரங்களுள் அழகையுடைய நகராகிய விசாலையாய், நாடோறும் மங்கலத்தோடு கூடி இருத்தலால் கல்யாணியாய், நீலமலரால் வெல்லப்படாமல் இருத்தலால் அயோத்தியாய், அடியார் கண்களுக்கு மதுரமாய் இருத்தலால் குலமதுரை தானாய், மிக ஒளிருகின்ற போகந் தங்கும் இடமாய் இருத்தலால் போகவதியாய், அமுதத்தைத் தரித்தலால் அமுததாரையாய், தண்ணளியினால் அளிப்பதாய் இருத்தலால் அவந்தியாய், இவ்வேழு நகரங்களே யன்றி உலகத்திலுள்ள நகரங்களையும் வெற்றி கொள்வதென்று சொல்லலாய்ப் புடை பரந்து இங்கனங் கூறிய நெடிய நகரங்களினது பேரூகக் காரணத்தால் கவர்ந்து மிக நீண்டு சிவந்து

அரி பர்ப்பி உன்னுடைய நீல நிற விழியே தனக்கொப் பொழிக்
கும் என்று யாவரும் சொல்லலாய் இருக்க, பாம்பினது விடத்தை
அமுதமென உட்கொண்டு அருந்திய உன்மத்தராகிய நாயகருடைய
வடிவமதனில் ஒரு புரத்தை நீ கவர்தல் அதிசயமோ? இஃது
அதிசயமல்ல.

(குறிப்பு) கண்களுக்கு மதுரமாய் இருத்தல் - கண்களுக்கு
இன்பத் தருதல்.

நகரிற்கும் உடம்பிற்கும் பொதுப்படக் கொள்ளவேண்டி,
உடம்பைப் 'புரம்' என்றார்.

ஒகாரம் - எதிர்மறை.

இதனுள், தொழி லதிசயம் என்னும் அலங்காரம் காண்க.

சோசீசகக்கிலப்பா

49. இருசெவியுண் பலகவிதை யிணரொழுகு பசுந்தேனிற்
பெருகுள்வ ரதமருந்திப் பிறழ்ந்திடுமுன் பிணைவிழியாக்
கருகிறவண் டிணைகளிப்பக் கண்டுபொறா தேன்னேயோ
வரி நுதற்க ண்ளிசிவந்த வளம்பாராய் மலர்க்கொடியே.

(உரை) மலரையுடைய கொடி போல்பவளே! உன்னுடைய
இரண்டு செவியும் உண்ணப்பட்ட கலைமகள் முதலாயினோர்
புகழ்ந்து பாடும் பல கவிதையாகிய பூங்கொத்தினின்றும் ஒழுகு
கின்ற பசுந்தேனிலே யிருந்த புதிய சுவையை உண்டு உகனா
நிற்கும் உன்னுடைய இருவிழியாகிய கரிய நிறத்தையுடைய
இரண்டு வண்டுக் களிப்பக் கண்டு மனம் பொறாமல் செவ்வரியை
யுடைய நுதற் கண்ணாகிய வண்டு சிவந்த வளத்தை ஆடியினுற்
பாராய்.

(குறிப்பு) ஆடி என்பது அருத்தாபத்தியினுற் பெறப்பட்டது.

நவராத மென்பதற்கு ஒன்பது வகைப்பட்ட சுவை எனினும் பொருந்தும்.

கடைக்கண் காத்தளவு செல்லுதலால், 'பெருருநவ ரதமருந்திப் பிறழ்ந்திடுமுன் பிணைவிழியாங் கருநிறவண்டு' என்றும், சிவப்புச் சினத்தினால் வருமென்பது கருநி, 'வரி நுதற்கணளிசிவந்த வளம் பாராய்' என்றுங் கூறினார்.

* "பெயரினும் வினையினும் பின்முன் னோரிடத் தொன்றும் பலவும்வந் தொன்றுவ திடைச்சொல்."

என்பது கொண்டு: என்னும், ஏயும், ஓவும் இடைச்சொல் எனக் கொள்க.

இசனுள் தந்திறிப்பேற்றம் என்னும் அலங்காரம் காண்க.

எண்சீர்க் கழ்நேடி லாகிரிய விருத்தம்

50. அரனிடத்திற் பெரின்ப மருளுமவ னல்லார்பா லருவருக்கு மவன் முடிமே லணிநதியைச் சீறும் பரவு நுதல் விழியமுன் முன் பார்த் திலபோ லதிசயிக்கும் பணியாய பணிவெகுளப் பயந்தனபோ லொடுங்கும் விரைமுளரிப் பகைதடிந்து விரரதம் படைக்கும் வின்வுதுணைச் சேடியர்க்கு விருத்துநகை விளைக்கு மிரவுபக லடிபரவு மெளியனைக்கண் டருள்புரிய மித்தனையோ படித்தனவுள் னிணைவிழிக டாயே.

(உரை) தாயே! உன்னுடைய கணவராகிய அரனிடத்திற் பெரிய இன்பத்தைக் கொடுக்கும், அவனல்லாதவரிடத்து அரு வருப்போடு கூடி இருக்கும், அவன் முடிமேல் இருக்கின்ற அழகையுடைய கங்கையாற்றைச் சீறும், யாவரும் பரவுகின்ற சிவ

னுடைய நுதல் விழியனை முன்பு ஒருகாலும் பார்த்ததில்லைப் போல் அதிசயப்படும், அவனுடைய ஆபாணமாகிய பாம்புகள் வெகுள் அவற்றிற்குப் பயந்தனபோலே ஒடுங்கும், நறுநாற்றத்தை யுடைய தாமரையாகிய பகையைப் புறங்கண்டு வீராதத்தைப் படைக்கும், உசாததுணையாய் இருக்கின்ற சேடியர்க்கு நல்விருந் தாக நகையைச் செய்யும், இரவும் பகலும் நின்னடியைப் பரவும் எனியனைக் கண்டு அருள் புரியாநிற்கும்; ஆதலால், உனது விழி கள் இரண்டும் இத்தனை எல்லாம் படித்தனவோ?

(குறிப்பு) விருத்து - விகாரம்.

ஒகாரம் - வினா.

இதனுள் காமம், இழிப்பு, உருத்திரம், வியப்பு, அச்சம், வீரம், நகை, கருணை என்னும் எண்வகைச் சுவையும் புலப்படக் கூறியவதனால், சுவை என்னும் அலங்காரங் காண்க. சாந்தமென் னுஞ் சுவை விகார மின்மையில், கூத்தர் ஞாலின்படி எட்டே வேண்டினார்.

அறுசீர்க் கழ்நெடி லாசிரிய விருத்தம்

51. இகல்பொரக் குழையை முட்டு
மிமைமயி ரொழுங்கிற் றாவ
னிகரறு நித்தர் யோக
நீக்கிடுவம் போக நல்குஞ்
சிகரவெற் பரசன் ரொல்லைத்
திருமா பென்னுந் தெய்வ
மகுடமர மணிநின் கண்கள்
வயமதன் வாளி தானே.

(உரை) சிகரத்தோடு கூடிய வெற்பரசனுடைய பழைய திருமரபென்று சொல்லப்படுந் தெய்வ மகுடத்தில் அழுத்திய

மாணிக்கம் பேரன் றவனே! பகையை! பொரும்படிக்குக் சாதளவு
வாங்கினதுபோலக் குழையை முட்டியிருக்கின்ற இமை மயி
ராகிய ஒழுங்கினையுடைய அம்பி னிறகு நிகரற்ற நித்தருடைய
யோகப் பயிற்சியாகிய சாந்தத்தை நீக்கி வெய்தாயிருக்கின்ற
பேரகத்தைக் கொடுக்கும்; அதனால், தின்னுடைய கண்கள் வலியை
யுடைய மன்மத னம்புதான்.

(குறிப்பு) 'வாளிகொல்லோ' என்று பாடமாயின், 'அம்போ'
என்று பொரு ளுரைத்து, ஓகாரத்தை வினாவாக்கிக், கொல் என்ப
தனை அசையாக்குக.

இதனுள், தந்திறிப்பேற்றம் என்னும் அலங்காரம் காண்க.

52. வரிவிழிச் செம்மை வெண்மை
வனப்புறு கருமை மூன்று
மெரிதெறு கற்பு காலத்
திறந்தமுப் பொருளுந் தோன்றுங்
கருவெனக் குணங்கண் மூன்றின்
காரண மென்னப் பெற்றா
லருமறைப் பொருளே யுன்ற
னருளலர் துலக முண்டோ.

(உரை) அரிய வேதத்தினது பொருளா யிருக்கின்றவனே!
உன்னுடைய வரி பரந்த விழியில் இருக்கின்ற அழகுற்ற சிவப்பு
வெளுப்புக் கறுப்பாகிய மூன்று திறமும் ஊழித்தீ முதலாயின
தெமுகின்ற பிரளயகாலத்தில் இறந்த மும்மூர்த்திகளாகிய முப்
பொருளுந் தோன்றுங் கருவெனவும், அவர் பெறும் முக் குணங்
ளின் காரணமெனவும் பெற்றால், உனது அருளே யன்றி உலக
மென ஒன்று உண்டோ? அஃதில்லை.

(குறிப்பு) இராசதம், சாத்துவிசம், தாமதம் என்னும் மூக் குணமும் முறையே சிவப்பு வெளுப்புக் கறுப்பாகலால், முக் குணத்தையும் தரும் காரணம் எனக் கூறினார்.

ஓகாரம் - எதிர்மறை.

இதனுள், ஆதாரவேது என்னும் அலங்காரம் காண்க.

53. அம்மைநின் கருணை பொங்கி
யலைநெறி நயன வேலை
மும்மணி கெழுமுன் ரொண்டர்
மும்மலங் களைய முழுகச்
செம்மைதன் சேனை யாறு
தெளிகங்கையமுனை மூன்றுந்
தம்மயத் தொடுமவந் துற்ற
தன்மையீ தென்பர் மிக்கோர்.

(உரை) தாயே! கருணை பொங்கி அலை எறிகின்ற நின்னுடைய நயனமாகிய கடலினிடத்து இருக்கின்ற செம்மணி வெண்மணி கருமணி என்னும் மூன்றையும், உன்னை அடையும் உன் ரொண்டரானவர் காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும் மும்மலங்களையும் களையும்படி முழுகச்சிவப்பையுடைய நல்லசேனையாறும், வெண்மையாய்த் தெளிந்த கங்கையாறும், கறுத்த யமுனையாறும் தத்தம் நிறத்தோடும் வந்து கூடிய தன்மை என்று சொல்வார் மிக்கோர்.

(குறிப்பு) காமம், வெகுளி, மயக்கம் என்னும் மும்மலமும் முறையே வெளுப்புச் சிவப்புக் கறுப்பாகலால், அவற்றை அவ்வந் நிறத்தையுடைய யாறுகள் கழுவும்படிக்கு வந்து கூடினாற்போன்றிருத்தலால், மும்மணியையுந் திரிவேணி சங்கமென்பர் எனக் கூறினார்.

கண்ணில் இருக்கும் மூன்று நிறத்திற்கும் மணியென்றே பெயர்.

* “கருமணியிற் பாவாய்நீ போதாயாம் வீழந்
திருதுதற் கில்லை யிடம்.”

என்றார் மேலோரும்.

ஈது என்பது இடைச்சொல்.

இதனுள், நற்குறிப்பேற்றம் என்னும் அலங்காரம் காண்க.

54. இடம்படர் கொடியே நின்க
ணிருசெவிக் குரைப்ப தேதென்
றடர்ந்தெழு தயலின் கண்க
ளடைப்பில் பயப்பட்டம்மா
கடும்பகற் கமல வீடுங்
கங்குல்வாய் நெய்தல் வீடு
மடைந்தனள் கமலை யொன்றொன்
றடைப்பன கண்டு கண்டாய்.

(உரை) சிவனுடைய இடப்பாகத்தில் படர்ந்த கொடிபோல் பவளே! நின்னுடைய கண் வந்து உன் திருச்செவிக்கு மந்திரமாக உரைப்பது யாது காரணம் என்று, யாற்றுநீர் முதலாயின நீரிலே நெருங்கி எழுகின்ற மீன்கள் தாம் கண்போல் இருத்தலால் நம்மை அபயஞ் செய்ய உரைக்கின்றதோ என்று அஞ்சித் தங் கண்கள் ஒருபொழுதும் இமைப்பதில்லை; அதுவுமன்றிக் கமலமும் நெய்தலும் கண்போன் நிருத்தலால் அவற்றின் நிறத்தைக் கவருதற்கு உரைக்கின்றதோ என்றஞ்சி, இராப்பொழுது கமலமலரும் பகற் பொழுது நெய்தல்மலரும் இதழாகிய கதவை அடைப்பனவாச் செய்து, பகற்பொழுது கமலமலராகிய வீட்டினிடத்தும் இராப்

பொழுது நெய்தன்மலராகிய வீட்டினிடத்தும் மாறி மாறிப் போய் இருந்தாள் கமலை.

(குறிப்பு) கண் காதளவு சென்று இருப்பதனை நோக்கிக் கமலையானவள் கமலமும் நெய்தலும் தனக்கு வீடாகலால் பகற் பொழுதெல்லாம் கமலத்தைக் காத்தும், புறப்படும்பொழுது அக் கமலத்தை இதழாகிய கதவால் அடைக்கச் செய்து நெய்தலிடத்து வந்து அதன் இதழாகிய கதவைத் திறக்கச் செய்து அதனை இராப் பொழுதெல்லாம் காத்தும், புறப்படும்பொழுது அந் நெய்தலை அடைக்கச் செய்து கமலத்தின் இடத்துவந்து அதனைத் திறக்கச் செய்தும், இதுவே தொழிலாகத் திரிகின்றனென்ன வேண்டி, 'கடும்பகற் கமலவீடுங் கங்குல்வாய் நெய்தல் வீடு மடைந்தனர் கமலை யொன்றொன் றடைப்பன் கண்டு' என்றும், மீனின் கண்ணுக்கு இமை இல்லை என்பது ஒருதலை என்றெண்ணி, 'கயலின் கண்க ளாடைப்பில் பயப்பட்டி' என்றும் கூறினார்.

பயப்பட்டி என்பதனால், நீரின் கட்ட்பட்டு என அதன் நன்மைத் தொழில் கூறியவாறுங் கொள்க.

பகலென்பது தன் வெம்மையினால் கழிப்பகலென அடையடித்து நின்றது.

கமலத்தையும் நெய்தலையும் சாதிபற்றி ஒன்றொன்று எனப் பட்டது.

கண்டு என்பது சுண்டுச் செய்தென்னும் தொழிலாய் நின்றது.

அம்மா என்பதும், கண்டாய் என்பதும் முன்னிலை யகை. இதனுள் மேற் கூறிய கவி அலங்காரமே காண்க.

55. இணைவிழி யிமையா நாட்ட

மெய்திய தவரத் தோன்றும்

பண்ணெடும்புவன் மிந்தப்

பார்வைசற் றிமைக்கு மாயிற்

றுணையிழந் தழிவ தெண்ணித்

துணிந்தநின் கருணை யென்றற்

கணையினுக் கொடிய தென்னக்

கடவதோ கடவுண் மாதே.

(உரை) தெய்வமாதே! உன்னுடைய கண்ணலர்வது காரணமாகத் தேர்த்தும்பெரிய நெடிய புவனம். இக் கண் பார்த்த பார்வை சிறிதுபெழுது இமைக்குமாயின், அப் பார்வையாகிய துணையை யிழந்து அழிந்தவ்வேதனைக் கருதித் துணிந்த நின் கருணையினால் உன்னிருவழியும். இமையா நாட்டமாக இருந்ததென்று யாவருஞ் சொல்லலாயிருக்க, இவ் வருளையுடைய அதனை அம்பினுங்கொடிய தென்று சிலர் சொல்லக்கடவதோ? கடவதல்ல.

(குறிப்பு) மூன்றும் வேற்றுமை விகாரத்தாற் றெக்கது.

சற்று என்பது சிறிதென்பது; “உற்ற வாய்மை சற்றுந் தருகி லீர்.” என்றார் பிறரும்.

ஓகாரம் எதிர்மறை.

இதனுள், பொருளோது என்னும் அலங்காரமும், தன்மை என்னும் அலங்காரமும் காண்க.

56. நெடியகட் கரிய நெய்த

னிறையருட் சலகி யெய்தாக்

கொடியனென் பிறவித் துன்பக்

குறைகடல் கடந்து மூழ்க

விடினதிற் குறைவ துண்டோ

மெய்த்தவர்க் கொழிந்து றாதோ

கடிநகர் நிலவு காட்டிற்

காயுடும் கருணை வாழ்வே.

6

(உரை) கருணைச் செல்வமாயிருப்பவளே! உன்னுடைய நெடிய கண்ணுகிய கரிய நெய்தற் பூவின் நிறைந்த கருணைக் கடலை அடைந்திடாத கொடியனெனது பிறவியாகிய துன்பம் பொருந்திய குரைகடலைக் கடந்து யான் மூழ்கும்படி நீயே கருதி அக் கருணைக் கடலினிடத்து என்னை விடில் அதிற் குறைந்து போவதுண்டோ? அப்படி விடினும் மெய்த் தவத்தை யுடையவர்க்கொழிந்து என்னை மூழ்கச் செய்யாதோ? மாடகூடங்களோடு கூடிய காவலையுடைய நகரில் எறிக்கும் நிலவு விடர்களோடு கூடிய கரிந்த காட்டினும் எறிக்குமே, அதனால் என்னையும் முழுகச் செய்யும்.

(குறிப்பு) நகர்க்கு மாடகூடமும், காட்டிற்கு விடரும் கரிதலும் வருவித்தது நகரின் உயர்வும், காட்டின் இழிவும் பற்றி.

குரை - கடலென்பதற்கு அடையாக நின்றது.

ஏகாரம் தேற்றம்.

ஒகாரங்கள் எதிர்மறை; வினாவெனினும் அமையும்.

இதனுள், தவத்தோரன்றி என்னையும் மூழ்கச்செய்யும் என்னும் பிறிதொன்றிணப் பெறப்படுதலால் ஒட்டு என்னும் அலங்காரம் காண்க.

57. கருங்குழ னுதற்கட் பின்னற
கவின்கடைக் கபோலந் தாழ்ந்த
வருங்குழை கடந்த கண்ணி
னயிற்கடை யனங்க சாப
நெருங்குறத் தொடுத்த வேவி
னிமிர்தலை யேய்க்கு மென்றான்
மருங்கில்பொற் றிருவே யாருன்
மதர்விழி பர்வ வல்லார்.

(உரை) மருங்கு வில்லாத பொன்னிறத்தையுடைய அழகு பொருந்தினவளே! உன்னுடைய நுதலின்மேற் பின்னிய கரிய குழற் பின்னவின் கடை பொருந்திய கபோலத்தில் தங்கிய அரிய குழையைத் கடந்த உன் கண்ணினது கூரிய கடையினது பகையை நெருக்கும்படிக்கு நிறைய வாங்கிய காமன் வில்லில் தொடுத்த அம்பினுடைய நிரிந்த தலையை ஒக்குமென்று எல்லாருஞ் சொல்லலால், யாவர் உன்னுடைய மதர்த்த விழியைத் துதிக்க வல்லார்?

(குறிப்பு) கடை - கவினென்னும் அடையடுத்த நின்றது.

மேற் காதில் இடப்பட்டு விற்போல் வளைந்து குழைவுபெற்றிருக்கின்ற வதனால் அவ் வணியைக் குழை என்றும், அது தங்கி இருக்கும் இடம் எவ்விடமோ என்று ஐயுறாமல் அறியும்படிக்கு 'கருங்குழ னுதற்கட்பின்னற் கவின்கடைக் கபோலந் தாழ்ந்த வருங் குழை' என்றும் கூறினார்.

மருங்கு - கடைக்குறை வீகாரம். 'மருங்கில் பொற்றிரு' எனவே அம் மருங்குல் மிகச் சிறிது என்பதாயிற்று.

இதனுள், பல உவமை வந்தும் அவ் வவமைதோறும் உவமையுருபு புணராத முடிவின்கண் ஓரிடத்துப் புணர்த்தியவதனால், ஒநவயிற் போலியுவமை என்னும் அலங்காரம் காண்க.

இப் பதினொரு கவியும் கண்ணின் வர்ணனை கூறின.

58. தோகைநின் கபோலஞ் சார்ந்த
துணைநிழற் சுவடுந் தோடு
மாகவீவ் வுருளை நான்கி
னான விரதம் வாய்த்தோ
வேகநன் புடவி வட்டத்
திருசுட ராழித் திண்டேர்ப்

பாகரைப் பொருது மாரன்

பழம்பகை தீரப் பெற்றான்.

(உரை) மயில்போன்றவளே! சின்னுடைய இரண்டு கபோலத்திற் சார்ந்த தோட்டினால் தோன்றிய நிழற்சுவடும் அத் தோடெமாக இங்ஙனங் கூறிய உருளை நான்கினையுடைய உனது முகமாகிய தேர்க்கிடைத்தபடியினாலோ, சந்திர சூரியர் என்னும் இருசுடராகிய இரண்டு உருளையைப் பூண்ட ஒன்றுபட்டிருக்கின்ற நல்ல பூமி வட்டமாகிய திண்ணிய தேரையுடைய பாகரொன்னுஞ் சங்காரை இக் காலத்தில் பொருது மனம்தன் தன்னை நெற்றிக் கண்ணால் எரித்த பழைய பகையைத் தீரப்பெற்றான்?

(குறிப்பு) சங்கார திரிபுரத்தை எரிக்கப் போம்பொழுது இருசுடரை உருளையாகப் பூட்டிப் பூமியைத் தோராகப் பண்ணி நடத்தலால், 'ஏகநன் புடவி வட்டத் திருசுடராழித் திண்டேர்ப் பாகர்' என்றும், கபோலங் கண்ணாடிபோலிருந்து தோட்டினிழலைக் காட்டலால், 'கபோலஞ் சார்ந்த துணைநிழற் சுவடு' என்றும் கூறினார்.

இதனுள், தோடும் தோட்டினிழலும், முகமும் முகமேற்கவித்த முடியும் தேர்போலிருத்தலின், அதனைத் தோராக உருவஞ் செய்து அதனை ஏதுவாக எடுத்து உரைத்தமையால், உருவக் வேது என்னும் அலங்காரம் காண்க.

எழுகீர்க் கழிநேடி லாசிரிய விருத்தம்

59. வேரி நாண்ம லர்க்குள் வாணி

விலையில் பாட லமுதெலாஞ்

சேர மாம டந்தை நின்செ

விக்கு னாவ ருத்தவே

யார மாலே முடிய சைப்ப
 வாடி யெற்று குண்டலம்
 பூரை பூரை யென்ற சொற்பொ
 லிந்த வோசை பெற்றதே.

(உரை) பெருமையோடும் கூடிய மடந்தைப் பருவத்தை யுடையவளே! நறு நாற்றத்தையுடைய நாட்கொண் டவிழ்ந்த தாமரைமலரின் கணுள்ள கிலமகளானவள் தன்னுடைய விலையிலாத பாடலாகிய அமுதமெல்லாம் ஒருமிக்க நின் செவிக்கு உணவாக ஊட்டி அதனால் முத்துமாலையை யுடைய உன் முடி அசைப்ப, அதனால் ஒன்றோடு ஒன்று தாக்கிய குண்டலங்கள் பூரை பூரை என்ற சொற்போலப் பொலிந்த ஓசையைப் பெற்றன.

(குறிப்பு) 'மாமடந்தை' என்பதற்கு 'மாமாத்தின்சீழ் இருக்கும் மடந்தை' என்று பொருள் உரைப்பினும், 'பூரைபூரையென்ற சொற் பொலிந்த வோசை பெற்றது' என்பதற்குப் 'பூரை பூரை என்ற சொல்லாகிய பொலிந்த ஓசையைப் பெற்றது' என்று பொரு ளுரைப்பினும் அமையும்.

ஆமாலே கழுத்தினதாக இருப்ப, முடியினதாகக் கூறியது கழுத்தோடி கூடி முடி அசைத்தலால் என்க.

பூரை பூரை என்பது, போதும் போதும் என்பதாம்.

சேர என்பது ஒருமிக்க என்பதாம்.

“மறைவழி யொழுகா மன்னவன் வாழும்

பழிநாட் டார்ந்த பாவம் போலச்

சேர மறைத்த கூரிரு ணெடுநான்”

என்றார் பிறரும்.

சுவ்வென்னும் நான்கனுருபை ஏழனுருபாகக் கொள்க. இதனுள், தந்திரப்பேற்றும் என்னும் அலங்காரம் காண்க. இவ்விரண்டு கவியும் காதின வர்ணனை கூறின.

60. இமய மன்னன் மரபில் வெற்றி
யிடுப தாகையணையவென்
னமலை யுன்றன் வதன் துண்ட
வணிசி றந்த மணியையோ
விமல மன்னு கவிஞர் முத்தை
வெற்பில் வல்லி யலர்வதோர்
கமல மன்னு குமிழ் ளித்தல்
கண்ட தல்ல வெண்பதே.

(உரை) இமயமலை யாசனுடைய மரபில் வெற்றி எழுதிய கொடி போன்ற என்னுடைய அமலையே! உன்னுடைய முகத்திலே தோன்றிய மூக்கிலே அணியாகச் சிறந்த மணியைத்தானே, மனத்தில் அழுக்கின்மை நிலைபெற்ற கவிஞரானவர்கள் மலையில் இருக்கின்ற வல்லி அலர்வதாகிய ஓர் கமல மலரிடத்து நிலை பெற்ற குமிழ்ப்பூவானது முத்தினை ஈனுதல் உலகத்தில் கண்ட தல்ல என்று சொல்வது?

(குறிப்பு) முகத்தையும் முகத்தின்மேல் இருக்கின்ற மூக்கையும், கமலமலரும் கமலமலர்மேல் இருக்கின்ற குமிழ்ப்பூவாகக் கூறினார்.

ஓகாரம் வினா.

இதனுள், பொருளாதிசயம் என்னும் அலங்காரம் காண்க.

இது மூக்கின் வர்ணனை கூறியது.

61. இறைவி நின்னி தழ்ச்சி வப்பி
 யற்கை யித்தொ டிணைசொன
 னிறைகொள் கொவ்வை யிந்நி றத்தி
 னீழல் பெற்று விம்பமா
 யுறைதல் கொண்டு நாணு மற்றொ
 ருவமை யில்லை யுண்டென
 வறைக டற்று கிர்ப்ப முக்கி
 னன்று சொல்வ னளியனே.

(உரை) உலகுக் கெல்லாம் இறைவியே! நின்னுடைய வாயிதழினுடைய சிவப்பு இயற்கை யாதவினால் இவ் விதமுடன் பருவத்தினால் வரும் சிவப்பைச் செயற்கையா யுடைய கொவ்வைப் பழத்தை ஒப்பாகச் சொன்னால், முதிர்ச்சியைக் கொண்ட அக் கொவ்வையானது இவ் விதழினுடைய நிறத்தின் ஒளி பெற்று விம்ப மென்னும் பெயரை யுடைத்தாய்த் தான் உறைதலை உட்கொண்டு நாணும், அஃது அப்படி யாகலால், உலகினிடத்து வேறொரு உவமை அதற்கு இல்லை, திரை ஒன்றோடொன்று அறைகின்ற கடலினிடத் துள்ள பவளமானது பழங்களைப் பழுக்கில் அன்றைக்கு உவமை உண்டென்று சொல்வேன் அளியன்.

(குறிப்பு) 'உறைதல் கண்டு நாணும்' என்று பாடம் உரைப்பாரும் உளர்.

ஓர் பொருளினது காந்தி ஓர் பொருளில் வந்து பத்தி பாய்தலை விம்ப மென்பர்; அதனால் 'விம்பமாய்' என்றும், கொவ்வைப் பழம் தலை கீழிட்டிருத்தலால் 'நாணும்' என்றும் கூறினார்.

பவளம் பழுப்ப தின்மையால், உவமை எக்காலத்தும் இல்லை என்பது பெறப்பட்டது.

இதனுள், பழுக்குஞ் செயலில்லாத பவளக்கொடி ஒரு காலத்திற் பழுக்குமாயின் அப் பழத்தை அப்பொழுது ஒப்பாகச்

சொல்வேன் என்றமையால், அற்புதவுவமை என்னும் அலங்காரம் காண்க.

இது இதழின் வர்ணனை கூறியது.

62. அன்பு முற்றிவடி வாய வம்மைநின்
தான நத்துமதி நகைநிலா
நன்பு றத்தமுத் மொழுகு மாமதூ
நறைகொள் சீதள மயின்றவா
யின்பு ளிப்பலது வட்டு ருதினியெ
னத்தெ விட்டியச கோரம்வான்
முன்ப ரப்புநில் வண்ணு மா லுனது
மூர லுக்குநிகர் மூரலே.

(உரை) அன்பானது முதிர்ந்து ஓர் வடிவாகிய தாயே! உனது முகமானது மதியின்கண் இருக்கின்ற நகையிலே பிறந்த நிலாவனிடத்து ஒருகாநின்ற அமுதத்திலே மிக்க மதூரத்தையும் மணத்தையும் உட்கொண்ட சீதளத்தையும் உண்ட நம்முடைய வாய் இனி இன் புளிப்பை உண்டாலல்லது உவட்டாதெனத் தெவிட்டும்படி சகோரப்புட்கள் வானில் இருந்து முன்னாகப் பரப்புகின்ற சந்திரனுடைய நிலவை உண்ணும், அதனால் உன்னுடைய மூரலுக்கு வேறொன்றும் ஒப்பின்மையால் அம் மூரலே நிகர்.

(குறிப்பு) தெவிட்டிய என்பது செய்யிய என்னும் வினையெச்சம்.

‘நன்’ என்பது புறத்துக்கு அடையாக நின்றது.

நகை நிலவை உண்ட சகோரப்புட்களுக்கு வானிடத்து மதி நிலவானது தித்தித்த புளிப்பாய் இருத்தலால், தெவிட்டும்படி ‘சகோரம் வான், முன்ப ரப்புநில் வண்ணும்’ என்றார்.

இதனுள், முகமதியில் இருக்கின்ற நகை நிலாவாகிய பொருள் வான் மதியில் இருக்கும் நிலவினும் மேம்பட்டதென்று உவமை கூறி மறுத்து, அப் பொருடன்னையே உவமையாக உரைத்தமையால், பொது நீங்குவமை என்னும் அலங்காரம் காண்க.

இது நகையின் வர்ணனை கூறியது.

63. விள்ள நாவுரை யெழுந்தொ றுந்தலைவர்
வீரமும் புகழு மழகுமே
தெள்ளு பாடன்ம தூரம்ப முத்தனைய
செய்ய கேழொளி வனப்பினு
லள்ளன் மாமலரை வீட்டு வாணியுன
தருண நாவுறைய வெள்ளையா
யுள்ள மேனியுமெ னம்மை நீயருள
வுன்னி றம்பெறுவ தொத்ததே.

(உரை) என்னுடைய தாயே! மொழிகளை மொழியும்படிக்கு உன்னுடைய நா உரை யெழுந்தோறும் உன் தலைவராகிய சங்கர ருடைய வீரமும் புகழும் அழகுமே சொல்லும் பாடலினது மது ரம்பழுத்தாற்போன்ற சிவந்த நிறத்தின் ஒளி வனப்பினாலே சேற்றிற் பிறந்த பெரிய வெண்டாமரை மலரை வீட்டுக் கலைமக ளானவள் உன்னுடைய சிவந்த நாவின் கண் உறைய, அவளுடைய வெள்ளையாயுள்ள மேனியும் நீ அருளுதலினாலே உன்னுடைய மெய்யின் நிறத்தைப் பெறுவதாகிய மாணிக்க நிறத்தை ஒத்தது.

(குறிப்பு) தெள்ளுதல் சுண்டுச் சொல்லுதல் என நின்றது.

பாடலினது வனப்பினால் எனக் கூட்டுக.

நாவினுடைய சிவப்பு நிறம் வெள்ளை மேனியிற் பரத்தலால், 'உன்னி றம்பெறுவ தொத்தது' என்றார்.

ஏகாரம் - தேற்றம்.

இதனுள், அதிசயவுவமை என்னும் அலங்காரம் காண்க.

அறுசீர்க் கழநேடி லாசிரிய விருத்தம்

64. அற்றையருட் சிவசேடஞ்சண்டனுண் வதுபொறு
தாவ நீரக்

கற்றைமலர்க் குழலுமைநின் கருப்பூர சகலமதிச்
சகலம் போல

வுற்றதிருத் தம்பலத்தி னொருசகல மேனுமினி
துண்டு வாழ்ப்

பெற்றிலரே லமரரெனும் பெயர் பெறவுமிருந்தனரோ
பிழைப்பில் விண்ணோர்.

(உரை) கற்றையாக இருக்கின்ற மலர் பொருந்திய குழலையுடைய உமையே! அருளையுடைய சிவன் நாடோறும் உண்டு மீகுந்த சேடத்தைச் சண்டேசரன் உண்ட அதனை மனத்தில் பொறுத ஆவல் தீரும்படிக்கு மதித்துண்டம் போலக் கருப்பூரத் துண்டமுற்ற அழகையுடைய உனது தம்பலத்தில் பொருந்திய ஒரு துண்டமாயினும் இனிதாக உண்டு வாழப் பெற்றிலரானால், அமரரென்று சொல்லும் பெயரைப் பெறவும் இருந்தனரோ இக் காலத்திற் சாதல் இல்லாத விண்ணோர்?

(குறிப்பு) இக் காலத்திற் சாதல் இல்லாத விண்ணோர் எனவே, முற் காலத்திற் சாதலையுடைய விண்ணோர் எனவாயிற்று.

அமரரென்னும் பெயர் பெறவு மிருந்தனரோ என்பதனால் அக் காலமென்பது வருவிக்கப்பட்டது.

கற்றை என்பதனை மலருக்கு அடையாகக் கொள்ளாமல் குழலுக்கு அடையாகக் கொள்க.

தாம்பூல மென்னும் வடமொழி தமிழ் மொழிவாய்த் தம்பல மெனத் திரிந்தது; “ஊருணி யொர்த்த பெர்துவாய்த் தம்பலம்” என்பார் யிறரும்.

மரிப்பில்லாதவர்க்கு அமரரென்று பெயராகவால், 'அமர ரென்னும் பெயர் பெறவு யிருந்தனரோ' என்றார்.

சகலம் - துண்டம்.

அன்று என்பது பதப் புணர்ச்சியின்கண் 'அற்றை' எனலாய், ஈண்டு 'நாடோறும்' என்று பொருள் கொள நின்றது.

பொருத ஆவல்: 'பொருதாவல்' எனக் கடைக்குறை விகார மாயிற்று.

உம்மைகள் இரண்டும் சிறப்பு.

ஓகாரம் எதிர்மறை.

இதனுள், பண்புவமை என்னும் அலங்காரமும், பொரு ளேது என்னும் அலங்காரமும் காண்க.

65. பசுத்தமலர்க் கொடிகருணை பழுத்தனைய
கொம்பேனின் பரமர் பொற்றேள்
விசைத்தொழிலைக் கலைவாணி தனிற்பாடிப்
பாடியவண மெலிவ தல்லா
லசைத்திலர்பொன் முடியுனது மதூரமொழிக்
கசைத்தனரென் றதற்கு நாணி
யிசைத்தொழிலைக் கைவிட்டா ளெழில்வினை
யுறையிலிட்டா ளேது செய்வாள்.

(உரை) மலரை யுடைய பசுமைபெற்ற கொடி போல்பவளே! கருணையைப் பழமாகப் பழுத்ததுபோன்ற கொம்பு போல்பவளே! நின் பரமருடைய பொலிவுபெற்ற தோள் செய்த விசயத் தொழி லைக் கலைகளையுடைய வாணியானவள் தன்னிலே பாடிப் பாடி ஆங்கு மெலிவதே யல்லாமல் பொன் முடியை ஒருகாலும் அசைத் திலர்; அவ்வாறு பாடினதும் அன்று நினது மதூரமொழிஞ்சே

அசைத்தனொன்று அதற்கு அவள் நாணத்தை அடைந்து இசைத் தொழிலை மெல்லக் கழியவிட்டாள், எழிலையுடைய வீணையைக் கழற்றியிருந்த உறையில் இட்டாள், இதற்கு ஏது செய்வாள்?

(குறிப்பு) மதரா மொழியாவது, வாணி பாடும் பாட்டைக் கேட்டு நன்றாயிற்று என்னும் மொழி.

பழுத்த அணைய என்பது 'பழுத்தணைய' எனக் கடைக் குறைந்து நின்றது.

* "ஐயுங் கண்ணு மல்லாப் பொருள்வயின்
மெய்யுருபு தொகா விறுதி யான."

என்பது கோண்டு, முடி என்னும் இறுதியின்கண் இரண்டாங் வேற்றுமை யாதலால் தொகைப்பட்டு நின்றது.

இதனுள், துணிவநீசயம் என்னும் அலங்காரம் காண்க.

இம் மூன்று கவியும் வாயின் வர்ணனை கூறின.

66. மகவாசை யாலிமய மலையரையன்

மலர்க்கைதொட மனத்து ளன்பு
புகவாசை யாலிறைவன் கரத்தேந்தப்
பொலிவுறுநின் சிபுகம் போற்றின்
முகவாசி யரன்படிமக் கலம்பார்க்க
விட்டமுகிழ்ச் காம்பு போலுஞ்
சகவாழ்வை யிகழ்ந்திதயந் தனித்தவர்தந்
தவக்கொழுந்து தழைத்த கொம்பே.

(உரை) உலக வாழ்வை நிந்தித்து ஒருமித்த மனத்தை யுடையவர் செய்யும் தவமாகிய கொழுந்து படர்ந்து தழைத்த கொம்பு போன்றவனே! மக வாசையினாலே முத்தக் கொள்ளும்படிக்கு

இமயமலையாசன் மலர்போலுந் தன் கையால் தொட, உன்மேல்
வைத்த அன்பு தம்முடைய மனத்துட் புக, அதரபானஞ் செய்ய
வேண்டும் ஆசையினால் இறைவராகிய பரமர் கரத்தால் ஏந்தப்
பொலிவுறுகின்ற நின் சிபுகத்தைப் புகழ்ந்து சொல்லின், அப்
பரமர் தமது முகச் செவ்வியைக் கண்ணாடியிற் பார்க்கும்படி
அதற்கு முகிழாக இட்ட காம்புபோலும்.

(குறிப்பு) மலையாசன் மலையுருவமாக இருக்கவே கை வரு
வித்துச் சொல்லவேண்டியதனால் கைக்கு மலர் உவமையாய் நின்
றது; “திகழ்மணிக் கோபுரந் திங்கள்வாண்முகம்” என்றார் பிறரும்.

தவஞ் செய்தற்கு இடையூறு வாராமல் காத்து நிறைவேற்ற
லால், “சகவாழ்வை யிகழ்ந்திதயந் தனித்தவர்தந் தவக்கொழுந்து
தழைத்த கொம்பே” என்றார்.

இதனுள், ஒருவயிற் போலியுவமை என்னும் அலங்காரம்
காண்க.

இது சிபுக வர்ணனை கூறியது.

67. வயங்குறுநின் றரளவட மான்மதச்சே
றளையமுது மத்தர் மேனி
முயங்குகொறு மெழுபுக முட்பொதிந்த
பசுங்கழுத்து முகமுந் கண்டா
வியங்குபுனற் கருஞ்சேற்றி னெழும்வலய
முள்ளரைத்தா ளீன்ற கஞ்சம்
பயம்புகுதல் கடனன்றோ மாற்றிலாப்
பசுமைபொளி பழுத்த பொன்னே.

(உரை) மாற்று இத்தனை யென்னும் அளவில்லாத பசுமை
யொளியைப் பழமாகப் பழுத்த பொன்போன்றவளே! ஒளிக்கின்ற
நின்னுடைய முத்து வடமானது கழுத்தினும் முலையினும் புகிய

மான்மதமாகிய சேற்றிலே புரள, மதுமத்தராகிய உன் கணவருடைய மெய்யை முயங்குந்தோறும் எழாநின்ற புளகத்தினால், உரோமச் சிலிர்ப்பாகிய முட்செறிந்த பச்சென்ற கழுத்தும் அதன்மேல் இருக்கின்ற முகமும் கண்டால், இயங்கும் புனலோடுங் கூடிய கரிய சேற்றிலே புரண்டு எழும் வெள்ளிய வலயத்தையும் முள்ளை அரையிலேயுடைய தாளையும் ஈன்ற தாமரையானது அச்சத்தை அடைதல் கடனன்றோ? கடனும்.

(குறிப்பு) முத்து வடமும் மான்மதச் சேறும், உரோமச் சிலிர்ப்பும், கழுத்தும், முகமும் என்பனவற்றிற்கு மாறுபாடாக முறையே வலயமும், கருஞ்சேறும், முள்ளும், தாளும், பூவும் வருவித்துக் கூறினார்.

பயம் புகுதல் என்பதனால் நீரின்கட் புகுதல் என அதன் தன்மைத் தொழில் கூறியவாறுங் கொள்க.

ஓகாரம் எதிர்மறை.

இதனுள், தாமரையைச் சிறுமைப்படுத்தித் தாமரைக்கு ஒப்புடைத்தாகிய முகத்தைச் சாதியினர் பெருமைப்படுத்திக் கூறியதனால், சாதிவேற்றுமை யென்னும் அலங்காரம் காண்க

68. செந்திருநின் நிருமணத்திற் சேர்ந்தசர

மூன்றமுந்தித் திகழ்வ தென்கோ

மந்தரமத் திடிதார மூவகைநா

தமுமெல்லை வகுத்த தென்கோ

கொந்திரையுந் துணர்ப்பூகங் கொழுத்தபசுங்

கழுத்தின்வரைக் குறிகண் மூன்று

யிந்திரையுஞ் சயமகளுங் கலைமாதும்

புகழ்வதல்லால் யானென் சொல்வேன்.

(உரை) சிவந்த அழகினை யுடையவளே!, மணத்தினால் வண்டு வந்து ஆர்வாரஞ் செய்யும் பூம்பாளையையுடைய கமுகுபோலுங் கொழுத்த பச்சென்ற கழுத்தினிடத் திரேகையாகிய குறிகள் மூன்றையும் உன்னுடைய திருமணத்தில் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்த பொற்சா மூன்றும் அழுந்தப்பட்டுத் திகழ்வதென்று சொல்வேனோ? அஃதொழிந்து மந்தரம் மத்திமம் தாரம் என்னும் மூவகை ஒசைக்கும் எல்ல வகுத்ததென்று சொல்வேனோ? அவற்றை அறிந்து திருமகளும் சயமகளும் கலைமகளும் இன்னதென்று புகழ்வ தல்லாமல் யான் வதென்று சொல்வேன்?

(குறிப்பு) உத்தாபூமியிலே மணஞ்செய்யும்பொழுது மூன்று பொற் கயற்றினால் செய்த ஓராணி கழுத்திற் பூட்டுவார்கள். அது பற்றி; 'திருமணத்திற் சேர்ந்தசா மூன்றழந்தித் திகழ்வதென்கோ' என்றும், தேவி சங்கீத வித்தையிலே வல்லவர் ஆதலால் அது வெல்லாம் இம் மூன்றிசையிலே நடப்பது கருதி, 'மந்தரமத் திம தார மூவகைநா தமுமெல்ல வகுத்ததென்கோ' என்றுங்கூறினார்.

ஓகாரங்கள் வினா.

இதனுள், தற்குறிப்பேற்றம் என்னும் அலங்காரம் காண்க.

இவ் விரண்டு கவியும் கழுத்தின் வர்ணனை கூறின.

89. முன்னவொரு தலைசினவுன் முதல்வரா
விழந்தவயன் முகங்க ணுன்கா
லுன்னமுகுக்கேற்றபசுங் கழைமணித்தோ
ளொருநான்கும் வழுத்து கின்ற
னின்னமொரு சிற்றமெழுந் தரிதலையை
யெனிணுமிவ டடமென் றோளைச்
சொன்னதலைக் கழிவிலையென் றகிற்றுணிந்த
துணிவன்றோ சுருதி வாழ்வே.

(உரை) சுருதியில் வாழ்கின்றவனே!, உன்னுடைய முதல்வரிடத்து இன்னும் ஒருகால் சினமெழுந்த அரிந்திவிடு தலையை என்று சொல்லினும், இவளுடைய பெரிய மெல்லிய தோளைப் புகழ்ந்த சொன்ன தலைக்கு அழிவில்லை யென்று அப்பயத்தினின்று துணிந்த துணிவினால், தன்மேலே சினந்த அம்முதல்வராலே முற்காலத்தில் ஒரு தலையை இழந்த அயனாவன் தன்னுடைய முகங்கள் நான்கானும் உன்னுடைய அழகுக்கு ஏற்ற பசங்கழைபோலும் அழகையுடைய தோள் ஒரு நான்கும் வழத்துகின்றான்.

(குறிப்பு) பிற உறுப்புக்கள் எல்லாம் இருக்கத் தோள்களை வழத்துவது அபயத்தைத் தருவதனால்.

மூன்றாம் வேற்றுமை விகாரத்தாற் றெக்கது.

உம்மை எதிர்மறை.

அன்றும், ஒவும் அசை.

இதனுள், துணவேது என்னும் அலங்காரம் காண்க.

இது தோளின் வர்ணனை கூறியது.

70. திருமகடன் சீற்றியாற்று வண்மீமதிற்
செம்பஞ்சாற் செங்கேழ் பெற்று
மருமுளரி யெழில்படைத்த திதுவோநம்
மியற்கைபெதிர் மலர்வ தென்றே
யிருகரமு நகைத்தநகை யொளியையுன
தெழிலுகிரென் றிறைஞ்சி நாளு
மருமறைகள் வழத்துகின்ற ததிசயமோ
பேதைமையோ வன்போ வம்மே.

(உரை) தாயே!, திருமகளுடைய சிறிய அடியினால் துவண்டும், அவ் வடியில் சூட்டிய செம்பஞ்சினால் சிவந்த நிறத்தைப் பெறும்

றும், இக் காரணங்கொண்டு மணத்தை யுடைய தர்மரை அழகு படைத்தது, இதுவோ நம் மியற்கை அழகெதிரோ நின்று மலர்வ தென்று நோக்கி, உன்னுடைய இரண்டு கைகளும் நகைத்த நகையை உனது அழகிய நகமென்று வணங்கி நாடோறும் ஆரிய வேதங்கள் வழுத்துகின்றது அதிசயத்தினாலோ? பேதைமையினாலோ? அன்பினாலோ? எனக்கு அறியப்படுவதில்லை. நீ சொல்வாயாக!

(குறிப்பு) இதுவோ என்பதனுள் ஓகாரம் மந்தாரமலர், பாரி சாதமலர் முதலாகிய மலரினின்றும் பிரிக்கப்பட்டு இழிவு தோன்ற தின்றதனால்; பிரிநிலை.

ஒழிந்த ஓகாரங்கள் வினா.

இதனுள்; நகங்கள் விளங்குதலாகிய இயல்பினை ஒழித்து, அவை நகைத்த நகை என்று கவி கருதிய அதன்மேல் ஏற்றிக் கூறுதலானும், நகமல்ல என்று உண்மையை மறுத்தலானும் தற்குறிப்பேற்ற வவநுதி என்னும் அலங்காரம் காண்க.

இது கையின் வர்ணனை கூறியது.

எழகீரீக் கழ்நெடி லாசிரிய வீருத்தும்

71. நித்தரொரு பக்கமயி னிற்கனிற்றுன் வட்டமுலை

நிற்குமெழி விற்ற ன்துசீர்

மத்தகமெ னத்தனில யீர்த்தொருக ரத்தைமுடி

வைத்துறவு றத்த டவுமான்

முத்தமுலை செப்புவதெ னக்களிறு பிற்குமான்

முற்புதல்வர் துய்த்த வமுதா

லத்தலைமை பெற்றனர திறறிவலை கிட்டி னுமெ

னற்பவுயிர் முத்தி பெறுமே.

(உரை) நித்தருடைய ஒர்ப்பக்கத்தில் இருக்கின்ற மயிள் போன்றவளே! உன்னுடைய மைந்தனாகிய களிற்று முகத்தை யுடையவன்; நின்னுடைய வட்ட முலை இறுமாந்து நிற்கும் அழகினாலே தனது அழகிய மத்தகம் உன் மார்பிலே வந்ததே என்று தன்னிலே யிழந்து ஒப்பற்ற புழைக்கையைத் தன் முடிமேலே வைத்து உறவுறத் தடவும்; அதனால் முத்து வடத்தை யுடைய முலை எழுச்சியை ஒருவர் புகழ்ந்து எவ்வாறு முடிவது? அக்களிற்றுமுகனும் பின் பிறந்த குமாணாகிய புதல்வர் முற்காலத்திலே உண்ட அமுதமயமாய் இருக்கின்ற பாலினாலே எக்காலமும் பிள்ளையார் என்று சொல்லும் அத்தலைமையைப் பெற்றனர்; அதிலே ஒர் திவலை கிட்டினும் என் சிறிய உயிர் முத்தியைப் பெறும்.

(குறிப்பு) உண்மை - சிறப்பு.

ஆல் - அசை.

இதனுள், தீர்ப்பதிகமும் என்னும் அலங்காரம் காண்க.

72. முக்கணிறை வற்குமயன் முற்றவெழின் முற்றுமுலை
முட்டியசு ரப்பொ முகுபான்
மக்களிரு வர்க்கருள வக்களிறு மிக்குகனு
மட்டிளமை முற்று கிலரா
லக்கடலு தித்தவமு தத்தினையெடுத்ததில
டைத்திருகண் முத்தி ரையின்வாழ்
செக்கர்மணி மெய்க்கலச மத்தனையுன் வட்டமுலை
செப்பலம லைப்பு தல்வியே.

(உரை) மலையாசன் புதல்வியே! மூன்று கண்ணினையுடைய இறைவனுக்கு ஆசைமயக்கம் முதிர அழகு முதிரும் உன்னுடைய முலையினிடத்து நிறைந்த சாப்பினின்றும் ஒழுகாநின்ற பாலே

மக்களாகிய இருவர்க்கும் கொடுக்க, அக் களிற்றுமுகனும் இக் குகனும் மட்டுப்பட்ட இளமை நீங்கி முற்றுக்கிலர்; அதனால் பாற்கடல் உதித்த அமுதத்தினை எடுத்து அதனுள்ளே அடைத்து இரு கண்ணாகிய முத்திரையினால் அழியாமல் வாழப்பட்ட சிவப்பையுடைய மாணிக்கக் கலச முழுதும் உன்னுடைய வட்டமுலை, அதனை யாவரும் செப்பென்று சொல்வதன்று.

(குறிப்பு) மெய் - கலசத்துக்கு அடையாய் நின்றது.

உம்மை எஞ்சி நின்றது.

அகர இகரச் சுட்டுக்கள் முறையே முற்பிறப்பையும், பிற்பிறப்பையும் உணர்த்தின.

மற்று ஓர் அகரச் சுட்டு உவர்க்கடலை ஒழிக்க நின்றது.

முலையில் கண்ணிருப்பது கருதி 'இருகண் முத்திரையில் வாழ் செக்கர்மணி மெய்க்கலசம்' என்றும், குழந்தைப் பருவ நீக்க வேண்டி, 'மட்டிளமை' என்றும் கூறினர்.

இதனுள், தந்திற்பேற்ற வவநுதி என்னும் அலங்காரம் தோன்றுகின்றது.

73. கொற்ற வாரண முகம கன்பொரு

குஞ்சரானன நிருதனா

ரிற்ற கோடுதி ரார மாலிகை

யிதழ்ம ணிப்ரபை தழையவே

பெற்ற பாகபி னாக பாணிப்ர

தாப மோடணை புகழெனா

வுற்ற தாயினு முனது பொற்றன

முரைப டாநிறை செல்விடே.

(உரை) நிறைந்த செல்வத்தை யுடையவளே! கொற்றத்தை யுடைய யானைமுகனாகிய உன்னுடைய மகன் சென்று நெருக்கிப்

பொரப்பட்ட கயமுகாசானுடைய ஓடியப்பட்ட கோடானது உதிர்த்த முத்தினால் செய்த உனது மார்பில் -தங்கும் மாலையினிடத்து வாயின் இதழாகிய மாணிக்க ஒளிவந்து தழையவே, அச் சிவப்பும் வெளுப்பும் உன்னுடைய பாகத்திலே பெற்றபிடுக பாணியினுடைய பிரதாபமுடன் புகழென உற்றதனால் இத் தன்மையுடைய தென்று சொல்வதாயினும், உனது பொலிவு பெற்ற முலையின் வளமை சொல்ல முடியாது.

(குறிப்பு) கயமுகாசானுடைய கோடு ஓடியும்படி போர் செய்து, அக் கோடு உதிர்த்த முத்தினால் மலை செய்து விநாயக னுற் றரப்பட்டுப் புனைந்த மலை என்க.

பிரதாபம் சிவப்பு, புகழ் வெளுப்பு என்பதனால், 'பிரதாபமோடணை புகழென வுற்றது' என்றார்.

உம்மை சிறப்பு.

இதனும், தந்திரிப்பேற்றும் என்னும் அலங்காரம் காண்க.

74. தருண மங்கலை யுனது சிந்தை
தழைந்த பாலமு தூறின
லருண கொங்கையி லதுபெ ருங்கவி
யலைநெ டுங்கட லாகுமோ
வருண நன்குறு கவுணி யன்சிறு
மதலை யம்புயல் பருகியே
பொருண யம்பெரு கவிதை யென்றொரு
புனித மாரி பொழிந்ததே.

(உரை) இளமையாகிய மங்கலத்தை யுடையவளே! சாதி நன்மை உற்ற கவுணிய கோத்திரத்தையுடைய சம்பந்தனென்று சொல்லப்பட்ட சிறிய மதலையாகிய அழகிய மேகம் உண்டு பொருணயம் பெற்ற கவிதையென்று ஒப்பற்ற தூய்மை பொருந்திய

மாரியை உலகத்தின்கட் பொழிந்தது. அதனால், நின்னுடைய சிந்தையினிடத்து நிரம்பிய பரலாகிய அமுது வந்தூறில், சிவப்பையுடைய உன் கொங்கையினிடத்தே அது பெருங் கவியாகிய அலையை யுடைய கடலாமோ? நீ சொல்வாயாக!

(குறிப்பு) புயல் பருகுவது கடலினிடத் தாகலால் கடலாமோ என்றும், தேவார மென்னும் பாட்டை யாவரும் கற்க ஓதிய வதனால், 'பொருண யம்பெற்று' கவிதையென்றொரு புனித மாரி பொழிந்தது என்றும் கூறினார்.

ஒகாரம் வினா.

இதனால், அதிகயம் பற்றிய சிறப்புருவகம் என்னும் அலங்காரம் காண்க.

இந் நான்கு கவியும் முலையின் வர்ணனை கூறின.

75. மூல மேநின் மகிழ்நர் கோப
முதுக னற்பொ ருதுவேள்
கோல நாபி மடுவி னிற்கு
ளிப்ப வந்த வெம்மையான்
மேல வாவு தூம ரேகை
வேரெ முங்கொ முந்தையோ
நீல ரோம ரேகை யென்று
நீணி லங்கு றிப்பதே.

(உரை) எல்லாப் பொருட்கும் ஆதியாய் இருக்கின்றவளே! நின்னுடைய கணவரது கோபமாகிய பெரிய கணலைப் பொறுக்க மாட்டாமல் காமஞனவன் உன்னுடைய அழகு பொருந்திய நாபியாகிய மடுவில் விழுந்து குளிப்ப, அப்பொழுது வெதும்பிய வெம்மையினால் மேற்கொள்ளுந் தூம ரேகையினது வேரூன்றி

எழுங் கொழுந்தைத்தானே நீல நிறத்தையுடைய உரோம ரோகை என்று நீண்ட நிலத்திலுள்ளார் குறித்துச் சொல்வது?

(குறிப்பு) 'மேல' என்பதனுள் அதாரம் சாரியை, ஓசாரம் வினா.

இதனுள், தந்தறிப்பெற்ற வவநுதி என்னும் அலங்காரம் காண்க.

76. முளரி மாதன் முலையி னேடு

முலைநெருக்க விடையில்வான்

வெளியி னீல மோடியுந்தி

வியன்முழைக்கு னுழையவே

தெளியு நீரில் யமுனை நீவு

சிறுதரங்க மனையபே

ரொளியின் ஞால மருளு மீது

ரோம ரோகை யென்னவே.

(உரை) தாமரையில் இருக்கின்ற மாதே! உன்னுடைய முலையினேய் முலை நெருக்குண்டு அவற்றிற்கு நடுவே சின்ற ஆகாயமானது வெளியின் வழியே நீல நிறமாக ஒடி உந்தியாகிய விரிவையுடைய முழையினிடத்து உள்ளாக நுழைந்து மறைய, யமுனையாற்றில் தெளிந்த நீரிலே நீவுகின்ற நேரிய தரங்கம் போன்ற அதனுடைய பெரிய ஒளியினால் உலகம் உரோம ரோகை என்று மருளும்.

(குறிப்பு) ஞால மென்பது ஆகுபெயராய் ஞாலத்து வாழும் உயிரெனவாம்.

நெருக்குண்டபடியினால் ஆகாயம் நீலநிற மாயிற்று.

நான்க னுருபை ஏழ னுருபாகக் கொள்க.

இதனுள், மேற் கவியுள் தோன்றிய அலங்காரமே காண்க.

இவ் வீரண்டு பாட்டும் உரோம ரோகையின் வர்ணனை கூறின,

77. தூய கங்கை நிலைப டைத்த

சுழித னத்து முகையினு

லாய துங்க ரோம வல்லி

யால வாலம் விரகவே

டைய ரும்பு மோம குண்ட

மிறைவர் செங்க ணிடைவிடா

மேய சுஞ்ச மடுவு னுந்தி

வேறு ரைத்தென் விமலையே.

(உரை) விமலையே! உன்னுடைய உந்தியானது தூய கங்கை யாறு ஒருபொழுது நீங்காமல் நிலையாகப் படைத்த சுழி; அதுவுமன்றி முலையாகிய முகையைத் தாங்க வேண்டுவதனால் பிறந்த உரோமமாகிய வல்லி வளரும் பாத்தி; அதுவு மன்றி எல்லார்க்கும் விரகத்தைத் தரும் காமனுடைய தீ அரும்பும் ஓமகுண்டம்; அதுவுமன்றி நின்னிறைவராகிய சங்கராருடைய சிவந்த கண்ணாகிய தாமரை இடைவிடாது மேவிய மடு; இவையன்றி வேறொன்றாக உரைத்தால் யாது ஒப்புடையது?

(குறிப்பு) 'விரகவே டையரும்பு மோம குண்டம்' எனவே, காமன் எல்லோரையும் வெல்வதற்கு ஆகுதி பண்ணும் ஓமகுண்ட மாயிற்று.

செய்து என்னும் வாய்பாட்டு விடாது என்னும் எதிர்மறை வினையெச்சம் 'விடா' எனக் கடைக்குறை விகாரமாயது.

ஆலவாலம் - பாத்தி.

அத்துச் சாரியை அல்வழிக்கண் வந்தது.

இதனுள், உருவக நீவகம் என்னும் அலங்காரம் காண்க.

இது உந்தி வர்ணனை கூறியது.

78. தரைமடந்தைபரவுமங்கை
 தனதடம்பொருதுநின்
 நிருமருங்குலறவனீந்து
 சிறுகிமூவி ரேகையாய்
 வரைபிளந்தொரிடிகரைக்கு
 வாழ்மரத்தோடொத்ததர்
 லுரைகடந்துவிடுமுன்மற்றொ
 ருறுதிதேடவெண்ணுமே.

(உரை) நிலமடந்தையானவள் பரவுகின்ற மங்கைப் பருவத்
 தையுடையவளே! உன்னுடைய கொங்கையைப் பொறுக்கமாட்
 டாமல் உனது அழகிய மருங்குலானதுயிக வளைந்து சிறுகி மூவி
 ரேகைபோல் வரைவீராய் விட்டு ஓர் இடியும் ஆற்றில் கரை
 யின்கண் வாழ்கின்ற மரத்தோடு ஒத்ததனால், உனக்கு அழி
 வில்லை என்னும் உரை இறந்துவிடுமுன் பிறிதோர் உறுதி தேட
 அஃது எண்ணும்.

(குறிப்பு) மூவி ரேகை - உந்தியின் கீழ் இருக்கும் வரை.

ஓர் கொம்பானது ஒடிய வளையுமளவில் அதன் அரையிலே,
 இரேகை இரேகையாக விடும்; அதனால் 'மூவிரேகையாய் வரை
 பிளந்து' என்றார்.

நான்க னுருபை ஏழ னுருபாகக் கொள்க.

இதனுள், உவமைத் தந்திரப்பெற்றம் என்னும் வங்காரம்
 காண்க.

79. வம்பைத் தொலைத்துதறி யிறுகிக் கனத்தள்கி

வருபுடை நெருக்கி வளர்மாக்க
 சும்பக் கடாக்களிற் நினையினைய வுனதுமுலை
 கொடிதுகொடி தென்று வெருவா

வம்பொற் றனிக்கமல விறைபொரு திடைபென்
வழுத்துபூ ணெழுநீ விவரோ
மெம்பர்க்கு முளமருள் வெளிகெழுமி ரேகைமுன்
றலகமோ தெளிவ துமையே.

(உரை) உமையே! இறுகி அடி கனத்து மேற் கட்டப்பட்டிருக்கின்ற கச்சைத் தொலைத்து அதனை உதறி இளகி அசையும் பக்கங்களை நெருக்கி வளர்கின்ற பெரிய மத்தகத்தையும் மத்தையு முடைய களிற்றைப் போன்ற உனது முலையைக் கொடியது கொடிய தென்று வெருவி அழகிய பொன்னிறத்தையுடைய ஒப்பற்ற கமலத்தில் இருக்கின்ற இறையாகிய நான் முகன் இம் முலையை இடை பொறுக்கமாட்டாது என்று அழுத்திய பூணென்று முனிவருடன் தேவருக்கும் உள்ள மருட்சியைத் தர ஒளி பொருந்திய மூன்று இரேகையை உலகத்தில் உள்ளாரோ இன்னதென்று தெளிவது? தெளியமாட்டார்.

(குறிப்பு) 'அம்பொற் றனிக்கமல யிறைபொரு திடைபென் வழுத்து பூண்' என்று பாடமாயின், 'திருமகனானவள் சிறுது பொழுதும் இடை பொறுது என்று அழுத்திய பூண்' என்று பொருளுரைக்க.

களிறு தோற்றப் பொலிவினை முலக்கு உவமையாயிற்று. அன்றியும், 'கும்பக் கடாக்களிற் நினையினைய வுனதுமுலை' என்பதற்குக் 'கடகளிற்றின் கும்பத்தினை யினைய உனது முலை' என்று மொழிமாற்றிப் பொருளுரைப்பினும் பொருந்தும்.

உம்மை சிறப்பு.

ஒகாரம் எதிர்மறை.

இதனுள், தொழிலதிசயம் என்னும் அலங்காரமும், தீரிபதிசயம் என்னும் அலங்காரமும் காண்க.

இவ் வீரண்டு பர்ட்டெம் இடையின் வர்ணனை கூறின.

80. கொத்துவிரி யலர்சோலை யிமயவெற் பரசன்மெய்க்
 குலமலைப் பக்க மெனவா
 முத்தனை விரிந்தவக லத்தொடு பெரும்பாரசு
 மடையவுனி தம்ப விடையே
 யெத்தனை பெரும்புவன மிற்றாலு மழிவிலை
 யிதற்கெனச் சேம நிதிபோல்
 வைத்தது பரந்திடம் கொண்டுலகை யிடமற
 வருத்தவோ மதூர வமுதே.

(உரை) மதூரத்தை யுடைய அமுதம் போன்றவனே! கொத்தின்கண் விரிகின்ற அலரைப் பொருந்திய சோலையையுடைய இமயம்லையாசு னுடம்பாகிய குலமலையினது பக்கமென் வாழ்கின்ற அவ்வளவு விரிந்த விரிவுடனே பெரிய பார முழுதும் உன்னுடைய நிதம்பத்தினிடத்தே எத்தனை பெரிய புவனங்கள் இற்றழியினும்-இதற்கு அழிவில்லை என்று சொல்லும்படிக்குச் சேமநிதிபோல வைத்தது, பின்பு பரந்து இடங்கொண்டு உலகை இடமற விரிவினாலும் கனத்தினாலும் வருத்தும்படிக்கோ?

(குறிப்பு) உம்மை - சிறப்பு.

ஒகாரம் வினா.

இதனுள், பொருளாதிக்யம் என்னும் அலங்காரம் காண்க.

இது நிதம்ப வர்ணனை கூறியது.

எண்சீர்க் கழந்நெடி லாசிரிய விருத்தம்

81. பொற்கதவி புறங்காட்டுங் குறங்கால் வேழப்
 புழைக்கைகடிந் துஞ்சிவனைப் பணிந்து தேய்ந்த
 வற்கடின முழந்தாளிற் கும்பஞ்சாய்த்து
 மணிமருப்பைக் கனத்தனத்தால் வுளைத்து மம்மே

நிற்கடின கோபமம ராமை கண்டோ
 நித்தராதன் றொக்குரித்த துடுத்த நேயம்
 பிற்கருதி யிவளுறுப்போ வெமை வீறு
 பெற்றகிது வென்னுமிந்தப் பெருமை கண்டோ.

(உரை) தாயே! மேருவினிடத்துப் பொன்மயமாய் இருக்கின்ற வாழை அஞ்சிப் புறங் காட்டப்படும் குறங்கினால் யானையினது புழைக்கையைத் தடிந்தும், நின் கணவனாகிய சிவனைப் பணிந்து தேய்ந்த கடின தையுடைய வலிய முழந்தாளினால் அதனுடைய மத்தகத்தைச் சாயச் செய்தும், அடி கனத்த முலையினால் மணியையுடைய அதன் மருப்பை வணங்கச் செய்தும், அதன்மேல் நின் னுடைய கடினமாகிய சினம் அமராதிருத்தல் கண்டோ நித்தர் அவ்வியானையின் தோலை உரித்துப் பின் கருதி, அதன் தோலை மேற்போர்வையாகச் சூழ்ந்துகொண்ட நேயம்? இவளுடைய உறுப்புடன் தன்னுடைய உறுப்பை உவமையாக உவமிக்கப்படும் உயர்ச்சி பெற்றது இதுவென்று பிறர் சொல்லும் இப் பெருமையைக் கண்டோ?

(குறிப்பு) 'பொற்கதலி' என்பதற்குப் 'பொன்னாற் செய்த கதலி' என்று பொருள் உரைப்பினும் அமையும்.

உத்தமிகட்கு இயல்பு நித்தமுந் தங் கணவரைப் பணித லாதலால், 'சிவனைப் பணிந்து' என்றும், யானையினது மத்தகம் கடினமாய் இருத்தலால் அதனைத் தள்ளி நிற்பதற்கு அதனினும் கடினமாய் இருப்பது வேண்டி, 'தேய்ந்தவற்கடின முழந்தாளிற் கும்பஞ்சாய்த்து' என்றும் கூறினார்.

மதம் மத்தகத்து ளிருந்து புறப்படுதலில் 'கும்பஞ்சாய்த்து' என்றும், மருப்பு வளைந்திருப்பதினால் 'வளைத்து' என்றும், அவற்றின் தன்மைத் தொழிலுங் கூறப்பட்டன,

உடுத்தல் - சூழ்ந்துகொள்ளுதல். "கருநீர்க்குண்டிக்ழுடுத்த பெருநீராழித் தொல்லுலகுக்கே" என்றார் பிறகும்.

ஓகாரங்கள் வினா.

கேசாதிபாத வர்ணனையாக முறையே கூறுகின்றவர் முலையை ஈண்டெடுத்துக் கூறியது தேவியுடைய உறுப்புக்கு உவமைப்பட்டிருந்த யானையினுடைய உறுப்பெல்லாம் சிறுமைப் படுத்த வேண்டி.

இதனுள், தந்திரிப்பேற்றம் என்னும் அலங்காரம் காண்க.

இது குறங்கின் வர்ணனையும், முழந்தாள் வர்ணனையும் கூறியது.

82. உம்பர்தொழுந் தொறுமகுடச் சாணை தீட்டி
யொளிநுநக நுனைக்கணையோ ரைந்து மைந்துரு
செம்பொன்மணிக் கணைக்காலா மிணைப்பொற் றூணி
சேர்த்தன்றோ சிவன்பகைவே டுரு கின்ற
னம்பொருபத் தளித்தணைபின் றன்று போல
வைங்கணைதொட் டழியினது பழுதென் றன்றோ
வம்பமருங் கனதனப்பொற் றிருவே யுன்றன்
மனவிரகின் செயலொருவர் மதிப்ப தன்றே.

(உரை) கச்சப் பொருந்துங் கனத்த முலையையும் பொலிவு பெற்ற அழகினையும் உடையாளே! தேவர்வந்து தொழுந்தோறும் அவருடைய மகுடமாகிய சாணையிலே தீட்டி ஒளிநுகின்ற நகமாகிய நுனையையுடைய அம்புகள் ஓரைந்தும் ஈந்தும் செம்பொன் போலும் நிறத்தையுடைய அழகு பொருந்திய உன் கணைக்காலாகிய பொன்னாற் செய்த இரண்டு தூணியின்கண் முறையே சேர்த்துச் சிவனிடத்தில் உள்ள பக்கையைக் காமனானவன் தீர, அக் காலத்தில் ஈந்தம்பினைத் தொடுத்து நெற்றிக் கண்ணினால்

அழிந்ததுபோல இக்காலத்தில் ஐந்தம்பினைத் தொடுத்து அழியில்
அது பழுதென்று பத்தம்பினைக் கொடுத்தனை யாகலால், உன்
னுடைய மனத்திற் கோசரிக்கும் நினைவின் செயலை ஒருவர் இவ்
வளவு என்று மதிப்பதன்று.

(குறிப்பு) செம்பொன்மணி கிங்கிணி எனினும் அமையும்.

‘தீருகின்றான்’ என்னும் வினைமுற்றை வினையெச்ச மாக்குக.

இரண்டிடத்து அன்றும், ஒவும் அசை.

இதனுள், இயைபுருவகம் என்னும் அலங்காரமும், மேற்
கூறிய கவியினுள்ளேதோன்றிய அலங்காரமும் காண்க.

இது கணைக்கால் வர்ணனை கூறியது.

அறுசீர்க் கழநேடி லாசிரிய விருத்தம்

83. உளமகிழ் மகிழ்நர் சென்னி

யுறுநதி விளக்க மாயோன்.

கிளர்முடிப் பதும ராகக்

கேழொளி செம்பஞ் சேய்க்கு

முளரிநின் பதங்கள் வேத

முடியுறப் பதித்த தவ்வா

றெளியவன் றலைமேல் வைக்க

விரங்குவ தென்று தாயே.

(உரை) தாயே! மிக்க காமத்தை விளைவிக்கவேண்டி நீ ஊடுத
லால் உன்மேல் மனமகிழ்ந் திறைஞ்சும் நின் கணவருடைய முடி
யில் உற்ற கங்கை யாறானது கழுவி விளக்க நீ கொடுக்கும் பயன்
களினால் இறைஞ்சும் திருமாலுடைய அடுக்கடுக்காகக் கிளர்ந்த
முடியில் அழுத்திய மாணிக்க ஒளிநிறமானது ஊட்டிய செம்பஞ்
சுக் குழம்பு நிகர்க்கப்படும் தாமரைபோலும் நின்னுடைய பாதத்

தைவேதம் தனது அந்தத்திலே நீங்காமல் பதித்தபடி பதிக்கப் படும் அதனை அவ்வாறு எளிய என்றலைமேல் வைக்க நீ இரங்குவது எப்பொழுது?

(குறிப்பு) இதனுள், பண்பு வமைஎன்னும் அலங்காரம்காண்க.

84. அரியமென் காவி நீபுக்
கசோகினிற் பாத மேற்ற
உரியநம் பதத்தை யீதோ
வுறுமெனப் பொறுது பெம்மா
நெரியுற மாததை நோக்கு
மியல்பினைக் கேட்டும் யானுன்
வரிமலர்ப் பாதம் போற்றும்
வளமினி தினிது மாதே.

(உரை) மாதே! கிடைத்தற்கு அரிய மெல்லிய தளிர்களை யுடைய உனது காவிலே நீ புகுந்து ஓர் அசோக மாதத்தின்மேல் உன் பாதத்தை வைக்க யான் பெறுதற்கு உரிய பதத்தை இவ்வசோக மரமோ பெறுமென்று அதனை மனத்திற் பொருமல் சிவஞானவன் கண்ணால் எரியுற அம் மாததை நோக்கும் முறைமையினைக் கேட்டிருந்தும் யான் வண்டுகள் பார்த்த மலர்போலும் உன்னுடைய பாதத்தைப் புகழும் வளம் இனியது இனியது!

(குறிப்பு) இனிதினிது என்பது குறிப்புமொழி யாகலால், அது கைப்பது கைப்பது எனவாம்.

வண்டுகள் சிலம்பில் அழுத்திய நீலமணிக்கு உவமை.

பாதிரிமுதலாகிய பத்து மாங்களுள் அசோகமாம் கன்மகளிர் பாதம் வைக்க மவரோடு கூடிக் கொம்பு தாழ்ந்து நின்றலால், 'அசோகினிற் பாத மேற்ற' என்றார்.

* “நித்தில முலையி னூர்த நெடுங்கண் றேக்கப் பெற்றுங்
கைத்தலந் தீண்டப் பெற்றுங் கனிந்தன மலர்ந்த காண்க
வைத்தலர் கொய்யத் தாழ்ந்த மாமுயி ரில்லை யென்றார்,
பித்தல ராயிற் பேய்க ளென்றலாற் பேச லாமேர.”
என்றார் பிறரும்.

ஓகாரம் பிரிநில.

உம்மை சிறப்பு.

இதனுள், நந்திநிப்பேற்றம் என்னும் அலங்காரம் தோன்று
கின்றது.

எழுசீர்க் கழிநெடி லாசிரிய விருத்தம்

85. மறும டந்தையை மொழிய நின்றத
மலர்வெ குண்டர னுதலிலோர்
முறைய றைந்திட விழியி லும்பட
முதுப மும்பகை கருதிவே
ளிறையை வென்றனன் விழியை வென்றன
னெனமு மங்கிய குரலென
தறைசி லம்பெழு மரவ மென்பதெ
னருண மங்கல கமலையே.

(உரை) அருண நிறத்தையும் மங்கலத்தையும் உடைய கமலையே! உன்னுடைய கணவனாகிய சிவன் தன்னுடன் நீ ஊடவேண்டி மறு மடந்தையாகிய கங்கையைப் பார்த்துச் சரதமொழியாக மொழிய, அப்பொழுது நின்னுடைய பாத தாமரை வெகுளுதலோடு கூடி உனது ஊடலைத் தீர்க்கப் பணிந்து கிடக்கின்ற அச்சிவனுதலிலே ஓர் முறை உடைந்திட, அஃது அந் நெற்றியினு மன்றி அதனில் இருக்கும் கண்ணினும் பட,

* சீவக சிந்தாமணி, 1907.

அக் கண்ணினால் எரியுண்ட பெரிய பழம் பகையைக் கருதி உன்
பாதத்தைப் பற்றியிருக்கின்ற காமனானவன் 'என்னை வெகுண்ட
இறைவனை வென்றேன்; என்னை எரித்த விழியை வென்றேன்'
என்று முழங்கிய குரலென்று சொல்லாமல், 'பாதத்தில் அடிபடும்
சிலம்பினின்றும் எழும் ஆரவாரமென்று யாவரும் சொல்வது
யாதினைக் கருதி?

(குறிப்பு) உம்மை - இறந்ததுதழீஇய எச்ச உம்மை.

இதனுள், தந்திறிப்பேற்ற அவநுதி என்னும் அவங்காரம்
காண்க.

86. இமநெடுங்கிரியுலவி யுங்களி

னெழுநி ரந்தர மலருமே

லமர்பெருந்திரு வருளு நின்பத

வருண முண்டக மனையதோர்

கமல மென்பது பணியில் வெந்திதழ்

கரிய கங்குலின் முகுளமாய்

விமலை யந்திரு மனையே னும்பெயர்

வினைவ தொன்றல முதல்வியே.

(உரை) முதல்வியே! நின்னுடைய பாதமாகிய சிவப்பை
யுடைய தாமரையானது மேலெங்கும் பரந்து கிடக்கின்ற பனித்
திவலைகளையுடைய நெடிய கிரியினிடத்து உலவியும் அழகு மிகப்
படும்; அதுவுமன்றி, எப்பொழுதும் அலர்ந்திருக்கும் தன்மேல்
அமர்ந்திருக்கின்ற பெரிய திருவை அடியார்க்குக் கொடுக்கும்;
பாத தாமரைக்கு நிகரென்று இருப்பதாகிய கமலமென்று சொல்
வப்படுவது பனி படுவதனால் இதழ் வெந்து கரிய இரார்பொழுது
முகுளமாய்த் திருவினுடைய மனை என்று சொல்லும் பெயரைத்
தரப்படுதலினால் இதுவும் அதுவும் ஒன்றல்ல வேறுபாடாம்.

(குறிப்பு) பாத தர்மரை திருவைக் கொடுக்கும், இது திருவைக் கொடாது தன்னிடத்தே வைத்திருக்கும் என்பது கருதி, 'விமலை யந்திரு மனையே னும்பெயர் விளைவது' என்றார்.

உம்மை - இழிவு சிறப்பு.

இதனுள், வேற்றுமை யுருவகம் என்னும் அலங்காரம் காண்க.

87. பஞ்ச முத்தினும் வாடு நிற்பத
பங்க யத்தினை பொப்பென
விஞ்சை கற்றவர் வன்பு றக்கம
டத்தை விணில்வி யப்பரா
மஞ்ச னப்புப றங்கை சின்வா
ரம்மி மீதிலும் வைப்பாரம்
வஞ்ச கக்கொடு நெஞ்ச ரத்தனை
வல்ல ரல்லரி னைக்கினை.

(உரை) க்றப்பையுடைய புயல் போன்ற திருமாலுடைய தங்காய்! செம்பஞ்சு ஊட்டினும் அது பொருமல் வாடும் நின்னுடைய பாததாமரை இரண்டிற்கும் ஒப்பென்று அறிவுண்டாதற்கு ஏதுவாகிய வித்தையைச் கற்றவர் வலிய முதுகையுடைய ஆமையை வீணிலே வியந்த சொல்லுவார்; அதுவுமன்றி, நின்னுடைய கணவராகிய சங்கரர் உன்னை மணஞ் செய்தபொழுது அடாத தாமரையை வலிய அம்மிமேலும் எடுத்து வைப்பார்; அதனால் ஆராயுமிடத்து இவர்கள் வஞ்சகத்தையுடைய கொடிய நெஞ்சினர், அதன் மேன்மைத்தன்மை அறியும் அவ்வளவு வல்லரல்லர்.

(குறிப்பு) அஞ்சனப் புயல் - இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை.

விரித்தல் விகாரத்தால், வஞ்சம் 'வஞ்சகம்' எனவாயிற்று.

உம்மைகள் இழிவு சிறப்பு.

ஆமென்பன அசை.

இதனுள், துணவதிசயம் என்னும் அலங்காரம் காண்க.

88. அற்ற வர்க்கருள் செய்யு மம்மைநீ

னற்பு தப்ப்த மம்பொனூ

டுற்ற வர்க்கருள் பொற்ற ருத்தர

ஆட நிந்தில் மென்னவே

முற்று பொற்பர மாதர் கைத்தல

முண்ட கங்குவி வெண்ணிலா

நற்றி றத்தொடு நாடி நாடிந

கைக்க வாளுகி ரென்பரே.

(உரை) எல்லாப் பற்றையும் ஒருங்கே அற்றவர்க்கு அருளைச் செய்யுந் தாயே! கொடுக்கும் தொழிலைச் செய்யும் பொன்னிறத் தையுடைய கற்பக தருவானது அழகிய பொன்னாட்டை உற்ற தேவர்க்குத் தன்னூற் கொடுக்கப்படுவனவற்றைக் கொடுக்க, அது கண்டு நமக்கு எதிராக இதுகொடுப்பதனை உட்புகுந்து அறிந்திலே, மென்று முற்றுப்பெற்ற அழகையுடைய தெய்வமகளிரது கைத் தலமாகிய தாமரை குவியச் செய்யும் வெள்ளிய நிலாப் புறப்பட, அக் கற்பகத்தருவைச் சிறுமைப் படுத்துகின்ற நல்ல திறத்துடன் நின்னுடைய அதிசயந் தரும் பாதங்களானவை நோக்கி நோக்கி நகை செய்ய, அதனை அப் பாதங்கள் நகைக்கப்படுவதென்று சொல்லாமல் யாவரும் ஒளியையுடைய நகமென்று சொல்வார், அஃது யாதனைக் கருதி.

(தற்ப்பு) யாதனைக் கருதி என்பது எஞ்சி நின்றது.

'அற்றவர்' என்பதற்குப் 'பொருளற்றவர்' என்று பொரு ளுரைப்பினும் பொருந்தும்.

இதனான், தந்தறிப்பேற்ற அவநுதி என்னும் அலங்காரம் காண்க.

89. செய்ய பஞ்ச குழம்பெ மும்புனல்

செல்வி நின்றபத நல்கவே

துய்ய பங்கய வாணி தம்பல

ஆற நுய்த்தசொல் வாணர்போன்

மைய நெஞ்சறு மூம ருங்கவி

வாண ராகிம விந்ததான்

மெய்ய டங்கலு மூழ்கு முன்கவி

வீறு நாவில் டங்குமோ.

(உரை) செல்வத்தை யுடையவனே! செய்ய பஞ்ச குழம்பக் கரைத்து எழும் புனை நின்னுடைய பாதமானது வாயினால் உண்ணும்படி கொடுக்க, வெள்ளிய தாமரையில் இருக்கின்ற கலைமகளுடைய தம்பல ஊறலை உண்ட சொல்வாணர்போல மயக்கத்தை நெஞ்சிலே உற்ற ஊமரானவரும் கவிவாணராகி மிகுந்த வதனால், உனது மெய்யடங்கலும் நிறைந்திருக்கும் உன் கவியின் மிகை ஒருவர் நாவில் அடங்குமோ? அடங்காது.

(குறிப்பு) 'வீறெ னாவில் டங்குமோ' என்று பாட மோதுவாரு முனர்.

பாத சலத்தினால் ஊமருங் கவிவாண ராதலால், உடம்பெங்கும் நிறைந்த கவி ஒருவர் நாவில் அடங்காவெனக் கொள்க.

குழம்ப எழும்புனல் - 'குழம்பெழும்புனல்' எனக் கடைக்குறை விசாரமாயிற்று.

உம்மை இழிவு சிறப்பு.

ஒகாரம் எதிர்மறை.

இதனும், தோழில்திசயம் என்னும் அலங்காரமும், கரும வேது என்னும் அலங்காரமும் காண்க.

கல் விருத்தம்

90. நாடியுன் தற்புத நடைத்தொழில் படிக்கும்
பேடைமட வன்னமொடு பேதநடை கூறு
மாடக மணிப்பரி புரத்தரவ மம்மே
யேடவிழ் மலர்ப்பத மிரைக்குமறை போலும்.

(உரை) தாயே! அதிசயத்தைத் தருகின்ற உனது நடைத் தொழிலைக் கருதி அதன் இலக்கணத்தைக் கற்கும் பேடையாகிய மட அன்னங்களோடு நடையின் பேதத்தை இப்படி என்று கூற நிற்கும் பொன்னாலும் மணியாலும் செய்த பரிபுரத்தினுடைய ஓசையானது தோடவிழ்ந்த மலர்போலும் நினது பாதம் அவ் வன்னங்களுக்கு உறுதிப்பட அதிர்ந்துச் சொல்லுஞ் சொற்போலும்.

(குறிப்பு) இதனுள், நற்குறிப்பேற்றம் என்னும் அலங்காரம் காண்க.

91. தோகைநின் மலர்ப்பத சுடர்க்குடையும் வெய்யோ
றாகமணி செய்வதொர்க னாடிவடி வாகு
மோகமதி தானுமது வாகியுன் முகஞ்சேர்
கோகனத மென்னிதய கோகனத மென்னும்.

(உரை) மயில் போன்றவளே! நின்னுடைய மலர்போலும் பாதத்தினது சிவந்த சுடருக்கு அஞ்சுகின்ற சூரியன் உன்னுடைய வடிவத்தினது சிவப்பு நிறத்தைப் பெற்றுத் தன்னுடைய வடிவத்தை அழகு செய்வதற்கு ஓர் கண்ணாடியின் வடிவாகும்; அதுவுமன்றி, உன் பாதத்தினது கொடைக்கு அஞ்சி அதனால் மோகத்தை யுடைய சந்திரன் றுணும் அக் கண்ணாடியின் வடிவாகித் தன்னிடத்து நிழலிடச் சேர்ந்த உன்னுடைய முகமாகிய தாமரையை என்னிதயமாகிய தாமரை என்று சொல்லும்.

(குறிப்பு) பாதத்தினது கொடைக்கு அஞ்சுதல் அருத்தாபத்தியால். பெறப்படும். இதற்குக் காரணம் முகம் வேறுடடரது இருத்த வென்பதனால். தேவி முகமலர்ந்து ஈதலை எண்ணிப் பாதத்தினது கொடைக்கு அஞ்சிய சந்திரன் தான் கொடையினால் பாதத்துக்கு ஒப்புடையதாக வேண்டிக் கண்ணாடி வடிவு எடுத்து முக தாமரை தன்னிடத்து நிழலிட எதிரே நின்று அதனைத் தன்னிடைய தாமரை என்று சொல்லுமெனக் கொள்க.

சிவந்த காந்தியினால் சூரியனும், கொடையினால் சந்திரனும் உயர்ச்சியை யுடையர் என்பது கருதி இவ்வாறு கூறினர்.

“வாரி புடை சூழ்ந்த வையகத்திற் கில்லையாற், சூரியனே போலுஞ் சடர்” என்றும், “மண்ணக மனைத்து நிறைந்தபல் லயிர்கட், காயா யமுத மீத லானும்” என்றும் கூறினர் பிறரும்.

இதனுள், தந்திரப்பேற்றம் என்னும் அலங்காரம் காண்க.

92. அன்பின் ரிரப்பதி னிரட்டியருள் செய்யு
நின்பத தருத்துணர் நிறைந்தொளிர்வ னப்பா
மின்பமுறு தேன்முழுகு மென்னிதய வண்டின்
றன்புளக மெய்க்கனி தழைக்கவரு டாயே.

(உரை) தாயே! உன்னிடத்து அன்புடையார் இரப்பதின் இரட்டையாகிய ஈதலைச் செய்யும் நின்னுடைய பாதமாகிய கற்பக தருவின் பூங்கொத்திலே நிறைந்து ஒளிர்கின்ற அழகாகிய இன்பத்தைத் தருந்தேனிற் சென்று முழுகும் என்னிதயமாகிய வண்டினது புளகமுவ் கெடாத கனிப்பும் மேன்மேல் அதிகப்பட அருள்வாயாக.

(குறிப்பு) தன்னென்பது சாரியை.

இதனுள், இயைபுருவகம் என்னும் அலங்காரமும், ஆர்வமோழி என்னும் அலங்காரமும் காண்க.

இப் பத்துக் கவியும் பாத வர்ணனை கூறின.

93. ஓதியிருண் மூரலொளி யுற்றகுழை வாக
மோதுமுலை யற்பவிடை முற்றுமுனி தம்ப
மாதிரபர னின்னரு டிரண்டருண பாரு
மாதிரின் மலர்ப்பத மனத்தெழுதி வைத்தேன்.

(உரை) எப்பொருட்கும் ஆதியாகிய பரமனுடைய இனிய அருள் ஒன்றாய்த் திரண்டு அருண வடிவாகும் மாதே! முன் கூறப்படும் உன்னுடைய இருள் பொருந்திய குழலையும், ஒளி பொருந்திய நகையினையும்; குழைவுற்ற மெய்யினையும், ஒன்றோடு ஒன்று நெருங்கும் முலையினையும், சிறிதாகிய, இடையினையும், பெருத்த நிதம்பத்தினையும்; மலர்போலும் பாதத்தினையும் மறந்து விடாமல் என் மனத்தின்கண் எழுதி வைத்தேன்; அதனால், நீ காத்தருள்.

(குறிப்பு) நீ காத்தருள் என்பது எஞ்சி நின்றது.

இதலுள், ஆர்வமொழி என்னும் அலங்காரம் காண்க.

இது உறுப்புகளின்மே லுண்டாகிய உள்ளன்பு கூறியது.

அறுசீர்க் கழிநேடி லாசிரிய விருத்தம்

94. தூயமதி மரகதச்செப் பொளிர்கலையுங்
களங்கமுநேர் சொல்லுங் காலைக்
காயுமதி த்வளகருப் பூரசக
லத்தொடுகத் தூரி போலு
நீயருந்த வருந்தவவை குறைதொறுமவ்
விரண்டுமய னிறைத்தல் போலுந்
தேயுமது வளருமது திங்களெளி
தோவுனது செல்வ மம்மே.

(உரை) தாயே! தூயமதியாகிய மரகதச் செப்பிலே ஒளிர் கின்ற சோடச கலையும், அதன் நடுவே இருக்கின்ற களங்கமும்

அடைவே இவற்றைச் சொல்லுமிடத்து, ஒளிராநின்ற மிக்க வெளுப்பையுடைய கருப்பூரத் துண்டத்துடன் கத்தூரி போலும்; அதுவன்றி, அத் திங்களினிடைத் தேயும் அக் கலை பின்பு வளர்வது நீ பழக்காய் வெற்றிலையுடன் அருந்த அருந்த அவை குறையுந்தோறும் கருப்பூரத் துண்டமும் கத்தூரியும் நான் முகன் கொடுவந்து நிரப்புதல் போலும்; அதனால் எளியதோ உனது செல்வம்?

(குறிப்பு) திங்களி னிறுதியில் ஏழனுருபாகலால், அது தொகைப்பட்டு நின்றது.

கலையும் களங்கமும் ஒற்றுமைப்பட்டு இருப்பதனால், அது வென ஒருமைப்படக் கூறினார்.

தூயமதி - கலைகளை விட்டு நீங்கி வட்டங்கொண் டிருப்பது. செப்பென்பது காண்டம்.

ஒகாரம் எதிர்மறை.

இதனுள், பலவயிற்போலியுவமை என்னும் அலங்காரமும், உதாந்தம் என்னும் அலங்காரமும் காண்க.

கலி நிலைத்துறை

95. தேவியு னில்லஞ் சிவ்னுறை யந்தப் புரமானால்
யாவ ருனைக்கண் டெய்துவ ரிமையோர் முதலானோ
ராவல்கொ டெய்த்துன் வாயிலி லணிமா திகளாலே
மேனிய சித்திப் பேரொடு மீள்வா ரானாரே.

(உரை) தேவி உனது இல்லம் சிவன் உறைகின்ற அந்தப்புர மாதலால், யாவர் உன்னைக் கண்டு கிட்டிவர்? இமையோர் முதலானோர் வந்து உன்னைக் காணவேண்டும் விருப்பங்கொண்டு நெடு

நான் இருந்து இளைத்து உன் வாயிலிற் கர்த்திருக்கும் அணிமாதி
சித்திகளாலே மனத்திற் கருதிய சித்தியைப் பெறுதலுடன்
மீள்வா ரானார்.

(குறிப்பு) அதனால் யுரின் உன்னைக் காண்பதற்கு மிக்க தவஞ்
செய்தேன் என்பது பெறப்படும்.

இதனும், உதாந்தம் என்னும் அலங்காரமும், கருந்தாவேது
என்னும் அலங்காரமும் காண்க.

இவ் விரண்டு கவியும் தேவியுடைய செல்வத் துயர்ச்சி
கூறின.

96. மூவரம் கேசன் முடிகொளு மஞ்சத் தெழிலாயு
மேவிய படிக்கத் தனதொளி வெளிசூழ் திரையாயு
மோவறு செங்கேழ் விம்பம தின்பத் துருவாயும்
பாவைநி னகலா விறையொடு நின்னைப் பணிவாமே.

(உரை) தெய்வத் தச்சன் செய்யும் பாவை போன்றவனே!
அயன் அரி அரன் என்னும் மூவரும் மகேசனும் கட்டிலுடைய
நான்கு முடியினால் தாங்கப்படும் மஞ்சத்தின் வடிவாகவும், அதன்
மீது மேவிய படிக நிறம்போலும் தனது ஒளி அதன் வெளி
சூழ்ந்த திரையாகவும், அத் திரைமேல் ஒழிவற்ற நின்னுடைய
சிவந்த நிறம் பத்தி பாய்ந்த நிழல் இருவரும் அனுபவிக்கும் இன்
புத்தின் வடிவாகவும் யாம் கருதி, உன்னை விட்டுப் பிரியாத உன்
னீறைவனாகிய சதாசிவனுடன் உன்னைப் பணிவாம்.

(குறிப்பு) தன தொளி என்றது சதாசிவனுடைய ஒளியை.

ஆயும் என்னும் ஆக்க வம்மையொடு கூடிய செய்தென்னும்
வினையெச்சுக்களைச் செய்வென் னெச்சமாக்கக் கொள்க.

இன்பத்தி னிறம் சிவப்பாதலால், சதாசிவனுடைய வெள்ளிய நிர்மாகிய திராமே னிழலிட்ட தேவியினது சிவப்பு நிற்ம் இவ்விருவ ரின்பமும் மிகுந்து உருவ மெடுத்ததாகக் கூறினர்.

அதுவென்பது பகுதிப்பொருள் விசுதி.

இது நடோதும் பணியுங்கால் நினைக்குமாறு கூறியது.

கல் விருத்தம்

97. கலைமகளும் பொதுமடந்தை கமலையுமற் றவளே மலைமகண் கற்புடைய வனிதையென்ப பகருங் குலமறைக னொதிர்கொடுநின் குரவினையு மணையா முலைகுழையப் புணர்வதுநின் முதல்வரல திலையால்.

(உரை) மலையரையனுடைய மகளே! கல்விக்கு உரியா ரிடத்து இருத்தலால் கலைமகளும் பொதுமடந்தை; அதுவன்றிச் செல்வத்துக்கு உரியாரிடத் திருத்தலால் திருமகளும் பொது மடந்தைதானே; நின்னுடைய காவில் இருக்கும் குராமரத்தினையும் எதிர்கொண்டு அணையாத உன் முலை குழையும்படி புணர்வது நின் முதல்வர் மெய்யன்றி வேறோர் மெய்யில்லை; அதனால் நின்னைக் குலமறைகள் கற்புடைய வனிதை யென்று சொல்லும்.

(குறிப்பு) நீ கற்புடைய வனிதை எனவே உலக மனைத்திற்கும் தாயென்றவர்து மாயிற்று.

பாதிரிமுதலாகிய பத்து மரங்களுள் குராமரம் நன்மகளிற் அணைய மலரோடு கூடிக் கொம்பு தாழ்ந்து நின்றலால், சிறப்பும் மை தோன்ற, 'குரவினையு மணையா முலை' என்றார்.

ஏகாரம் தேற்றம்.

மற்றும், ஆலும் அசை.

இது கற்புடைமை கூறியது.

98. வேதியர்க ளயனாவில் விஞ்சைம்க ளென்றுஞ்
சீதான்றன் மணிமார்பிற் செழுங்கமலை யென்று
நாதரிடத் தரிவையென்று நர்ட்டுவரெண் ண்டங்கா
வாதிபரன் மூலபரை யாமளையுன் மயக்கால்.

(உரை) அறிவிற்கு அடங்காத ஆதிபரனுடைய ஆதிபரா
சத்தியாகிய யாமளையே! உன்னுடைய மாயையினால் வேதியர்கள்
அயனுடைய நாவிலே கலைமக ளென்றும், திருமாலுடைய மணி
மார்பிலே செழுமையை யுடைய திருமக ளென்றும், சங்கர
ருடைய இடப்பாகத்தில் உமை யென்றும் சொல்வர்.

(குறிப்பு) மாயையினால் சொல்வ ரெனவே, அம் மயக்கத்தை
நீங்கி ஆராய்ந்து தெளிவாாயின், உன்னையன்றி வேறொருவரு
மில்லை யென்பார் என்றவா ராயிற்று.

இது சத்திவடிவெல்லாம் தேவி வடிவே எனக் கூறியது.

கோச்சகக் கலிப்பா.

99. அம்மேனின் மெய்ப்பிரிவர் மணிமாத் திராமழியா
னிம்மேனி தம்மேனி யெனத்தெளிந்து பரவிப்பார்
செம்மேனி யானவாழ்வுஞ் சிதைவதெனப் புறக்கணித்து
வெம்மேனி பூழியன்ற றீபமிட விளங்குவார்.

(உரை) தாயே! நின் மெய்யினின்றும், பிரிதலைப் பெறும்
அணிமாத் தி சித்திகள் நின்று தொழாரின்ற எக்காலமும் அழி
யாத உன்னுடையதாகிய இம் மேனியினைத் தம்முடைய மேனி
யெனத் தெளிவு பெற்று மனத்தால் பாவிப்பவர் சிவந்த மேனி
யையுடைய உருத்திரன் வாழ்வும் மகாப் பிரளயகாலத்தில் சிதைவ
தா மென்று அதனை நிந்தித்து, வெய்யு மேனியை யுடைய

பிரளய காலாக்கினி வந்து தீபமாக நிற்க அக்காலத்தும் அழிவு படாமல் விளங்குவார்.

(குறிப்பு) உம்மை சிறப்பு.

100. தாமாக உணைநினைவோர் தவமிறுகத் தன்மிறுகி
மாமோகப் புன்முறுவன் மனங்கவரக் கடைவிழியார்
காமாதி பலருதிப்பக் கடம்பலர்க்கே முறச்சிவன்
யாமாமென் றயிர்ப்பமய லளிப்பரா மரும்பொருளே.

(உரை) அரிய பொருளாய் இருக்கின்றவளே! உன்னைத் தாமாக நினைவோர் நினையும், அத் தவம் முற்றுப் பெற, தம் முடைய முலை முற்றுப்பெற்று, மிக்க மோகத்தைத் தரும் புன் சிரிப்புச் சிவனுடைய மனத்தைக் கவர, கடைக்கண்ணாற் காமன் முதலாகிய பலரும் உதிப்ப, மெய் கடம்பலர் போலும் நிறமுறச் சிவனானவன் தனித்தனியே தம்மை நீதானே யென்று ஐயமுற அவனுக்கு ஆசையால் வரும் மயக்கத்தைக் கொடுப்பார்.

(குறிப்பு) இதனால், உன்னிடத்தே சாயுச்சியம் அடைவர்கள் என்றவா ராயிற்று.

'காமாதி பலருதிப்ப' என்றதனானே, நமனும் நமன் னாதரும் உதிப்பது கொள்க.

அளிப்ப. ரென்பதன்க ணின்ற ஆம் என்பது அசை.

இவ் விரண்டு கவியும் தியானிப்போர் அடையுந் தன்மை கூறின.

101. சுந்தரிநின் றொண்டர்தமைத் தோய்வதற்கு நாமகரு
மிந்திரையு மலரயன்மா லிடருழப்ப விரதியின்க
ணந்தமில்பே ரழுகொடுகற் பழித்துநெடு நாள்கழியச்
சுந்தையு றுபாசம்போய்ச் சிவமயத்தைச்சேர்குவரால்.

(உரை) திரிபுரகந்தரி! நின்னுடைய அடியாரானவர் தம்மை கல்வியைக் குறித்தும் செல்வத்தைக் குறித்தும் முறையே நாமகளும் திரும்புகளும் வந்து தோய்வதற்கு முறையே மலரின்மேல் இருக்கின்ற அயனும் மாலும் இட ருழப்ப, முடிவில்லாத பெரிய அழகுடனே கூடி இரதியினிடத்துக் கற்பைக் காமன் மெலிய அழித்து இன்பத்தை நுகர்ந்து, நெடுநாள் கழியப் பின்பு சிந்தையில் உற்ற மயக்கமெல்லாம் போகச் சிவரூபத்தை அடைகுவார்.

(குறிப்பு) 'மலாயன்மா விடருழப்ப' என்பதனால், காமன் மெலிய என்பது வருவிக்கப்பட்டது.

இது அடியார் பெறும் இம்மை மறுமைப்பயன் கூறியது.

102. சேமநிதி யேழுதே தேனேநற் குணக்கடலே
யாமனையே யன்பர்மனத் திருந்துமுரைக் கடங்காத
கோமளமே யம்மேநின் கோகனத்த தாளவழுத்து
மாமறைபோ லென்பாடல் வண்டமிழுந் கொள்வாயால்.

(உரை) சேமத்திற் இருக்கும் நிதி போல்பவளே! அமுதம் போல்பவளே!, தேன் போல்பவளே! நற்குணமாகிய கடலை யுடையவளே! யாமனையே! அன்பருடைய மனத்தின்கண் இருந்தும் அவர் உரைக்கு அடங்காத கோமளத்தை யுடையவளே! தாயே! நின்னுடைய தாமரைபோலும் தாளை வழுத்தாநின்ற மாமறை போல், என்னுடைய பாடலாகிய வளவிய தமிழுந் கொள்வாயாக.

(குறிப்பு) கோமளம் - இளமைச் செல்வி.

ஒருமமை சிறப்பு; ஒருமமை எச்சம்.

இதனுள், உவமையைப் புகழ்ந்து உவமித்த வதனால் புகழ்வமை யென்னும் அலங்காரம் காண்க.

அறுசீர்க் கழிநெடி லாசிரிய விருத்தம்

103. ஆதவனுக் கவன்கிரணத் தங்கியைக்கொண்
டாலாத்தி சுழற்ற லென்கோ
சீதமதிக் கவனிலவி நொழுசுசிலைப்
புனல்கொடுப சரிப்ப தென்கோ
மோதியமைக் கடல்வேந்தை யவன்புனலான்
முழுக்காட்டு முறைமை யென்கோ
நீ தருசொற் கவிகொடுனைப் பாடியுன
தருள்பெறுமென் னீதி யம்மே.

(உரை) தாயே! நீ தந்த சொல்லாற் றெடுக்கும் கவிகொண்டு உன்னைப் புகழ்ந்து பாடி உனது அருளைப் பெறும் என் னீதியைச் சூரியனுக்கு அவன் கிரணமாகிய அனலைக் கொண்டு தீபாலாத்தி சுழற்றுத லென்று சொல்வேனோ? குளிர்ச்சியையுடைய மதியை அவன் நிலவினால் ஒழுக்கு சந்திரகாந்தப் புனல்கொண்டு உப சரிப்பதென்று சொல்வேனோ? திரை ஒன்றோடொன்று மோதிய கறுப்பையுடைய கடல் வேந்தனாகிய வருணனை அவனுடைய புன லின் முழுகச் செய்யும் முறைமை என்று சொல்வேனோ? நீ சொல்வாயாக.

(குறிப்பு) நான்க னுருபை இரண்ட னுருபாகக் கொள்க.

முழுகவாட்டும் என்பது 'முழுக்காட்டும்' எனக் கடைக்குறை விகாரம்.

ஓகாரங்கள் வினா.

இதனுள், நின் கவியால் உன்னைப் பாடுவதென முன்னொன்று தொடங்கி, அதனை முடித்தற்கு வேறு வேறாக மூன்றுவகைப் பொருளெடுத்திக் கூறியவதனால், வேற்றுப்பொருள் வைப்பு எனும் அலங்காரம் காண்க.

இவ் விரண்டு கவியும் இப் பனுவலை ஏற்பிக்கும் வண்ணம் கூறின.

எழுகீர்க் கழநேடி லாகிரிய விருத்தம்

104. வேத நுண்பொரு ளாகி சுந்தரி

வீற டங்கலு மாயமே

யீத றிந்து விடாசொர் லுங்கவி

ராஜ பண்டிதன் வீரையர்

ஓத ரஞ்சகி தாள்பெ றுந்திரு

நாம மொன்பது நூறுமே

யோதி னம்பல போக முஞ்சிவ

லோக மும்பெறு வார்களே.

இதன் பொருள் வெளிப்படை.

சௌந்தரியலகரி மூலமும் உரையும்

முற்றுப்பெற்றன.

சிவமயம்

சௌந்தரியலகரிச் செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
அ		ஆனயின்	43	க	
அந்தரமணி	72	இ		கருங்குழ	89
அம்மேரின்	129	இகல்பொர	83	கருவிழி	78
அம்மைரின்	85	இடம்படர்	86	கலைமக	128
அரணிடத்	82	இணைவிழி	87	கூ	
அரன் கயிலை	7	இத்தனை	4	கூரெயி	75
அரியதா	59	இந்து	38	கோ	
அரியமென்	117	இமநெடு	119	கொத்துவிரி	113
அருளுமுன	64	இமய	93	கொற்றவா	106
அலர்ந்த	73	இருசுடர்	61	கோ	
அறக்கிழ	32	இருசெவி	81	கோதை	78
அறிவிலர்	14	இறைவின்விச	85	கோலநகர்	80
அற்றவர்	121	இறைவின்னி	94	கி	
அற்றையரு	97	இன்னதன்	8	சிவகோண	27
அன்பின	124	.		சிவமெனும்	11
அன்புமுற்	95	உ		கூ	
ஆ		உம்புச்	115	சுந்தரி	130
ஆடலம்	42	உளமகிழ்	116	சே	
ஆதவனு	132	உனதுசர	35	செந்திரு	101
ஆதிசங்	46	உனதுநிற	39	செய்யப	122
ஆதிசந்	31	ஓ		சே	
ஆதிமுண்	47	ஒருமலர்	79	சேமரிதி	131
ஆதிவிந்	40	ஓ		ந	
ஆரமுதின	22	ஓதியிரு	125	தருண	107

சௌந்தரியலகரிச் செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி 135

செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
தரைம	111	ப		மூவருக்கு	48
தா		பசுத்த	98	மூவர்ம	126
தாமரக	130	பசுபதி	55	மே	
தாளிணை	26	பஞ்சமு	120	மேகலை	20
திருமக	103	பண்பார்	33	மோ	
தூ		பா		மொழிந்த	3
தூயகங்	110	பாததா	13	மொழிவதுன்	51
தூயமதி	125	பி		மோ	
தே		பிரமணி	53	மோக	60
தேவியு	126	பே		மோதிய	74
தேவென	15	பேருறு	45	யா	
தோ		பொ		யாமளை	6
தொகொ	17	பொற்கத	113	வ	
தோ		ம		வடமொழி	9
தோகைநின்ச	90	மகவா	99	வம்பை	111
தோகைநின்ம	123	மறுமட	118	வயங்குறு	100
நா		மனமுநீ	63	வரிவிழி	84
நாடியுன	123	மா		வா	
நி		மாயன்	19	வாரின்ப	36
நித்தரொரு	104	மு		வி	
நிலைபெறு	69	முக்கணி	105	விரித்த	68
நீ		முதுமறை	54	விள்ளநா	96
நீநந்து	70	முளரிமா	109	வே	
நெ		முன்னமொ	102	வேதநுண்	133
நெடிய	88	முண்ணத்	66	வேதராஞ்சு	50
		மு		வேதியர்	129
		மூலமணி	23	வேரிநாண்	91
		மூலமே	108		

சௌந்தரியலகரிச் செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி முற்றிற்று.

ரிப்பன் புஸ்தகசாலை, 87, தம்புசெட்டி வீதி, சென்னை
பிரபோத சந்திரோதய வசனம் என்னும் மெய்ஞ்ஞான விளக
கம்: விலை ரூபா 1

பிரபுலிங்கலீலை வசனம்: கவிச் சக்ரவர்த்தியாகிய துறைமங்க
லம் சிவப்பிரகாச ஸ்வாமிக ளியற்றிய அரிய நூலின் தமிழ்
வசனம்: விலை ரூபா 1

ஸ்ரீ பக்தலீலாநுத வசனம்: 82 பக்தர்களின் திவ்விய சரித்
திரம்: விலை ரூபா 3

வேதப்பொருள் விளக்கம்: ருக், யஜுர், சாம, அதர்வணம்
ஆகிய நான்கு வேதங்களிலுள்ள முக்கிய விஷயங்கள் அடங்கி
யது: விலை அணு 12. வேதப்பொருள் சார சங்கீரகம்: அணு 4

பட்டினத்துப் பிள்ளையார் என்னும் திருவெண்காட்டடிகள்
சரித்திரம் (வசனம்): விலை அணு 12

ஸ்ரீ பகவத்கீதை வசனம்: ஸ்ரீ கிருஷ்ண பகவான் அர்ச்சுன
னுக்கு உபதேசித்த திவ்ய கீதைவின் தமிழ் வசனம்: ரூபா 1-8-0

சைவசமய விளக்க வினாவிடையும், சைவசமய ஆசெளச வினா
விடையும்: விலை அணு 8

வீரசைவ வினாவிடை: இதில் வீரசைவமதத்தின் சமயாசாரஇலக்
கணங்கள் யாவும் விரிவாக எடுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன: அணு 5

அரிச்சந்திர புராண வசனம்: அரிச்சந்திர புராண மூலத்தை
அநுசரித்துத் தமிழில் நூதனமாக வசனப்படுத்தப்பட்ட
அரிய நூல்; இனிய நடையில் கதை விரிவாக அமைந்தது:
விலை ரூபா 1-8-0

அருணாசல புராண வசனம்: அடியார்களின் பாவத்தைப் போக்
கும் திருவண்ணாமலை ஸ்ரீ அருணாசலேசுவாரின்மீது பாடப்பட்
டுள்ள டிடி புராணத்தின் கருத்தை எல்லோரும் எளிதில்
அறிந்துணருமாறு, இனிய நடையில் வசன ரூபமாக இயற்றப்
பெற்றது: விலை ரூபா 1